உ

சிவமயம்.

திருப்பரங்கிரிப் புராணவசனம்.

இஃது

திருநெல்வேலிச்ஜில்லா சாத்தூர்த்தாலுகா

சிவகாசி ம-ள-ள-ஸ்ரீ

அ. சு. வேலாயுதம்பிள்ளையவர்கள்

வேண்டுகோளின்படி

சேற்றூர்ச் சமஸ்தான வித்துவான்

ஸ்ரீ ரா. அருணாசலக்கவிராயரால்

ஸ்ரீ. நிரம்ப அழகியதேசிகரவர்கள்

செய்த

செய்யுளுக்கிணங்கச்செய்யப்பெற்று

ஷை வேலாயுதம்பிள்ளையவர்கள்

பொருளுதவிகொண்டு

சென்னை

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

விகாரி௵ கார்த்திகைமீ

இதன்விலை அணா

சிவமயம்.

முகவுரை.

பாண்டிவளநாட்டிலே இராசதானியாகிய மதுரைமாநகரத்துக்குத் தென்மேற்கிலே ஸ்ரீ ஞானசம்பந்த சுவாமிகளாலும் ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளாலும் பாடப்பெற்றதும், மதுரைக் கடைச்சங்கத்துத் தமிழ்த்தலைமைப் புலவராகிய நக்கீரதேவர் அருளிச்செய்த 'திருமுருகாற்றுப் படையென்னும் பிரபந்தத்துள் முதற்கட் கூறப்பட்டது மாகிய திருப்பரங்கிரியி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற குமாரக் கடவுள்மீது திருநெலவேலிச சில்லாச் சாத்தூர்த் தாலுகாச் சிந்தப்புலியென்னுங் கிராமத்தில் வசிக்குந் தொண்டைமண்டல வேளாளர் குலதிலகரும், சங்கரலிங்க முதலியாரவர்கள். குமாரரும், சிவபத்தி குருபத்தி அடியார்பத்திகளிற் சிறந்தவருமாகிய வீரப்பமுதலியாரவர்கள், அன்பின் மிகுதியினாலே பிள்ளைத்தமிழ்ப் பிரபந்தமொன்று பாடுகவென்று அடியேனை வேண்டுகோள் செய்தார்கள். அவ் வேண்டுகோளுக்கிசைந்து அவ்வாறே அடியேன் சிற்றறிவிற் கெட்டிய மட்டுந் திருவருளை துணையாகக்கொண்டு பாடிமுடித்த பிள்ளைத் தமிழிலே சில சில பாடல்களைத் தற்காலங் கொழும்பு வாசியாயிருக்கும், நாட்டுக்கோட்டை வணிகர் குலமணி போல்பவரும், சிவநேசரும், சிவபுண்ணியமே திரவியமெனத் தெளிந்த சித்தமுடையவரும், வள்ளற்றன்மை யுடையவ

ருமம், ஆகிய லெ. அ.ரு. ரா. ம. மெய்யப்ப செட்டியாரவர்கள் மேற்சொல்லிய முதலியாரவர்களாற் கேள்வியுற்று மகிழ்ச்சியடைந்து தக்கவாறு பொருளுதவிசெய்து திருப்பரங்கிரிக் குமாரக்கடவுள் சந்நிதியிலே அவரது திருவருளாலே பிள்ளைத்தமிழ் மாலையாகிய பிரபந்தத்தை அரங்கேற்றுவித்தார்கள். அதன்மேல் அப்பிள்ளைத்தமிழ் முழுதும் வாசித்துணர்ந்து மகிழ்ந்து இதையும், இதனுடன் பகழிக்கூத்தர்பாடிய திருச்செந்தூர்ப் பிள்ளைத்தமிழையும், பலபிரதிகளைக்கொண்டு பிழையறப்பரிசோதித்து, அச்சியற்றவேண்டுமென்னுங் கருத்தினையுடையவராய், சேதுபுராணம் பாடியருளிய நிரம்பவழகிய தேசிகர்செய்த திருப்பரங்கிரிப் புராணத்துக்கும், வென்றிமாலைக் கவிராசர்செய்த திருச்செந்தூர்த்தலபுராணத்துக்கும் இணங்க மிகவும் எளிய நடையில் கற்றாருக்குங் கல்லாதாருக்கும் பயன்படுமாறு வசனமெழுதுவித்து மேற்குறித்த பிள்ளைத்தமிழ்களுடனே முதலிலே சேர்த்து அச்சிற்பதிப்பித்து வெளியேற்ற நினைத்து கார்காத்த வேளாளர்குலத்திலே பிரசித்திபெற்ற * மகாவித்துவான் சங்கரமூர்த்திக் கவிராயரவர்கள் பௌத்திரரும், (அ. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் புத்திரரும்) என்னிடங் கல்வி கற்றவரும், எனக்கு முக்கிய நண்பரும், சிவபத்தியைவிளைவிக்கும் கல்வி யறிவொழுக்கமுதலிய நற்குண நற்செய்கை

---

* சங்கரமூர்த்திக் கவிராயரவர்கள் திருவாவடுதுறை யாதீனம் ஸ்ரீலஸ்ரீ சிவஞானசுவாமிகள் மாணாக்கரிலொருவர். இவரது சரித்திரம் இவர்பாடிய சேற்றூர்ச் சமஸ்தானம் பள்ளுப் பிரபந்தத்திலே தெளிவுறவிளங்கும்.

களிலே நிறைந்தவரும், ஆகிய சிவகாசிக் காசுக்கடை வேலாயு தம் பிள்ளையவர்கள் தமது அபிப்பிராயத்தை வெளிப்படுத் திப் பலதரம் வேண்டிக்கொண்டத னிமித்தம், அவ்வேண்டு கோட்படியே வசனமெழுதி மேற்குறித்த பிள்ளைத்தமிழ் இரண்டும் புராணவசனங்கள் இரண்டும் அச்சிற்பதிப்பித்து த்திருப்பரங்கிரிப் புராணவசனமும் பிள்ளைத்தமிழும் ஒரு கட்டிடமாகவும் திருச்செந்தூர்த் தலபுராணவசனமும் பிள் ளைத்தமிழும் பிறிதொரு கட்டிடமாகவுங்கட்டி வெளிப்படு த்தினேன். இங்ஙனம் வெளிப்படுத்துதற்கு வேண்டுமட்டுந் திரவிய சகாயமுஞ்செய்த பரோபகார தரும சிந்தையுள்ள மேற்படி வேலாயுதம் பிள்ளையவர்களுக்குக் குமாரக்கடவுள் இடையறாத திருவருள்செய்ய வேண்டுமென்று சதாகால மும் பிரார்த்தனை செய்துவருகின்றேன்.

இங்ஙனம்,

சேற்றூர்ச்சமஸ்தான வித்துவான்,

மு. ரா. அருணாசலக்கவிராயன்.

நிரம்ப அழகியதேசிகர்.

புண்ணிய பூமியாகிய பரதகண்டத்திலே சிறந்து விளங்குந் தென்னாடுகளுளொன்றாகிய சோழமண்டலத்திலே வேதாரணிய க்ஷேத்திரத்திலே இற்றைக்கு நானூறு வருஷங்களுக்குமுன் திருக்கூட்டத்தார் குலத்திலே இவர் அவதாரஞ் செய்தார். வடமொழி தென்மொழி யென்னும் இருபாஷைகளினும் மிகவல்லராய இவர் சைவாகமங்களி னோதப்பட்ட தீக்ஷைவகைகளும் ஆசாரியாபிஷேகமும் பெற்றுப் பிரபல சைவாசாரியராய் விளங்கி எண்ணில்லாத சைவர்களுக்கு அநுக்கிரகித்து வந்ததாகத் தெரியப்படுகின்றது. இவர், பக்குவர்கள் உண்மையறிந்து வீடுபெறும்பொருட்டுச் சிவஞானசித்தியார், திருவருட்பயன் என்னும் சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களுக்கு உரையிட்டருளினர். அன்றியும் காவிய மூலமாய் ஞானஞ் செவியுறுத்த வெண்ணித் தலைமைப்பாடு பெற்ற புராணங்களுளொன்றாய சேதுபுராணம் பாடியருளினார். அதனோடமையாது திருப்பரங்கிரி முருகக்கடவுளது சரித்திரத்தைத் திவ்வியமான நடையில் திருப்பரங்கிரிப் புராணமென்று செய்தருளினார். இவர் உரைகள் இவரது குசாக்கிரமதியினையும் பரந்த சாஸ்திர ஆராய்ச்சியினையும் விளக்குகின்றன. புராணங்கள் பக்திரசம் பொலியச் செய்யுள் செய்யுந் திறத்தையும், கற்பனா சாமர்த்தியங்கள் இவர் வருந்தாமற் பெற்றிருந்தன ரென்பதையும் தெரிவிக்கின்றன.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தேவாரம்.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளால்

அருளிச்செய்யப்பட்டது.

திருப்பரங்குன்றம் - பண் - குறிஞ்சி.

நீடலர் சோதி வெண்பிறை யோடு நிறைகொன்றை
சூடல னந்திச் சுடரெரி யேந்திச் சுடுகானி
லாடல னஞ்சொ லணியிழை யாளை யொருபாகம்
பாடலன் மேய நன்னகர் போலும் பரங்குன்றே. (க)

அங்கமோ ராறு மருமறை நான்கு மருள்செய்து
பொங்குவெண் ணூலும் பொடியணி மார்பிற் பொலிவித்துத்
திங்களும் பாம்புந் திகழ்சடை வைத்தோர் தேன்மொழி
பங்கினன் மேய நன்னகர் போலும் பரங்குன்றே. (உ)

நீரிடங் கொண்ட நிமிர்சடை தன்மே னிறைகொன்றைச்
சீரிடங் கொண்ட வெம்மிறை போலுஞ் சேய்தாய
வோருடம் புள்ளே யுமையொரு பாக முடனாகிப்
பாரிடம் பாட வினிதுறை கோயில் பரங்குன்றே. (ங)

வளர்பூங் கோங்க மாதவி யோடு மல்லிகைக்
குளிர்பூஞ் சாரல் வண்டறை சோலைப் பரங்குன்றந்
தளிர்போன் மேனித் தையனல் லாளோ டொருபாகம்
நளிர்பூங் கொன்றை சூடினன் மேய நகர்தானே. (ச)

பொன்னியல் கொன்றைப் பொறிகிளர் நாகம் புரிசடைத்
துன்னிய சோதி யாகிய வீசன் றொன்மறை
பன்னிய பாட லாடலன் மேய பரங்குன்றை
யுன்னிய சிந்தை யுடையவர்க் கில்லை யுறுநோயே. (ரு)

கடைநெடு மாடக் கடியரண் மூன்றுங் கனன்மூழ்கத்
தொடைநவில் கின்ற வில்லின னந்திச் சுடுகானிற்
புடைநவில் பூதம் பாடநின் றாடும் பொருளுலப்
படைநவில் வான்ற னன்னகர் போலும் பரங்குன்றே. (சா)

அயிலுடை வேலோ ரனல்புகு கையி னம்பொன்று
லெயில்ட வெய்த வெம்மிறை மேய விடம்போலு
மயிலபெடை புல்கி மாநட மாடும் வளர்சோலை
பயில்பெடை வண்டு பாட லறாத பரங்குன்றே. (எ)

மைத்தகு மேனி வாளரக் கன்றன் மகுடங்கள்
பத்தின திணடோ ளிருபது செற்றான் பரங்குன்றைச்
சித்தம தொன்றிச் செய்கழ லுன்னிச் சிவனென்று
நித்தலு மேத்தத் தொல்வினை நம்மே னில்லாவே. (அ)

மூர்த்திய வையர் தாவிய மாலு மொய்ம்பொளி
யுந்தியில் வந்திங் கருமறை யீந்த வுரவோனுஞ்
சிந்தையி னாலுந் தெரிவரி தாகித் திகழ்சோதிப
பாத்திய லங்கை மங்கையோர் பங்கன் பரங்குன்றே. (கூ)

குண்டாய் முற்றுந் திரிவார் கூறை மெய்போர்ப்பார்
மிண்டாய் மிண்டர் பேசிய பேச்சு மெய்யல்ல
பண்டா னீழன் மேவிய வீசன் பரங்குன்றைத்
தொண்டா யேத்தத் தொல்வினை நம்மே னில்லாவே. (கo)

தடமலி பொய்கைச் சண்பைமன் ஞான சம்பந்தன
படமலி நாக மரைக்கசைத் தானறன் பரங்குன்றைத
தொடைமலி பாடல் பத்தும் வல்லார்தந் துயர்போகி
விடமலி கண்ட னருள்பெறு தன்மை மிகுவாரே. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தேவாரம்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளால்

அருளிச்செய்யப்பட்டது.

திருப்பரங்குன்றம் - பண் - இந்தளம்.

கோத்திட்டையுங் கோவலுங்கோயில்கொண் டிருமைக்கொண்டு
மூலகின் றதோர்சொல்லைச்சில்லைக்கு, சேர்திட்டுக்குத்தித்தெருவே திரியு
ஞ்சில்பூதமுநீருந்திசைதிசையன, சோத்திட்டுவிண்ணோர்பலருந்தொ

ழுத்தம்மரைக்கோவணத்தோடொருதோல்புடைசூழ்ந்,தார்த்திட்டதும்
பாம்புகைக்கொண்டதும்பாம்படிகேளுமக்காட்செயவஞ்சுதுமே. (௧)

முண்டந்தரித்தீர்முதுகாடுறைவீர்முழுநீறுமெய்பூசுதிர்மூக்கப்பா
ம்பைச, கண்டத்திலுந்தோளிலுங்கட்டிவைத்தீர்கடலைக்கடைந்திட்ட
தோர்நஞ்சையுண்டீர், பிண்டஞ்சுமந்தும்மொடுங்கூடமாட்டோம் பெ
ரியாரொடுநட்பினிதென்றிருந்து, மண்டங்கடந்தப்புறத்துமிருந்தீ
ரடிகேளுமக்காட்செயவஞ்சுதுமே. (௨)

ஊடாய்முயலகன்மூக்கப்பாம்புமுடைநாறியவெண்டலைமொய்த்த
பல்பேய், பாடாவருபூதங்கள்வாய்ப்புலித்தோல பரிசொன்றறியாதன
பாரிடங்க, ளோடாமலர்க்கொன்றையுந்துன்னெருக்குந் துணைமாம
ணிநாகமரைக்கசைத்தொன், றுடாதனவேசெய்திரேமபெருமானடி
கேளுமக்காட்செயவஞ்சுதுமே. (௩)

மஞ்சுண்டமாலைமதிசூடுசென்னிமலையான் மடந்தைமணவாளந
ம்பி, பஞ்சுண்டவல்குற்பணைமென்முலையாளொடுநீருமொன்றாயிருத்
தலொழியீர், நஞ்சுண்டுதேவர்க்கமுதங்கொடுத்த நலமொன்றறியோ
முங்கைநாகமதற், கஞ்சுண்டுபடமதுபோகவிடீரடிகேளுமக்காட்செய
வஞ்சுதுமே. (௪)

பொல்லாப்புறங்காட்டகத்தாட்டொழியீர்புலால்வாயனபேயொ
டுபூச்சொழியீ, ரெல்லாமறிவீரிதுவேயறியீரென்றிரங்குவேனெல்லியு
நண்பகலுங், கல்லாலிழற்கீழொருநாள்கண்டதுங்கடமாக்கரக்கோ
யிலின்முன்கண்டது, மல்லாலவிரகொன்றிலமெம்பெருமானடிகேளு
மக்காட்செயவஞ்சுதுமே. (௫)

தென்னத்தென்னத்தெத்தெனவென்றுபாடிச் சில்பூதமுநீருந்
திசைதிசையன, பன்னான்மறைபாடுதிர்பாசூருளீர்படம்பக்கங்கொட்
டுந்திருவொற்றியூரீர், பண்ணார்மொழியாளையோர்பங்குடையீர் படுகா
ட்டகத்தென்றுமோர்பற்றொழியீ, ரண்ணாமலையேனென்றீராரூருளீ
ரடியோமுமக்காட்செயவஞ்சுதுமே. (௬)

சிங்கத்துரிமூடுதிர்தேவர்கணந்தொழுநிற்றீர்பெற்றமுகந் தேறு
தீர், பங்கம்பலபேசிடப்பாடுதொண்டர்தமைப்பற்றிக்கொண்டாண்டு
விடவுங்கில்லீர், துங்கச்சடையீரருங்கருத்தறியேனங்கண்மூன்றுடை

யீர்கண்ணேயாயிருந்தா, லறுகத்தூறுநோய்களோந்தாளவல்லீரடிகேளு மக்காட்செயவஞ்சுதுமே. (எ)

பிணிவண்ணத்தவல்வினைதீர்த்தருளீர் பெருங்காட்டகத்துப்பெ ரும்பேயுநீருந், துணிவண்ணத்தின்மேலுமோர்தோலுடுத்துச்சுற்றுநா கத்தராய்ச்சுண்ணநீறுபூசி, மணிவண்ணத்தின்மேலுமோர்வண்ணத்த ராய்மற்றுமற்றும்பல்பலவண்ணத்தரா, யணிவண்ணத்தராய்நிற்றிரெ ம்பெருமானடிகேளுமக்காட்செயவஞ்சுதுமே. (அ)

கோளாளியகுஞ்சரங்கொள்ளிமுழைதீர்மலையின்றலையல்லதுகோயி லகொள்ளீர், வேளாளியகாமனைவெந்தழியவிழித்தீரதுவன்றியும்வேய் புரையுந், தோளாளுமொருநங்கையோர்பங்குடையீருடைகூறையுஞ்சோறு ந்தந்தாளகில்லீ, ராளாளியவேகிற்றிரெமபெருமானடிகேளுமக் காட் செயவஞ்சுதுமே. (கூ)

பாரோடுவிண்ணும்பகலுமாகிப்பனிமால்வரையாகிப்பரவையாகி, நீரோடுதீயுநெடுங்காற்றுமாகிநெடுவெள்ளிடையாகிநிலனுமாகித், தே ரோடவரையெடுத்தவரக்கன்சிரம்பத்திறுத்தீருமசெய்கையெல்லா,மா ரோடுங்கூடவடிகேளிதுவென்னடியோமுமக்காட்செயவஞ்சுதுமே.

அடிகேளுமக்காட்செயவஞ்சுதுமென்றமரர்பெருமானையாரூரன ஞ்சி, முடியாலுலகாண்டமூவேந்தர்முன்னேமொழிந்தாறுமோர்நான் குமோரொன்றினையும், படியாயிவைகற்றுவல்லவடியார்பரங்குன்றமே யபரமனடிக்கே, குடியாகிவானோர்க்குமோர்கோவுமாகிக்குலவேந்தரா ய்விண்முழுதாள்பவரே. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.



சிவமயம்.

திருப்பரங்கிரிப்புராணவசனம்.

முதலாவது பாயிரச்சருக்கம்.

விநாயகர்.

னந்தத்தேனிறைந்த திருவடித்தாமரை நிழலைத் தம்மை வந்து கலந்தவர்க்குப் பிறவிவெப்பந் தணியும்படி தந்தருளும் யானைமுக விநாயகக் கடவுளை முதலாவது வணக்கஞ்செய்து, அதன்மேல்

பரங்குன்றீசுரர்.

உலகமெல்லாம் உள்ளும் புறம்பும் வியாபித்துச் சோதி மயமாகி, இன்பமுந் துன்பமுங் கடந்து, நின்மல சொரூபியாய்த் திருப்பரங்குன்றத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கும் சிவ பிரானையும்;

சுப்பிரமணியர்.

பிரமதேவன் வேதவிதிப்படி கிரியை செய்ய, சூரிய புத்திரர்கள் இரத்நதீபங்களெடுத்து நிற்க, சிவபிரானும் உமா தேவியுங் கண்டு கண்களிகூர, தேவரெல்லாம் [illegible] யடைய இந்திரன் தமது திருக்கரத்தினாலே தாரை வார்க்க, திருப்பரங்குன்றத்திலே தெய்வயானையம்மையைத் திரு மணஞ் செய்தருளிய சுப்பிரமணிய மூர்த்தியையும்;

ஆவுடைநாயகி.

கருணைவெள்ளம் மடைதிறந்து அருவிபோலப் பொழியுங் கண்களையும், கிளியைப்போல மழலை யமுதம பெருகப பேசும் வார்த்தையினையும், வேதங்களெல்லா மோலமிட்டுத் தேடிப் பெட்டாமல் அப்புறம நின்ற திருவடிகளையு முடையளாய், பொன்னங் கொடிபோலப பார்க்குந்தோறும் அழகு விளங்கத் திருப்பரங்கிரியி லெழுந்தருளி யிருக்கின்ற ஆவுடைநாயகி யம்மையையும்;

கற்பகவிநாயகர்.

வஞ்சகத்திலே பொருந்தாதவரும்; திரண்ட துதிக்கையினையுடையவரும், தம்மை வணங்காதவ ருள்ளத்திலே யழகிய திருவடிகளைப் பதியாதவரும, வேதங்களைச் சொல்லுந் தொங்கிய வாயினையுடையவரும, எல்லாருக்கும பிதாவாயுள்ளவரும், அவுணர்களுக்குப பயப்படாதவரும்; சிரசிலே கங்கையைத் தரித்தவரும, யாதொரு குற்றமுமில்லாதவரும், செவ்வையாகிய சொற்களையுடைய வேதங்களுக்கு மெட்டாதவரும் ஆகிய திருப்பரங்கிரியி லெழுந்தருளி யிருக்குங் கற்பகவிநாயகக் கடவுளையும்;

குமாரக்கடவுள்.

உலகமெல்லாந் துதிக்க யாங்கள் இச்சித்தபொருளை யருளிச்செய்பவரும், கடப்பமாலை யணிந்த மார்பினையுடையவரும், வண்டுகள் கெஞ்சுகின்ற சோலைகள் சூழ்ந்த பழனியில் வாசஞ்செய்யும் பரிசுத்தமுள்ளவரும், மகரமீன்களை

யுடைய சமுத்திரத்திலே வேலாயுதத்தை யேவிய தொழிலை யுடையவருமாகிய குமாரக்கடவுளையும்;

தெய்வயானையம்மை.

கச்சணிந்த முலைகளென்னுங் கொம்புகளாலே கூரிய வேலாயுதத்தையேந்திய குமாரக்கடவுளது பன்னிரண்டு புயங்களாகிய மலைகளிற் பாய்ந்து, அங்கங்கேயுள்ள கடப்பமாலையைச் சிதறி, புணர்ச்சியாகிய சமுத்திரத்திலே மூழ்கி, அவருடைய கண்களாகிய வண்டுகளுக்கு விருந்தாகத் தனது கண்களினின்றுங் கருணையாகிய தேனைச்சொரிந்து, எங்களுடைய தீவினைகளைக் கெடுத்துத் திருப்பரங்கிரியி லெழுந்தருளி யிருக்குந் தெய்வயானை யம்மையையும்;

வள்ளிநாயகியம்மை.

அழகுதங்கிய மானிடத்திலே முளைத்து, வேடர் மனையிலே படர்ந்து, சோதிமயமா யலங்காரம் பெற்றுத்தழைத்து, குமாரக்கடவுளதுபுயமாகிய கொழுகொம்பிலே படர்ந்து, கைலாசமலைபோலு முயர்ந்து விளங்கும் புகழாகிய பூவைப் பூத்து, எங்கள் வினையாகிய காய்களைக் காய்த்து, அழகாகிய பழம்பழுத்து, தரிசித்தவர்க்குக் கருணையாகிய தேனைப்பொழிந்து வணக்கங் கொண்ட வள்ளி யென்னும் பூங்கொடியையும்;

பவளக்கனிவாய்ப்பெருமான்.

பூருவ மொருகா லரியதவஞ் செய்துகொண் டிருந்த முனிவருக்குக் காட்சிகொடுப்பதை நினைத்து [illegible] [illegible] வராகாவதாரத்துடன் நரசிங்க அவதாரமுமெடுத்த [illegible]



மேல் தனக்குத்தானே சமமாகிய இலக்குமிசகிதராய், திருப்பரங்கிரியில் குமாரக்கடவுள் தெய்வயானையம்மையை விவாகஞ்செய்ய வருவது தெரிந்து அங்கே அந்த மணக்கோலத் தரிசிக்கும்பொருட்டு வந்திருந்த ப[illegible]கனிவாய்ப் பெருமானையும்;

இலக்குமி.

இரண்டுபக்கமும் முனிவர் முதலானோர்களெல்லாந் திரண்டு சேவித்து நிற்ப வரங்கொடுத்தருளுங் கொடிபோல் பவளாய் கூரிய வேலாயுதத்தையுடைய குமாரக்கடவுளது திருமணக்கோலக் காட்சியின் அழகை இரண்டு விழிக்கும் அமுதமாக உண்ணத் திருப்பரங்கிரியில் வந்திருந்த, இலக்குமிதேவியையும;

ஆதிபுவனேசுவரி.

வாசனைவீசும் பசுங்களபச் சேறுமுழுகுந் திரண்டமுலைகளையுடைய மார்பினையும், நிறைந்த கருணை கசிந்து கசிந்துநின்ற கடைக்கண்களையும, இருபக்கமும் பெரியதவசிகள் கரங்குவித்து வணங்க வளருமியல்பினையும், உடையவளாய்த் திருப்பரங்கிரியில் வீற்றிருந்தருளும் ஆதிபுவனேசுவரியையும்;

துர்க்காதேவி.

[illegible]ரங்கிரியைச்சேர்ந்து, அரியதவஞ் செய்து, [illegible] [illegible]யுடைத்தவளும், உலகத்திலே யுயர்ந்த வலிமைபெற்ற [illegible] சங்கரித்து அவன் சிரத்திலே மிதித்து நின்ற [illegible] பாதத்தையுடையவளும், [illegible]

பாயிரச்சருக்கம்.

முருகக் குமாரக்கடவுளது திருமணக்கோலக் காட்சி தரிசித் திருந்த குணமுடையவரும், சங்கு சக்கரதாரியும் ஆகிய துர்க்காதேவியையும்;

நவவீரர்கள்.

உமாதேவியார் திருவடித்தாமரையிலே யணிந்த பாத சரங்களினின்றும் உதிர்ந்த நவரத்நங்களிற் பிறந்தவரும், ஒப் பில்லாத சூரபன்மனை யவன் கிளையோடுமாளச் சண்டை செய்த புயத்தை யுடையவரும், முருகக்கடவுளது திருவடி நீழலைப் பிரியாதிருப்பவரும் ஆகிய நவவீரர்களையும்;

உக்கிரமூர்த்தி, அண்டாபரணர்.

புகழையே ஆபரணமாகப் புனைந்து, திருப்பரங்கிரி வேலாயுதமூர்த்திக்குக் கொடிய பிழைகள் செய்கின்றவரை எல்லாருங்காண இருதுண்டமாக வெட்டியெறியுங் கோரே முள்ள உக்கிரன் என்னும் பூதவீரரையும்; எல்லா அண்டங் களையுமெடுத்து முத்தாரமாக மார்பிலே யணியும் அண்டா பரணரென்னும் பெயரையுடைய தகுதி பெற்ற பூதவீர ரையும்;

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்.

குற்றமில்லாத கீர்த்தியினையுடைய சீகாழியில் அவத ரித்த தலைவரும், பார்வதி தேவியார் கிண்ணத்திலே கறந் து கொடுக்கப்பட்ட ஞானப்பாலையுண்டவரும், மூன்றாம்பி றைச் சந்திரனைத் தரித்த சிவபிரான் திருவருளால் [illegible] [illegible]ணென்று கலைகளையும் ஓதாதுணர்ந்தவரும் ஆகிய சம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகளையும்;

திருப்பரங்கிரிப்புராணவசனம்.

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள்.

சமணர்களாலிடப்பட்ட நீற்றறை குளிரும்படி தமது திருமேனியிலே விபூதியைத் தரித்திருந்தவரும், சமுத்திரத்திலே யாதொரு இடையூறுமின்றிக் கல்லின்மேலே மிதந்து வந்தவரும், கங்காநதியைச் சூடிய சிவபிரானை நன்மார்க்கத்தை யருளிச்செய்யென்று நமச்சிவாயப் பதிகம்பாடினவரும் ஆகிய திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளையும்;

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்.

வலக்கரத்திலே மழுவாயுதத்தைத்தரித்த சிவபிரான், பிரமன் விஷ்ணு அறியப்படாத தமது முடியும் அடியும் பரவை நாச்சியார் வாயிற்படிகள் காண அவளிடம் பிராமண வுருவங்கொண்டு தூதுபோய் வரும்படி தமிழ் வேதமாகிய பதிகம் பாடியருளிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளையும்,

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்.

கங்காநதியைத் தரித்த சடைமுடிமேலே சோமசுந்தரக் கடவுள் மண்சுமை யெடுக்கவும், பாண்டியன் கைப் பிரம்பினாலே அவரது முதுகின்மேலே யோரடிபடவும் திருவாசகம் பாடி, அவரது திருவடிகளிரண்டையும் பெற்ற மாணிக்க வாசக சுவாமிகளையும்;

அறுபத்துமூன்று நாயன்மார் முதலிய சிவனடியார்கள்.

வண்மைதங்கிய உலகத்திலே சிறந்த அறுபத்துமூன்று நாயன்மாருடன் மற்றைச் சிவனடியார்களுடைய திருவடிகளையும் வணங்கி, துணையிருந்த முருகக்கடவுளது பூசைசெய்கின்ற சிவப்பிராமணர்களுடைய பாதங்களையும் வணங்கித்

துதித்து, யாவரு மெண்ணுகின்ற கீர்த்தி பொருந்திய சிற்கந்த மலையென்னுந் திருப்பரங்கிரியின் மான்மியமாகிய சரித்திரத்தை யெல்லாருங் கேள்வியுற்றுப் பெருவாழ்வை யடைய தமிழிலே யாம் பாடத்தொடங்கினோ மென்று நேயம் வழங்கிய தேசிகர் கூறினார்

அவையடக்கம்.

வாசனையுலாவிய பூங்கூந்தலையுடைய தேவியின் கொங்கைகளி னுச்சியாலே கலக்கி நெருங்கக் குழிசெய்யப் பட்ட தமது திருமேனியிலே சாக்கியநாயனாரெறிந்த கல்லையு மலர்கள் போலே யணிந்த சிவபிரானுடைய குமாரனாகிய முருகக்கடவுள் தாம் மகிழும் செந்தமிழோடு சேர்த்து, அடியேன்பாடுந் தமிழ்ப்பாடலையுந் திருச்செவியிலேற்றருளுவர்.

அரிதாகிய கல்விக்கடலை யளக்கின்ற பேரறிவுடையோர்களுக்கு முன்பாகத் திருப்பரங்கிரிக் கதையை யான் பாடத் தொடங்கியது எவ்விதமா யிருந்தாலும் நீல கண்டத்தை யுடைய சிவனடியார்கள் கைக்கொள்வர். மற்றையோரிதை மகிழ்ந்தாலுமென்னபயன் மகிழா திருந்தாலு மென்னபயன்?

குடத்தினின்றுந் தோன்றிய அகத்திய முனிவருள்ளங் கையிலே யடக்கிய சமுத்திரத்தை யானு முள்ளங்கையிலே யடக்குவேனென்று சொல்லுதல்போலும், எங்கும் வியாபித்த பரங்கிரிக் குமரவேள் சரித்திரம் வடமொழியிலே முனிவர் சொல்லியிருக்க யான் தமிழிலே பாடுவேனென்றெழுந்தது.

திருப்பரங்கிரிப்புராணவசனம்.

புராணவரலாறு.

[illegible] நான்கு வேதங்களின் ஆரவாரமும், பரம
சிவமே கடவுளென்று சொல்லும் சிவாகம முழக்கமும்,
அஞ்ஞானத்தைப் போக்குகின்ற புராணங்களினோசையும், கட
லொலியை நிகர்ப்பதாகச் சகல வளங்களும் நிறைந்த நைமி
சாரணியத்திலே வந்திருந்து சிவபெருமானுடைய திருவரு
ளாகிய தோணியைப் பற்றிப் பிறவியாகிய சமுத்திரத்தைக்
கடப்பதற்குத் தவஞ் செய்கின்ற சௌனகாதி முனிவர்கள்
பலரும் சூதமகா முனிவரை வணங்கி, அநேகவிதமாகத்
தோத்திரஞ் செய்து, சுவாமீ! ஒரு விண்ணப்பஞ் சொல்கி
றோம்; அந்த விண்ணப்பத்தைத் திருவுள்ளத்தில் அங்கீகரி
த்துக் கருணையோடு உத்தரங் கட்டளையிட்டருள வேண்டு
மென்று பிரார்த்தித்துச் சொல்லுவார். அலைகள் முழங்குஞ்
சமுத்திரத்தின் வயிறு தீபபற்றி யெரியும்படி செய்த வேலா
யுதத்தைத் திருக்கரத்திலே தாங்கிய குமாரக்கடவுள் எழுந்
தருளியிருக்கும் பழம்பதியாகிய திருப்பரங்கிரியின் மான்மி
யத்தை அடியேங்களுக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டு
மென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, சூதமுனிவர் கேட்டு மிகச்
சந்தோஷமுற்றுத் திருவருளே குடிகொண்டிருக்கும் முக
த்தினை யுடைய குமாரக்கடவுளுடைய புராதனமாகிய திரு
ப்பரங்கிரியின் மகிமையைச் சொல்லுந்தோறும் மிகுந்த
பேரானந்தத்தை யுண்டாக்கும். முனிவர்களே! நீங்கள் விரு
ம்பிய வண்ணம் திருக்கயிலாச மலையிலே யெழுந்தருளியிருக்கும்
பரமேசுவரன் நந்திதேவருக்கு உபதேசிக்க, அந்த நந்திதேவர்,

சனற்குமார முனிவருக்குச் சொல்லியருளச் சனற்குமார முனிவர் என்னுடைய குருவாகிய வியாசமகா முனிவருக்கு அருளிச்செய்ய, அவர் தமது திருவடியை வணங்கித் துதித்துக் கேட்ட எனக்குக் கருணையுட னருளிச்செய்ததாகும். இந்தக் கதை பதினெண் புராணங்களுள் ஒன்றாகிய சைவ புராணத்திலும் ஸ்காந்தபுராணத்திலும் உள்ளது என்று சொல்லி ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரியப் பெருமகிழ்ச்சியின் மூழ்கிச் சொல்லுவாராயினர்.

பதிகம்.

மழலைவார்த்தையுடைய பார்வதியுடனே, திருக்கயிலாசமலையில் இளஞ்சந்திரனைத் தரித்த சிவபிரானெழுந்தருளியிருந்ததும், அவனுக்குச் சிவபிரான் பஞ்சாக்ஷர மந்திரோபதேசஞ் செய்தருளியதும், அப்போது அவளுடைய மடிமேலிருந்த குமாரக்கடவுள் அம்மந்திரப் பொருளைத் தெரிந்துகொண்டவிதமும், மோட்சங்கொடுக்குந்திருப்பரங்கிரியின் வரலாறும், ஒளித்திருந்து அந்த மந்திரப் பொருளைக் கேட்டதற்குப் பிராயச்சித்தமாகக் குமாரக்கடவுள் திருப்பரங்கிரியையடைந்து சிவபிரானைப் பூசைசெய்ததும், இயமவேந்தன் திருப்பரங்கிரியில்வந்து பூதானஞ்செய்யும்போது குறிக்கப்பட்ட பிராமணர்களி லொருவர் குறைந்தகாலை யெழுந்த கண்ணையுடைய சிவபிரான் அதற்காக வந்து பூதானமேற்றுக்கொண்டதும், பிரமதேவன் சரசுவதியை மணஞ்செய்து பிரமகூப தீர்த்தத்திலே மூழ்கிச் சென்றதும், அகத்திய முனிவருடைய மாணாக்கரது சாபத்தினாலே பெற்ற குட்டம்

கேசய் திரும்பொருட்டுக் கோவிதாரத்துவசன் ஆந்தப் பிரம கூவத்திலே வந்து ஸ்நானஞ் செய்ததும், குற்ற மில்லாத பரங்கிரியின் சிறப்புச் சொல்லியதும், அரிச்சந்திர மகாரா சன் சத்தியகூவ தீர்த்தத்திலே வந்து படிந்து குமாரக் கடவு ளைப் பணிந்து அவருக்குத் திருவிழாச் செய்ததும, அன் றிச் சத்தியவாக்குப பெறறதும, இன்னும் வேறு தீர்த்தங்க ளின் சிறப்புச் சொல்லியதும, நக்கீரரைச் சிறையிலே வை த்து அவர்பாடிய தமிழ்ப் பிரபந்தத்தை முருகடவுளேற்று வரங்கொடுத்ததும், சூரசங்காரஞ் செய்து ஆறுமுகமூர்த்தி திருப்பரங்கிரி யடைந்ததும், அவர் தெய்வயானை யம்மையை த்திருமணஞ் செய்ததும, அந்த மணக்கோலக் காட்சியைத் தரிசித்தவர்க்குத் தருமம் பொருள் காமம மோட்சத்தைக் கொடுத்து மணக்கோலத்துடனே குமாரக் கடவு ளெழுந்த ருளியிருக்கதும், சூத முனிவ ரருளிச செய்தபடி தமிழிலே சொல்லுகின்றோம்.

முதலாவது பாயிரச்சருக்கவசனம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது குமரன் உபதேசச்சருக்கவசனம்.



திருக்கயிலாசமென்று சொல்லப்படும் வெள்ளியங்கிரியி னுச்சியின்மேல் யுள்ள பொன் மயமாகிய கோயிலினிலே, அரி பிரமேந்திராதி தேவர்கள் வணங்கிச் சூழ்ந்து நிற்ப, கோடி சூரியரொன்று சேர்ந்தெழுந்தாற்போல எழுந்தருளியிருக்கு

கும் சிவபெருமான், தமதொரு பாகத்திலே பெருங் கருணை பெருகிச் சுரக்குங் கண்களையுடையவளாய்ச் சோதிமயமாயுள்ள முருகக் கடவுளாகிய குழந்தையைத் தன் மடிமேலே வைத்துக்கொண்டு சமீபத்திலிருக்கும் உமாதேவியைப் பார்த்து, அவளுளங்கூட்டிய மனமகிழ்ச்சிகூருமபடி அநேக புராண சாரமாகிய கதைகளைத் திருவாய் மலர்ந்தருளினர்; அக்கதைகளைத் தனது திருச்செவிகளுக்கு அமுதமாகக் கேட்டருளிய உமாதேவி, சிவஞானத்தின்மேலே கருத்தைச் செலுத்தியெழுந்து சிவபிரானை வணங்கிநின்று, சிரமேற் குவித்த கையை யுடையவளாய் விண்ணப்பஞ் செய்வாள். சுவாமீ! புராண நூலின் கதைகளாலே பிறவியை யொழிப்பது அரியதாகும். சிவஞானத்தினாலேதான் மோக்ஷம் அடையவேண்டும்; சிவஞானத்தை யடைதற் கேதுவாகிய வேதத்தின் சிரசிலே விளங்கும் பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தைப் பிரணவ மந்திரத்தோடுஞ்சேர்த்து நீர் எனக்குபதேசித்தருள வேண்டுமென்று பலவாறு தோத்திரஞ் செய்தாள். அது கேட்ட கிருபாநிதியாகிய சிவபிரான் புன் முறுவல் கொண்டு தலையசைத்து, அங்கு நின்ற சகல தேவர்களையும அப்புறம் போகும்படி அகற்றிவிட்டுப் பார்வதிதேவியைப் பார்த்துச் சொல்லுவார். நான்கு வேதங்களும் ஆயிரம் வடிவெடுத்துச் சொன்னாலு முடியாத பெரும்புகழையுடைய பெண்ணே! வேதமாகிய தயிரினைக் கடைந்தெடுத்த வெண்ணெயைப்போலும் நீ வினவிய மந்திரம்; அதனைச் சொல்லுகிறேன் கேளென்று திருவாய் மலர்ந்தருளுவார். மகத்தாகிய நன்மை [illegible] கும் ஆறெழுத்தாகிய மந்திரத்தினின்றும் சத்த[illegible]

மந்திரமென்று சொல்லப்படும் ஏழு கோடிகளையுடைய எல்லா மந்திரங்களும் வேதமும் வேதாங்கம் ஆறும் இருபத்தெட்டாகமமும் பதினெண் புராணமும் அறுபத்துநான்கு கலைகளும் புவனங்களும் உண்டாகும். இம்மந்திரம் உலகத்திலுண்டாகிய சிறிய தெல்லாவற்றினுஞ் சிறியதாயும், பெரியதெல்லாவற்றினும் பெரியதாயும், அரியதெல்லாவற்றினும் அரியதாயும் விளங்கி நிற்கும். இம்மந்திரத்தின் பெருமையை யெம்போலியர் கோடி வருட மெடுத்துச் சொன்னாலு முடியாது. ஆதலால், இந்த மந்திரத்தின் பெருமையை நன்றாகத் தெளிந்து ஞானத்தை யடைந்தவர் எல்லா வுலகங்களினுமுள்ள ஒழுங்காகிய பொருளை உள்ளங்கையி னெல்லிக்கனிபோல அறிவது மல்லாமல் அட்டமாசித்திகளும் வந்து தங்களுக் கேவல் செய்யவும் பெறுவார்கள்.

இனி மேற்கூறிய ஆறெழுத்தினுள்ளே முதலெழுத்தாவது அகாரமும் உகாரமும் மகாரமும் விந்துவும் நாதமும் சேர்ந்தொன்றாகிய ஓம் என்பதாம். இதுவே மேலே சொல்லிய ஐந்தினுள் பிரணவ மென்றுங் குடிலை யென்றும் பெயர் சொல்லப்படும். பிரணவத்தின் உட்பிரிவாகிய ஐந்தினுள், அகாரமும் உகாரமும் ஓ என்பதாம். அதன்பின் நிற்கின்ற வட்டமுந் தண்டுமு மாகிய எழுத்தே மகாரமும் விந்துவும் நாதமும் ஆகும். விந்துவென்பது வட்டவடிவாம், நாத மென்பது தண்ட வடிவாம்; அதுவுமன்றி யொலிவடிவு மாகும். முதற் கூறிய அகாரத்திலே பிரமனும் இருக்கு வேதமும், உகாரத்திலே விட்டுணுவும் யசுர்வேதமும், மகாரத்திலே ருத்

திரனும் சாமவேதமுந் தோன்றி நிற்கும. விந்து சத்தியாகிய உன்னுடைய வடிவாம், நாதம் சிவமாகிய நம்முடைய வடிவாம் பெண்ணே, இவ்விடத்திலே சுருக்கிச் சொன்னோம். இந்தப் பிரணவமந்திரம எலலா மந்திரங்களு முண்டாதற்கு மூலாதாரத்திலே தோன்றுகின்ற மந்திரமிததாகும்; ஆதலால், பிறவி வேரறுப்பதற்குப் பஞ்சாக்கரமந்திர செபஞ் செய்யும்போது முதலிலே யிந்த ஓம என்னும் பிரணவத்தைச் சேர்த்துச் செபஞ் செய்வதுவே விதியாகும். இனி நம்முடைய வடிவமாகிய ஐந்தெழுத்துகளாவன ஐம்பத்தொன்றாகிய அக்ஷரங்களுக் குள்ளே முதலிலுள்ள பதினுறெழுத்தைத் தள்ளிப் பதினேழாவது எழுத்துமுத லெண்ணி வரும்போது தோன்றிய இருபதாவதெழுத்தாகிய நகரமும, இருபத்தைந்தாவதெழுத்தாகிய மகரமும், முப்பதாவதெழுத்தாகிய சகரத்தோடு இகரஞ் சேர்ந்த சியென்பதும், இருபத்தொன்பதாவதெழுத்தாகிய வகரமும், இருபத்தாருவதெழுத்தாகிய யகரமும் முறையே சேர்ந்த நமசிவய என்பனவாம். இதுவரையும மூலாதாரத்தினின்று முண்டாகும் பஞ்சாக்கர மந்திரம் நிற்கும் ஒழுங்கைச் சொன்னோம். இதிற் சந்தேகமில்லாது தெளிந்து இதன்பொருளையுணர்ந்து திருவருளுண்டாகும்வண்ணம் இந்தமந்திரத்தைப் பிறர் செவிகேளாதபடி மனத்திலுள்ளே தியானிக்கவல்லவன் எவனே, அவனே சிவத்தோடிரண்டறக் கலந்தவனுவான். இந்தச் சிறப்புத்தங்கிய மந்திரத்தின்பெருமை ஏனைய மந்திரங்களிடத்திலில்லை. இதுதனக்குத்தானே சமானமாயுள்ளது. முடிவில்லாத எல்லா மந்திரங்களுக்குந் தலைமையாயுள்ளது. ஸ்ரீருத்

சிரத்தின் நடுவாகிய உயிர்த்தானத்திலே யுள்ளது. இம்மந்திரமானது ஒருவனுக்கு வருஞ் சனன மரணத் தொழிலை மாற்றி நின்ற மோக்ஷத்திலே சேர்க்கும் உண்மைப் பொருளாகிய பல வற்றிலும் தெளிந்தெடுத்துக்கொண்ட சாரமுமாகும். இந்த பஞ்சாக்கர மந்திரத்தை இச்சித்த மேம்பாடுடையவர் கல்லால விருட்சத்தடியி லெழுந்தருளியிருந்த தக்ஷிணாமூர்த்தியைப்போன்ற ஞானாசாரியனால் உபதேசிக்கப்பெற்றுக் கொள்ளக்கடவர். ஞானாசாரியனல்லாத ஏனையோர் உபதேசிப்பதற்கு யோக்கியரல்லர். ஆதலால், ஞானாசாரியனாகிய குருவே ஒப்பில்லாத செல்வப் பொருளும், அதனினுஞ் சிறந்த கல்விப் பொருளும், பூரமானந்தத்தை விளைக்கு மோக்ஷவீடும், மனம் வாக்குக் கெட்டாத பரப பிரமமும் ஆகும். மேலே கூறிய மந்திரத்தைப் * பீஜாக்ஷர மந்திரத்தோடு சேர்த்து உச்சரித்தால் வலிமை யுடையதாம். அப்படியன்றி வேறு பிரித்து உச்சரித்தால் யாதொரு வலிமையு மில்லையாம்.

ஒப்பில்லாத இந்த மந்திரத்தைச் செபஞ் செய்யும் போது, பரிசுத்தம் பொருந்தி, மௌனியாகித் தனியே யிருந்து, மனம் ஒருப்பாடெய்தி, உருவேற்றவேண்டும். இப்படித் தனியேயிருந்து செபிக்கப்படும் மந்திரஞ் சீக்கிரம் பயனை விளைவிக்கும். பழமையாகிய தெய்வத்தன்மை பொருந்திய வேதங்களிலே கூறிய ஒழுங்கு தவறாதவரும் யாகஞ்செய்ய முயல்வோரும் இந்த மந்திரமே சீக்கிரம் பயனைத் தருமெ

* பீஜாக்ஷரம் - பிரணவமந்திரம்.

ன்று, உறுதியாகக் கைக்கொள்ளுவர். விதிப்படி பரிசுத்தஞ் செய்துகொண்டவராயினும், இயன்றவளவிற் பரிசுத்தஞ் செய்துகொண்டவராயினும், அவ்விரண்டுஞ் செய்து கொள்ளாதவராயினுங் காலங் குறியாது மனத்திலே ஆசை தோன்றிய அப்பொழுதே உருவேற்றிடுவோர்களிவற்றாத சனனமாகிய கடலைக் கடந்தேறுவர். இந்த மந்திரத்தைக் குரு உபதேச முறைமையால் நான்கு பக்கமும் ஐந்து ஐந்தாக எண்ணும்படி யிருபத்தைஞ்சு அறையாக ஒருசக்கரங் கீறி எழுத்துகளை மாறி மாறி யடைத்து, அட்டகருமமும் சித்தியாகும் பொருட்டு, செபஞ் செய்வார்கள். இவர்களுக்கு மோக்ஷங் கிடையாது. பெரியோர்களிதை விரும்பாது முறையே செபித்து, முத்தியை யடைவர். பார்வதியே! இன்னுங் கேள், மதுரமான பால கொடுக்கும பசுக் கூட்டங்களுக்குள்ளே காமதேனுவும, மிருகங்களுக்குள்ளே சிங்கமும், மலைகளுக்குள்ளே மகாமேருவும, சுவைப பொருள்களுக்குள்ளே அமுதமும, ஒளிப பொருள்களுக்குள்ளே சூரியனும, வாகனங்களுக்குள்ளே யானையும, எழுவகைத் தாதுக்களுக்குள்ளே செந்தாது ஆகிய பொன்னும, குலங்களுக்குள்ளே பிராமண குலமும், இரத்தினங்களுக்குள்ளே கருட மணியும், நதிகளுக்குள்ளே கங்காநதியும், வேதங்கள் முறையிடும் பலவாய நூற்பொருள்களுக்குள்ளே சிவகாயத்திரியும், தானபாத்திரங்களுக்குள்ளே சிவனடியார்களும், உயர்ந்தனபோல அநேக கோடி மந்திரங்களுக்குள்ளே பஞ்சாக்ஷர மந்திரம் உயர்ந்தது ஆகும். பூமாலையை யணிந்த நல்ல கூந்தலையுடையவ பார்வதியே! சிவவடிவமாகிய [illegible] யுடைமை

ஹயச் சுருக்கி ஒருவாறு சொன்னோம். இனிமையாகிய அமிர்தமாகக் காதிஞலிதை யுண்டு, மனத்திஞலாயிரத்தெட்டுருச செபஞ் செய்வாயாக. பெறுதற்கரிய இந்த மந்திரத்தைப் பேரன்பினாலே விதிப்படி செபஞ் செய்யும் மேம்பாடுடையவர் தங்கள் சுற்றத்தாருடன் கோடிகாலந் திருக்கயிலாச மலையிலே வீற்றிருப்பர். ஓதாது செபஞ் செய்வோர் பேறு முன்னமே சொல்லிவிட்டோம். கருணையுடைய இந்த ஐந்தெழுத்தே பரப்பிரமமும், சிவமும, பரமானந்தத்தை விளைக்கும நிலமும், மோட்சமடைதற்கு உண்டுபண்ணிய நுட்பமாகிய ஒரு சூழ்ச்சியும, சச்சிதானந்த சொரூபத்தைக் காட்டும விளக்கொளியுமாகும். இந்த மந்திரத்துக்குத் தெய்வமும இருடியும நாமே. சந்தசு ஜக்தி இதனாலெய்தப்படும் பிரயோசனம் மோட்சமே யென்று கங்காநதியைத் தரித்த சடையையுடைய பரமேசுரன் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

௰ அதுகேட்ட பார்வதி தேவியானவள் திருவுள்ளத்திலே சந்தோஷமதிகரிக்க அந்த மந்திரப்பொருளைத் தியானிக்குங் கருத்துடையவளாயினாள். அப்போது உமாதேவியினது மடிமேலிருந்து கேள்வியுற்ற முருகக்கடவுள் நெற்றிக்கண்ணையுடைய சிவபெருமான் அருளிய முறைப்படியே பஞ்சாக்கர மந்திரப்பொருள் முழுவதுந் தெரிந்து கொண்டனர். அந்த முருக்கக்கடவுளுடைய கேள்வியானது ஒரு வித்தையிலே தோன்றிய தழை வளார் சினை பூ முதலானவைபோலவும், எள்ளினிற் றோன்றிய எண்ணெய்போலவும், அறிவுடையார்க்கு கல்விபோலவும், நிலத்தினிற் பொதிந்த நீர்போ

லீவும், விருத்தியாயினது. பின்பு சிவபிரானும் உமாதேவி யும் குமாரக்கடவுளுக்கு ஐந்தாவது பருவம வர நோக்கிக் களிகூர்ந்திருக்குங்காலத்தில், ஒருநாள் சேவை செய்ய வந்திருக்கும் தேவர்கள் முதலானவர்களைப் போகும்படி செய்து பிரமதேவனை நோக்கி, வாராய் பிரமனே!, நீ நமது குமாரனாகிய முருகனுக்குப பரிசுத்தமாகிய கலைகளை யெல் லாம உபதேசிப்பாயென்று, பரமேசுரன் கட்டளை யிட்டரு ளுதலும, உடனே பிரமன் எழுந்து வணங்கி விடைபெற்றுக் கொண்டு கோடி சூரியருதயரு செய்தாற்போன்ற சோதி மயமாகிய முருகக்கடவுளை யழைத்துக் கூட்டிக்கொண்டு திருக்கோயிலி னொருபக்கத்திலே போயிருந்து நல்ல சுப முகூர்த்தம் பார்த்து *விநாயக் கடவுளை வணங்கிப் பிரணவ மந்திரத்தை யுபதேசித்தான். அதைக்கேட்டு, கடப்பு மாலை யணிந்த முருகக்கடவுள் பிரமதேவனைப பார்த்து, நான்கு முகங்களையுடைய பிரமாவே! இந்த மந்திரத்தின் பொரு ளைக் கேட்கும் பேராசையுடையவனானேன். ஆதலால் அதை நீ சொல்வாயாகில் நீயே குருவாகுவா யென்று சொன்னார். அப்போது பிரமதேவன் ஒன்றுந் தெரியாதவனாய்ச் சொல் லுவான்: குழறுகின்ற மழலைவார்த்தை பேசுங் குமரனே! கருவினால் பலவற்றையுந் தெரிந்த பின்னரன்றோ இந்த மந்திரப்பொருளைக் காணலாகும். அதன் முன்னோர்த் தளர்ந்த சிந்தையுடைய எனக்குச் சொல்ல முடியா தென்றான். அது கேட்டுக் குமாரக்கடவுள் புன்சிரிப்புச் செய்து, யா தொன்றுந்தெரியாத நீ படித்த வேதமென்ன, எல்லா அண் டங்களையுஞ் சிருட்டித்ததும் என்னவென்று பிரமதேவ

நோக் கண்கள் சிவந்து கோபித்துப் பார்க்க, உடனே நாண முற்றுப் பிரமதேவன் நடுநடுங்கிப் பயந்து எழுந்துபோய்ப் பரமேசுரனுடைய சந்நிதானமடைந்து கீழே விழுந்துபண ந்தி யெழுந்து வாய்புதைத்துக் கைகட்டிக் கண்ணீர் அருவி போலச் சொரிய அழுதுகொண்டு நின்றான், அவனுடைய மனக்குறிப்பைப் பரமேசுரன் றெரிந்து பக்கத்திலே வண ங்கிநின்ற கணங்களைப் பார்த்து நமது பிள்ளையாகிய குமா ரனை யழைத்து வாருமென்று உத்தரவு செய்தலும் உடனே கணநாதர்கள் சென்று ஆக்கினைப்படி யழைத்து வந்தார்கள். அநேககோடி வேதங்கள் முழுங்கிச் சூழ்ந்தாற்போலும் சதங்கை மணிகள் காலிற் சுற்றியொலிப்ப எதிரே வந்து நிற்கின்ற குமாரக்கடவுளை நோக்கிக் கோபித்தவரைப் போலக் குழந்தாய்! உனக்கு உபதேசிக்க வந்த பிரமனாலே வந்த குறையென்ன சொல்லுவா யென்று கேட்க உடனே முருகக்கடவுள் அமுதமுங் கைக்குமபடி இனிக்கும் மழலையாகிய செந்தேன் வாயினின்றும் வழிவதுபோலச் சொல்லுவீர். ஐயனே! இங்கு நிற்கின்ற பிரமன் உபதேசித்த பிரணவ மந்திரத்துக்குப் பொருள் சொல்லென்று கேட்டேன்; ஒன்றுஞ் சொல்லத் தெரியாமல், ஊமன்போல உம்மிடத்து க்கு வந்தானிதைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை யென்றுசொல்லுதலும், பிதாவாகிய சிவபிரான் குழந்தையாகிய குமாரக்கடவுளைப் பார்த்துக் கூறுவார். வேதங்களை யெல்லாம் ஆராய்ந்து சொல்லக்கூடிய பிரணவ மந்திரப் பொருளை அதற்கு முன்னரெப்படிச் சொல்லுவான், தனக்குத் தெரிந்த மட்டுந்தானே உபதேசிப்பான், அதற்காக அவனுடைய

வார்த்தையைத் தட்டி அவனையுந் தெரியாதவனென்று நிந்தனை சொல்லலாமோவென்று உலக நியாயஞ் சொல்லுங் கூரியவேலாயுதத்தையேந்தும் முருகக்கடவுள் பிதாவை நோக்கிச் சுவாமீ! பிரமனை வினவிய குடிலையாகிய பிரணவமந்திரத்தினின்றுஞ் சகல சராசரங்களுந் தோன்றி விளங்கி நிற்கும். அதனுண்மைப் பொருளை அவன் தெரியாதிருக்கின்றானென்று சொல்லுதலும், உடனே சிவபிரான் புன்சிரிப்புச்செய்து குழந்தாய் நீ இந்தக் குடிலையின் பொருளை யெவ்வாறு தெரிந்துகொண்டாய்? அதனை நமக்குச் சொல்லென்று காதுகொடுத்துக் கேட்க, முருகக்கடவுள் சொல்லுவார். இவ்விதங் கேட்டாலெப்படிச் சொல்லலாம், பிரகாசிக்கின்ற இரத்னங்களாற் செய்யப்பட்ட செம்பொற் பீடத்திலே நாமிருக்க, எமமைத் தாழ்ந்து நின்று வணங்கிக் கைங்களைக் குவித்துக் கேட்டாற் சொல்லலாமென்றார். அந்தப்படியே ஒப்பும் உயர்வுமதனக்கு இல்லாத சிவபிரான் முருகக்கடவுளை ஆதனத்திலெழுந்தருளப்பண்ணி வணங்கி நின்று கேட்க; உமாதேவியாருக்குச் சிவபிரான் உபதேசித்த முறைப்படியே யுள்ளங்கைநெல்லிக்கனிபோல்விளங்குமாறு உபதேசிக்கத் தொடங்கினார். இந்தப்படி தேவவருடத்திலொருவருட மூச்சுவிடாமல் உபதேசித்துங் குடிலையாகிய பிரணவமந்திரப் பொருளின் எல்லை தெரியவில்லையாக; அது தெரிந்து சிவபெருமான் இந்த மந்திரத்தைப் பார்வதிக்குமுபதேசஞ் செய்யும்போது அவள் மடியிலே யிருந்து இவன் தெரிந்துகொண்டானென்று நினைத்து முருகக்கடவுளை நோக்கி, குழந்தாய் குருவை வணங்கி யுபதேசமுறை

யாதைப் பெற்றுக் கொள்ளாத மந்திரம் பிரயோசனப்படா தென்று, நம்மை ஆசனத்தின் கீழே நின்று முறைப்படி கேட்கச் சொல்லினை; உன்னுடைய வடிவம் நமது பிரதி பிம்பமாயிருந்தாலும் உலகநியாயப்படி குருமூலமாகப் பெற்றுக்கொள்ளாத மந்திரஞ் சித்தியடையாது. ஆதலால் நீ நம்மிடத்திலே முறைப்படி உபதேச மூலமாகப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். முருகக்கடவுள் அதற்கிணங்கி எழுந்து வணங்கிச் சிவபிரானுடைய திருவடியைச் சிரமேற்றாங்கி நிற்க; அவரது முடிமேலே தமதுடைய கையாகிய தாமரைமலரை வைத்துத் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய வேதங்கள் முதலாகிய கலைகளெல்லாம் விதிப்படி யுபதேசித்தருளி, கடப்பமாலை யணிந்த முருகனே! பழைய நூற்பொருளை நீ யெனக்கு உபதேசித்தலாலே சுவாமிநாதனென்னு மொருநாமமும் பெறுவாய், நாமிருவரும் ஒன்றாயிருந்த போதிலும் உலக நீதிக்கு விரோதமான காரியத்தைச் செய்தால் அதைநாமே பரிகரிக்கவேண்டும்; ஆதலால், உமாதேவிக்கு உபதேசித்த மந்திரத்தை அவள் மடியிலிருந்து கேட்டு நீ வெளிப்படுத்திய குற்றம் நீங்கும் பொருட்டுத் தவஞ்செய்யவேண்டும். தவஞ்செய்யும் இடமாவது மகாமேருமலைக்குத் தென்றிசையிலே நாவலந்தீவிலே பரதகண்டத்திலே காவிரிநதிக்கரைக்குத் தெற்கேயுள்ள பாண்டிநாட்டிலே வையைநதி சூழப்பெற்ற மதுரை மாநகரத்திற்குத் தென்மேற்கிலே தன்பேர் கேட்டமாத்திரத்திலே ஞானத்தைத்தருஞ் சத்தியகிரி யென்னுந் திருப்பரங்கிரியாகும். அந்தத் திருப்பரங்கிரி யென்னுமலை பிறவிக்

கடலைக் கடப்பதற்கு ஒருதோணியாகும்; அம்மலையின் வட
பக்கத்திலுள்ள சத்தியகூவ தீர்த்தத்திலே மூழ்கினாற் சத்திய
வசனமுண்டாகும்; மேல்பக்கத்திலுள்ள புத்திரகூவ தீர்த்
தத்திலே படிந்தாற் புத்திரப்பேறுண்டாவதுமன்றிப்
பாவமும் நோயும் நீங்கும்; ஈசான திக்கிலே தாமரைத்
தடாகமொன்றிருக்கிறது; அதைக் கண்ணாலே தரிசித்
தோருக்குங் கையாலே தொட்ட பேருக்கும் மனத்திலே
நினைத்த எல்லாப் பொருள்களையுங் கொடுக்கும்; அதிலே
ஸ்நானஞ்செய்து வேதமந்திரத்தினாலே தருப்பண முதலான
வைகள் செய்து வேதந்தெரிந்த பிராமணருக்குத் தானங்
கொடுத்து நமது சொரூபமாகிய திருப்பரங்குன்றத்தைப்
பிரகாசம் பொருந்திய பலமலர்களாலே யருச்சனை செய்து
பின்பு அந்தத் தாமரைத்தடாகத்தை வேலாயுதத்தினாலே
கிழித்தாற் கிழிந்த இடத்திலே தீர்த்தம் பெருகி, மேலெழு
ந்து வரும்; அப்போது அது சரவணப் பொய்கை யென்று
சொல்லப்படும். அதற்கு வாயுகோணத் திசையிலே ஒரு
சிவலிங்கந்தாபித்து மந்திரவிதிப்படி சோடசோபசாரத்தாற்
பூசைசெய்து விரதாதிகளைச் செய்துகொண்டிருக்க வேண்டு
மென்று பரமேசுரன் கட்டளையிட்டருளுதலும்; உடனே
குமாரக்கடவுள் நவவீரராகிய வீரவாகு முதலிய தம்பிமார்க
ளுஞ் சிவகணங்களும் உக்கிரன் அண்டாபரணன் முதலிய
கணநாதர்களும் பிறருந் தன்னைச் சூழ்ந்துவரக் கயிலாசமலை
யை விட்டு நீங்கி, பிரகாசிக்கின்ற தேரின்மேலெழுந்தருளி
ஆகாயமார்க்கமாகத் தென்றிசை நோக்கி வந்தனர்.

இரண்டாவது குமரன் உபதேசச்சருக்கம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது குமரன் தவஞ்செய்த சருக்கம்.

குமாரக்கடவுள் தனது தாயாகிய பார்வதிதேவியின் உபதேசமந்திரப் பொருளைத் தெரிந்து, வெளிப்படுத்திய குற்றந் தீரும்பொருட்டு, சிவபிரான் ஆக்கினைப்படி கயிலாசமலையை நீங்கிய கதையைச் சொன்னோம். பின்பு அந்தக் குமாரக்கடவுள் சத்தியகிரியாகிய திருப்பரங்குன்றத்தை யடைந்து தவஞ்செய்திருந்த கதையைச் சொல்லுவாம்.

எல்லா நூற்பொருளுக்கு மிருப்பிடமாகிய சூதமுனிவரைச் சவுனகமுனிவர் வணங்கிச் சுவாமீ! திருப்பரங்குன்றமானது பூலோகத்தில் வந்த காரணமென்ன? அதைச் சொல்லியருளவேண்டு மென்று கேட்கச் சூதமுனிவர் சொல்லுவார்.

முன்னொருகாலத்திலே ஆதிசேடனும் வாயுதேவனும் விரோதங்கொண்டு புயவலியாரென்று ஒருவர்க் கொருவர் பேசி யுத்தஞ்செய்யும்போது, வாயுவானவன் எல்லாவுயிரும் நாசமடையும் ஊழிக்காற்று வடிவமாகி மகாமேருமலையிலே அதன் வேர்கெட்டு அசையும்படி மோதி அதன் சிகரங்களைப் பிளந்தெறிந்து, அதன் பக்கமேயுள்ள கந்தமாதன மலைமேலிருக்கும் கணபம், சுணபம், கந்திருவம், சுகேது, மந்தரம், சத்தியசிருங்கம், வைணியம், சித்திரம் என்னும் எட்டுச் சிகரங்களுள் ஆறாவது சிகரமாகிய சத்தியசிருங்க மென்னு முடியைப் பறித்துப் புயவலிமையினாலே யெறிந்து வீச அந்தச் சிகரமானது பூமாதேவி செய்த தவப்பிரயோசனத்தினாலே

பாண்டிநாட்டிலே வந்து விழுந்து தங்கியது. இப்படி விழும்போது அதிலுள்ள குயில்கள் 'பரமனே மலையாய் வருகின்றான்; தேவர்களே வாருங்களென்று அவர்களை யழைப்பது போலுங் கூவுதல் செய்தன. பெண்கள்போல மயில்கள் நடனமாடின; இசைபாடுகின்ற கந்தருவர்போல வண்டுகள் கீதம்பாடின; அருவிகள் நாற்புறத்தும சாமரைகள்போல அலைசந்தன; வாத்தியம்போலப் பறவைகள் முழங்கின; இந்தச் சிறப்புடன் விழுந்து கிடந்த சிகரஞ் சத்தியகிரியென்று சொல்லப்படும்.

இந்த விதமாகச் சத்தியகிரியின் வரலாறு கூறிய சூதமுனிவரைச் சவுனகமுனிவர் வணங்கிச் சுவாமீ! இனி முருக்கக்கடவுள் சிவபிரானைப பூசைசெய்து தவஞ்செய்யச் சத்தியகிரியாகிய திருப்பரங்குன்றத்துக்கு வந்த கதையைக் கூறுமென்று கேட்கச் சூதமுனிவர் சொல்லுவாரர். அநேகம் பூதகணங்கள் முதலோர் சூழ இளஞ்சூரியனென்று வடக்கே நின்று தெற்கே புறப்பட்டாற்போலும் குமாரக்கடவுள் எழுந்தருளி வந்து, கங்காநதி, காளிந்திநதி, நருமதாநதி, கோதாவரிநதி, துங்கபத்திரிநதி, கண்ணவேணிநதி, காவிரிநதி முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களிலே ஸ்நானஞ் செய்து, ஆங்காங்குள்ள சிவஸ்தலங்களை முறையே வணங்கி தம்மை யெதிர்கொண்டு பணியு முனிவர்களுக் கெல்லாந் திருவருள் செய்து, தமிழ்நாட்டிலே வந்து, குறிஞ்சி பாலை முல்லை யென்னு மூன்று நிலங்களையுங் கடந்து, சகல வளமும் நிறைந்த வையைநதி பொருந்திய மதுராநகரம் வந்து, சோமசுந்தரேசனைப் பணிந்து துதித்து, நெற்கதிர்களெல்லாஞ் சாமரம்

போலசையாகின்ற வயல்களாற் சூழப்பட்ட திருப்பரங்கிரி யைச் சார்ந்தனர். பின்பு குமாரக்கடவுள் அம்மலையின் கண்ணே தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் அநேக முனிவர் கள் எதிர்கொண்டு வந்து பணிந்து

வெங்கொடுஞ் சூரன் காலனே சரணம் மேவுபூங் காலனே சர ணம், துங்கர்உள் உணரும் மெய்யனே சரணம் சோதிசேர் மேய்பனே சரணம், சுந்தரி தூறும்வாய்ப் பாலனே சரணம் சங்கரன் பாலனே சரணம், பைங்கடம் பொழுகும் முருகனே சரணம் பரங்கிரி முருக னே சரணம். (க)

அங்கையில் வெண்ணெய்க் கண்ணனே பகழும் ஆறிரு கண்ண னே சரணம், பொங்கிய நறைசேர் அம்புயாசனனும் புகழ் இரு அம்பு யா சரணம், தங்கிய மணிப்பூண களத்தனே சூரைச் சயங்கொளுங் [illegible]னே சரணம், பைங்கறை யெழும்வேற் காங்கையா சரணம் [illegible]க் காங்கையா சரணம், (உ)

என்று

பலவிதமான தோத்திரஞ் செய்து நிற்க, அம்முனி வரர்கள் அன்பின் மிகுதிக்குத் தக்கவாறு திருவருள் சுரந்து கடைக்கண் செய்து, பின்பு திருப்பரங்கிரியைச் சமீ பத்தில் வந்து வணங்கி, சத்திய கூபத் தீர்த்தத்திலே ஸ்நா னஞ் செய்து, வேத மந்திரஞ் சொல்லிய பிராமணர்களுக் குத் தானமாகப் பொன் கொடுத்துப் பின்னர் பரங்கிரி யாகிய கடவுளைப் பூசனைசெய்ய நினைத்து, வீரவாகு முத லிய கணங்களைப் பார்த்துப் பூசைக்கு வேண்டும் திரவியங் கள் கொண்டுவாருங்களென்று உத்தரவு செய்தலும், வீர வாகு தேவர் முதலிய கணங்கள் சென்று கோட்டுப்பூ,

கொடிப்பூ, நீர்ப்பூ, நிலப்பூ என்று சொல்லப்படும் நால்வகை மலர்களும், பரிசுத்தமான பஞ்ச கௌவியமும் இன்னவாசனைகலந்த திருமஞ்சனமும், நல்லவாசனையுள்ள சந்தனமுதலிய வாசனைத்திரவியமும், மதுரமாகிய முக்கனி ஆதிய கனிவருக்கமும் தூபதீபமும் கொண்டுவந்து கொடுக்க, குமாரக்கடவுள் வாங்கி பரங்கிரியாகிய சிவபெருமானை வேதாகம மந்திரவிதிப்படி பூசைசெய்து, அக்கினிகாரியஞ் செய்து, அநேக மந்திரசெபஞ்செய்து, மலர்களைத்தூவியிறைஞ்சி எழுந்தெழுந்து தோத்திரஞ்செய்து, மூன்றுதரம் வலமாகப் பிரதக்ஷணம் வந்து பேரானந்தத்திலே மூழ்கினர். பின்பு திருப்பரங்கிரிக்கு வடகிழக்கிலே சென்று அங்கே சரவணப் பொய்கையென்னுந் தீர்த்தத்தை வேலாயுதத்தினாலே பூமியைக் கிழித்து மேலெழும்படி யுண்டுபண்ணி அதிலே ஸ்நானஞ்செய்து அத்தீர்த்தத்தின் சமீபமாக வாயு திசையிலே, சிவலிங்கந்தாபித்து இவ்விலிங்கத்தை யன்போடு தரிசித்தோர்கள் இச்சித்த பலனை யருள வேண்டுமென்று சிவபிரானை யாவாகனஞ் செய்து, வேதமந்திரங்களால் பதினாறுவிதமான உபசாரத்துடன் பூசித்து, அப் பூசையின் பயனை யேற்றுக்கொள்ளு மென்று சிவபெருமான் திருக்கரத்திலே சலத்தை வார்த்துக் கொடுத்துவிட்டு மூன்றுவருடம் பெரியதவஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். அதன்மேல் பிரமா விஷ்ணு, இந்திரன், தேவர்கள் முதலானவர்களுஞ் சிவகணங்களுந் தம்மைச்சூழ்ந்துவரச் சிவபிரான் இடபவாகனத்தின்மீது கோடிசூரியருதயமானாற்போலெழுந்து தவஞ் செய்யு மிடத்துக்கு வந்தார். உடனே குமாரக்கடவுள் பன்

ரிரு கண்களாலும் அதைக்கண்டு எழுந்து வணங்கிப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து தோத்திரஞ் செய்யத் தொடங்கினர்.

முகையவிழ்ந்திட விளரிவண்டு முரன்றனபங்கயேை சிந்துவேள்
நகையவிழ்ந்திட நுதல்மலர்ந்தவ தருபழம்பொருள் தத்துவ
பஃறலைப்பணி கக்குஞ்சு பதித்திடுவ்கா வெண்பொடி
தருமெழிற்பெற வருபரங்கிரி நாதசேவடி போற்றுவாம். (க)

அளிமுரன் றிடுமிதழிப்ர்தொடை யணிதரும்புய விமலவான்
குளிறிடுந்திரை நதியுடன்பிறை குலவிடுஞ்சடை முடியமா
முளரியண்ணலொ டரிபுரந்தரர் முடிதழும்பிடு பதம்உளாய்
களிர்பெறும்பொழில வளர்பரங்கிரி நாதசேவடி போற்றுவாம். (உ)

உலகமுந்திய அறுவிதம்பெற ஒரிவிலாதெழ விரிசெய்தே
அலகில்அம்புவி பிறவிகொண்டிட அருளருந்துணை வினைசமன்
மலிவிடும்பொழு தருள்பொருந்தினா மலமகன்றிடு பிறவிதீர்
கலமெழும்பொருள் வளாபரங்கிரி நாதசேவடி போற்றுவாம். (௩)

தானுமேசத சததெனும்படி சத்தறிந்திட அரியதாம்
ஞானமேயிரு ளாகிமூடிட உற்றபானு மறைத்தகண்
மேனமேம்பட லந்துடைக்க விளம்புசற்குரு உண்டுமோ
ஞானமேவடி வள்பரங்கிரி நாதசேவடி போற்றுவாம் (௪)

மன்மதனை யெரித்த நெற்றிக் கண்ணையுடையாய் பழமையாகிய தத்துவப் பொருளா யுள்ளவனே! நீலகண்டத்தை யுடையவனே! கொன்றை மாலையைத் தரித்த புயங்களை யுடையவனே! நின்மலமானவனே! கங்காநதியையுஞ் சந்திரனையுந் தாங்கிய சடையை யுடையாய் அரிபிரமேந்திராதிகள் பரவிய பாத தாமரை யுடையாய் பதார்த்தங்களைக் காண வொட்டாது கண்களை மறைத்

இருந்த புறவிருளை யோட்டிப் பதார்த்தங்களைக் காணச் செய்யுஞ் சூரியனைப்போல மெய்ப் பொருளாகிய சிவத்தைக் காணவொட்டாமல் சதசத்தாகிய ஆன்மாக்களை மறைத்திருக்கும் ஆணவமலமாகிய அகவிருளைப் போக்கிச் சிவத்தைக் காணச்செய்யுங் குருவி னுபதேசமாகிய ஞானமே சொரூபமாக விளங்குந் திருப்பரங்கிரியி லெழுந்தருளிய கடவுளே! யென்று தோத்திரஞ்செய்து வணங்கி நின்றார். அப்படி நின்ற முருகக் கடவுளைச் சிவபிரான் தமது திருக் கைகளாரத் தழுவியெடுத்து மார்போடணைத்து இறுகத்தழுவி யுச்சிமோந்து தமது பக்கத்திலே யிருத்திச் சொல்லுவார். பன்னிரு கண்களையுடைய குமரனே!, உன்னுடைய தோததிரத்தைக்கேட்டு மிக்க சந்தோஷமடைந்தோம். தெய்வதன்மைபொருந்திய வேதசிவாகமங்களால் வடித்தெடுத்த சாரமாகிய பஞ்சாக்ஷர மந்திரம் பயனைத் தரும் பொருட்டுக் குருமுகமாகப் பெற்றுக்கொள்ளுவதே நியாயமென்று உலகத்தா ரறிவதற்காகப் பூமியிலே வந்து திருப்பரங்கிரியிலே தவஞ்செய்வாயென்று சொன்னோம். பஞ்சாக்ஷர மந்திரமட்டுமல்ல இன்னும் எழுகோடியென்று சொல்லப்படும் எல்லாமந்திரங்களும், தன்னையுந்தலைவனையு முணர்ந்த சற்குருவாலே யுபதேசிக்கத் தெரிந்துகொண்டாற்றான் பலன்கொடுக்கும். இந்தப்பஞ்சாக்கர மந்திரம் 'எழுதாக்கிளவி'யென்னும்வேதமோதுபவர்களுக்கும், பிராமணர் க்ஷத்திரியர் வைசியர் சூத்திரரென்னும உத்தமமாகிய நால்வகை வருணத்தார்களுக்கும், பிரமசரியம், வானப்பிரஸ்தம், கிருகஸ்தம் சந்நியாச மென்னும் நால்வகை யாச்சிரமத்தார்

களுக்கும், இலிங்கதாரணஞ்செய்து கொள்ளும் வீரசைவர்க
ளுக்கும், முழுதுணர் சிவபிரானால் அருளிச்செய்யப்பட்ட
தூயசிவாகமங்களின் நெறியிலொழுகுஞ் சித்தாந்த சைவர்க
ளுக்கும், பொதுவாகவுரிமையுடையதாகும். தேவர்களுக்கும்,
முனிவர்களுக்கும், மகிழ்ச்சியை விளைக்கும் கந்தமாதனத்
தின் கொடுமுடியாகிய திருப்பரங்கிரியிலே நமது சொல்மு
றை தவறாது நீசெய்த தவத்தை மகிழ்ந்தனம். இனி யுனக்கு
வேண்டிய வரத்தைக்கேளென்று சிவபிரான் அருளிச்செய்ய
முருகக்கடவுள்பன்னிரண்டு கண்களாலும் பிதாவாகிய சுவா
மியைப்பார்த்து, சுவாமீ! உமது திருவுளத்துக்குப் பொருந்
தாதசெய்கையைச் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருளவேண
டும்; அன்றியுந்தினந்தோறும் உமது திருவருட்பார்வை தந்
தருளவேண்டும்; இன்னும், உலகத்திலே சேரக்கூடாத மாத
ரைச்சேர்ந்த தோஷமும், பசியினாலே யுண்ணக்கூடாதவரிட
த்திலே யுணவுகளைப் புசித்ததோஷமுதலாகிய பாவமும் நீங்
கும்பொருட்டுத் திருப்பரங்கிரிக்கு வந்தவர்கள் அவைகளை
நீங்கிச் சிவகதியடையவும், உமது திருவுருவிளங்கத் தாபி
த்துப் பூசைசெய்து அடியேன் அர்ச்சனை செய்யு மிலிங்கத்
தைக் கண்ணுறத் தரிசித்தவர் தந்தை தாய் குரு வேதியர்க்
குச்செய்த பாவத்தைப் போக்கி மோக்ஷத்தை யடையவும்
வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, பரமேசுவரனும் அந்த வரங்
களைக்கொடுத்துப், பின்னுஞ் சொல்லுவார். சரவணப்பொய்
கையைத் தரிசித்தவர், புண்ணியத்தைப்பெறுவார். தொட்ட
வர்பொருளைப் பெறுவார். உள்ளே கொண்டவர் உலகவின்ப
த்தையடைவார். ஸ்நானஞ்செய்வோ ரெல்லாரும், மோக்ஷத்

தையடைவார். சத்தியகிரியாகிய திருப்பரங்குன்றத்தை வந்தடைந்தவரும், மகிடாசுரசங்காரஞ்செய்த காளிக்குமுன்னும், துளவமாலையணிந்த விஷ்ணுவுக்கு முன்னும், புனிதராயிருந்து பஞ்சாக்ஷர ஜெபஞ்செய்வோரும், பிறவிவேரை யறுப்பார்களென்று திருவாய் மலர்ந்து குமாரக் கடவுளைத் தமது திருக்கரங்களாலெடுத்து மார்போடணைத்துத் தழுவி யிருத்தி, உமாதேவியாருடன் மகிழ்ந்து, ரிஷபவாகனத்தின்மேலெழுந்து, விஷ்ணுமுதலான தேவர்களும முனிவர்களுஞ் சூழ்ந்து சேவிக்கவும் தேவர்கள் புட்பவருடம பொழிந்து மகிழவும் கயிலாசமலையை யடைந்திருந்தனர். இத்தன்மையான புகழ்பெற்ற திருப்பரங்கிரியின் மான்மியத்தை யறிந்ததேவர்முனிவர் ஆசை மிகுதியாக அங்குவருவார். வந்தபின் பிரியாமலிருப்பார்; இனிக் குமாரக்கடவுள் திருவாய் மலர்ந்து நின்மல சொரூபியாகிய சிவபிரானைத் துதித்த தோத்திரங்களைப் படிப்பவர்களும் கேட்பவர்களும் அடையும் பலனைக் கேளுங்கள். முனிவர்களே! அக்கினியை வீசுகின்ற கொடிய காட்டினிடத்திலே மிருகங்களாலெய்திய பயமும, கொடுங்கோலரசர்களாற் செய்யப்பட்ட மனவருத்தமும், வயிறெரியும்படி கைப்பொருளெல்லாம் பறித்து ஓட்டுகின்ற கள்ளர் செய்கின்ற துன்பமும் நீங்குவார். இமமட்டோ சரீரத்திலே யிரத்தம்வற்றி யிளைத்து நோய்கொண்டு சகிக்கக்கூடாத துன்பமும், உணவுக்கும் இடமின்றி வருத்தஞ்செய்யும் வறுமையும், மழையில்லாமற் பஞ்சகாலத்தா லுண்டாகுங் கேடும், உயிரிறக்கவரும் போர்க்களத்திலுண்டாகிய மனத்துணுக்கமும், புணரக்கூடாத மாதரைச் சேர்ந்த பாவமும், பசியால்

யாருந்தியுண்ணக்கூடாதவர்கொண்டுவந்துகொடுத்தவுணவை யுண்டதோஷமும் நீங்குவார். அன்றியும் தங்கத்தகட்டிலாயி னும் வெள்ளித் தகட்டிலாயினும் பூளையோலையி லாயினும் அந்தத் தோத்திரமாகிய கவிகளை யெழுதித் தலைமேலே யணி ந்துகொண்டவர், வஞ்சகமெல்லாம் போக்கிப் பரிசுத்த மன முடையவராவார். ஆறுமாதந தங்கள் தங்களுக்கேற்ற நித் தியகன்மமுடித்துப் பரிசுத்தராயிருநது இநதத தோத்திரத் தை வாசிபபோர் அழகாகிய புத்திரப்பேறடைவார்கள்; பிணி யினாலே வருத்தமடையமாட்டார். ஒருமாதம வாசிபபவர் மனமகிழ்ச்சி யடைவார்கள். அரியதாகிய தவஞ்செய்தாலுங் காணுதற் கருமையாகிய ஆறு திருமுகங்களையுடைய குமா ரக்கடவுளுக்குச் சிவபிரான் றிருவுருக்காட்சி கட்டளையிட்ட நாளென்று சொல்லபபடுந தைபபூசமாகிய தினத்திலே, அந்த இருவருக்கும அபிடேக நைவேத்திய முதலிய சிறப் புச்செய்து தரிசனஞ்செய்வோர், மனத்திலே நினைத்த காரிய மெல்லாம் அடைவார். இன்னும் இநதத் தைப்பூச நாளி லே சூரியவுதயகாலத்தில் சத்தியகூவ தீர்த்தத்திலும் புத்திர கூவ தீர்த்தத்திலுஞ் சரவணபொய்கையிலும் ஐந்து பசிய அறுகம் புல்லைத் தலைமேலே வைத்துக்கொண்டு ஸ்நானஞ் செய்து பஞ்சாக்கர செபஞ்செய்வோரது பெருமையை யாவ ரெடுத்துப் பேச வல்லவர்? இன்னும் வேறு தலங்களிலே வே தங்களை யுணர்ந்த வேதியருக்குச் செய்வித்த கோடி கன்னி காதானப் பலனையு மடைவார். கிடைத்தற்கரிய தைப்பூச நாளிலே திருவிழாச்சேவை செய்பவரும், தேவரும் புகழும் இந்தத் திருப்பரங்கிரியிலே வசிப்பவரும், பாசவேரைப் பறி

த்தெறிந்து மோக்ஷவீட்டை யடைவர். கங்காநதி சூழப்பட்ட காசியாதிய க்ஷேத்திரங்களைக் காட்டிலும் பரிசுத்த மிருந்த தலமாகிய திருப்பரங்கிரியி னுண்மையைச் சொன்னோம். இம்மட்டோ இந்தத தலத்தில் வந்து அரைக்ஷண மிருந்து போகும் உயர்ச்சி யுள்ளவரை முருகக்கடவுள விடாமற் பின்சென்று இரக்ஷிக்கின்றனுவர். அண்டமுகட்டை யளாவி நிற்கு திருப்பரங்கிரியின கதையாகிய அமுதத்தைக் காதினாலே யுண்டு மகிழ்ச்சியடையு முனிவர்களே! உமது பிரயோசனத்தை யெவர் சொல்லவல்லவர்? இந்தக கதையைச் சொல்லிய எமக்கும பெரும்பயனேயாகும். பலவாறு சொல்லியென்னே? எமக்கும் இந்ததலததில் வசிப்பதற்கு ஆசையதிகமேயாம். பூலோகத்திலே யிந்தத திருப்பரங்கிரியானது கிரேதாயுகத்திலே சத்தியகிரியெனவும திரேதா யுகத்திலே சுமந்தவன மெனவும துவாபரயுகததிலே விஷ்ணுத்துருவ மெனவும் கலியுகததிலே குமராபுரியெனவும பெயர் பெற்று விளங்கும். சிபியென்னுமொரு அரசன் பூதானஞ்செய்து மோக்ஷத்தை யடையும் இந்தத்திருப்பரங்கிரியின் சரித்திரங்களுக்குள்ளே யிந்தக் கதையைச் சொன்னவர்களுங் கேட்டவர்களுங் கங்காநதியையுஞ் சந்திரனையுந்தரித்த சடாமகுடத்தையுடைய சிவபிரான் குமாரனாகிய முருகக்கடவுளது கருணையைப் பெற்றுப் பூலோகத்திலே பெருவாழ் வடைந்திருப்பார்கள்.

மூன்றாவது குமரன் தவஞ்செய்த சருக்கம் முற்றிற்று.

நான்காவது சிபிவேந்தன் பூதானச்சருக்கம்.



நாற்பொருளை யாராய்ந்த சவுனக முனிவர் மதுரம் பெருகியூறுங் கதைகளைச் சொல்லுஞ் சூதமுனிவரை வணங்கிச் சுவாமீ! சிபிவேந்தன் திருப்பரங்கிரியிலே வந்து பூதானஞ்செய்து மோக்ஷமடைந்த காரண மெனனையென்று கேட்க, சூதமுனிவர் சொல்லுவார் காமபீலி தேசத்திலே, சூரியகுலத்திற் பிறந்து, சிபியெனனும் பெயரை யடைந்த அரசன், சமுத்திரம்போன்ற ரத கச துரக பதாதிகளாகிய நால்வகைச்சேனைப் பெருக்கத்துடனே யிருந்து நீதிச்செங்கோல் செலுத்தி, உலகமெல்லாம் அரசாட்சிசெய்து, மணிமகுடந் தரித்துச் சகல சாத்திரபண்டிதனுய்ப் பகையரசர்களை வென்று, எல்லாவுயிர்களையுந் தனமகவைப் போலவே யிரக்ஷித்து, வெகுகாலம வாழ்ந்து வந்தான். பின்னெருதினத்திலே புண்ணிய மிகுந்த தீர்த்த யாத்திரை செய்ய நினைந்திருந்தான்: அந்தச் சமையத்தில் விபூதி பொதிந்த மெய்யையும, வேதங்களையோதும நாவையும், கருணைசுரக்குங் கடைக்கண்களையும உடையவராய்க் கௌதமமுனிவர்வந்து சேர்ந்தார். அவர் வரவை அரசனறிந்து எதிர்கொண்டழைத்துவந்து அருக்கிய பாத்திய முதலாகிய உபசாரத்துடனே யாசனத்தி லிருத்தித் தலைவணங்கித் தொழுது போற்றித் தன்னுடைய மனைவிமக்கள் முதலானவர்களையும் வணங்கச் செய்வித்து அவர்களுடனே பிரதக்ஷணஞ்செய்து எதிரோகாங்களாக குவித்து நின்றான், இப்படி வணங்கி நின்றவர்களை

நோக்கிக் கௌதமமுனிவர், உலகமெல்லா மொரு குடை
நிழலிலே வைத்துச் செங்கோல செலுத்தி வாழ்ந்து சேம
மாக இருக்கின்றீர்களாவென்று வினவிப் பின்னும் அரச
னைத் தனியே நோக்கிச் சொல்லுவார். வாராய் அரசனே
நீ பிறந்த தினத்திலே நவக்கிரகங்களிலே சூரியன் இராகு
கேது செவ்வாய் ஆகிய கிரகங்கள் ஒழுங்காக இராமல்
நிலைதப்பி இருந்தன. இப்படி யிருந்தும் நீ நீதித்தரும
ஞைகயினாலே யொன்றையு நினையாதிருந்தாய் ஆதலால்,
தருமமே தனித்த காலத்திலே யொப்பற்ற துணையாகும்;
தருமம் பொருள் காமம் மோக்ஷம் ஆகிய நான்கு பொருள்
களையுங்கொடுக்கும்; பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திர
ரென்கிற நான்கு வருணத்தையு மெய்யாக் நிலை நிறுத்
தும்; ஆறு சமயங்களையும் பிறவற்றையுங் காக்கும். அரச
னே! இளமைப்பருவத்தை யுடையவரா யிருந்தாலும்,யௌ
வன பருவத்தை யுடையவரா யிருந்தாலும், விருத்தப்பருவத்
தை யுடையவரா யிருந்தாலு,மேலுமேலும் வளர்கின்ற தரு
மங்கள் செய்யவேண்டும்; சரீரமானது கண்ணாடியிலுள்ள
உருத்துருளுமளவு மிருப்பதென்பதும பொய்யாம். அதற்
குள்ளே யமன்வந்து வளைந்து கொல்வானென்பதும் அறி
யார். காமம் குரோதம் உலோபம் மோகம் மதம் மார்ச்சரி
யம் எனப்படுங் கள்ளர், பின்னே நடந்து செல்கின்றவர்,தரு
மத்தை நினைக்கவுமாட்டார், கேடு வருமேயென்று மனமூ
மெலியார். அப்படிப்பட்ட தீமையி லகப்படாதவர்களே தரு
மஞ்செய்வார். அரசனே! தருமம் தூலம் சூக்குமம் என இர
ண்டு பகுப்பினதாகும்; தூலதருமத்தைப் பார்க்கினுஞ் சூக்

ருமம தருமமே மேலானது; அதையே செய்யவேண்டும்,
தூல தருமம வாங்குவோரை அது நரகத்திலே செலுத்தி
விடும். சூக்கும தருமமே நல்லது. தருமஞ்செய்யப் பொருளி
ல்லாதவர்கள், பொருளுடையாரைத் தண்டித்தாவது, தரும
ஞ்செய்தலா லுண்டாகிய பயனை யெடுத்துச் சொல்லித் தரு
மஞ்செய்விக்கவேண்டும்; நமபோலியர்களை யெடுத்துச் சொல
லுந்தருமம வெகுநுட்பமாகும், கொடுப்போனுங்கொள்வோ
னும் நன்மை பெறினுந் தானத்துள்ளே கன்னிகாதானமுங்
கல்விததானமும பூமிதானமும் மிகுந்த பயனுடைய தான
ங்களாகும். பிரகாசம் பொருந்திய இரத்நாபரணங்களைப் பூட்
டிக் கன்னியைத் தானஞ்செய்தோரும அந்தக்கன்னியை
யாசையினு லேற்றுக்கொண்டோருமாகிய இருவரும, பிரம
லோகத்திலே யொருகற்பகாலம வாழ்ந்திருந்து பூலோகத்
திலே நல்ல சாதியிலேவந்து பிறந்து வாழ்ந்திருப்பார்கள்.
கல்வித்தானஞ் செய்தோரும் அதை யேற்றுக்கொண்டோரு
மேற்கூறிய தானத்தின் பலனை யடைவார்கள். பூதான்ம
சிவபிரானிடத் தன்புள்ளவராய்த் தமபதிசமேதராய் யாகஞ்
செய்த சிவப்பிராமணர் ஆயிரத்தெட்டுப் பேருக்காவது
அல்லது நூற்றெட்டுப் பேருக்காவது அல்லது எட்டுப்பேரு
க்காவது கொடுக்கவேண்டும. இந்தத் தானத்தினு லுண்டா
கும் புகழானது சூரியசந்திரர்க ளுள்ளமட்டும் நிலைநிற்கும்.
இதன்பயனை யோசிக்குமிடத்தில் தானங்கொடுத்தவர், தாங்
கொடுத்த நிலத்திலே விளைந்த ஒவ்வொரு நெல்லுக்கும் ஒவ்
வொரு தேவவருடந் திருக்கயிலாசமலையிலே வாழ்ந்திருப்
பாரென்று சொல்ல, சிபிவேந்தன் கேட்டு மிக்க சந்தோஷ

முடைந்து கௌதம முனிவரைவணங்கி அவருக்கு வேண்டு வன வெல்லாங் கொடுத்து அவ ரிருப்பிடத்துக் கெழுந்த ளச்செய்வித்துப பின்னர் சுற்றத்தாரும் புத்திரர்களுங் குறி ப்பறிந் தேவல்செய்யு மந்திரிமார்களுந தன்னைச் சூழ்ந்துவர விபூதி ருத்திராக்ஷதாரணமுஞ் செய்துகொண்டவனாகிச் சிவ பிரானையே துதித்து மிகுநத திரவியஙகளை ஒட்டகங்கள் மேலேற்றிக்கொண்டு சதுரங்க சேனைகளுடனே புறப்பட்டு வேதப் பிராமணர்கள் மங்கலவாழ்த்துக்கூறக் காடுகள் மலை கள் பலவுங்கடந்து பெருமைதங்கிய ரதத்தைச் செலுத்தி வந்து கங்கைநதிசூழ்ந்த காசி, கயா, பிரயாகை, சிந்துவாகினி, [illegible], கோதாவரி, காதமை, நருமதை, துங்கபத்திரி, குலிங்கம், நைமிசாரணியம், வாநதி, சத்தமசங்கம், பார்வதேச் சுரம், விசாலேசசுரம், விமலேசம், பருப்பதம், குகாரணியம், அயிராபதேச்சுரம், பருப்பதேச்சுரம், திரியமபகம, காஞ்சி, காளத்தி, திருவேங்கடம, திருவோத்தூர், அருணை, விருத்தா சலம், சீகாழி, சிதம்பரம், சாய்க்காடு, புள்ளிருக்குவேளூர், திரு வெண்காடு, காவிரிசங்கமத்துறை, மூரதுறை, பொன்னியந் துறை, மத்தியார்ச்சுனமு, சண்பகவனம, திருவாரூர், வேதார ணியம், ஆலங்காடு, மாதவிவனம, திருவையாறு, சமபுரேசுரம், இராமேசுரமுதலாகியபுண்ணிய தீர்த்தங்கள் சிவஸ்தலங்களெ ல்லகளுஞ்சென்றுவணங்கி, தீர்த்தமாடி மதுராநகரத்திலேவந்து சோமசுந்தரப்பெருமானை யிறைஞ்சித் தென்மேற்றிசையிற் சென்று, திருப்பரங்கிரியைக் கண்குளிரத் தரிசித்து, ஹரஹர வென்று இரண்டு கைகளையுந தலைமேலே குவித்து நிற்கும் போது, அம்மலையிலுள்ள கிளிகளொடுத்துக்கூறும் வேதமுழ

த்தம் இருசெவிகளிலும் வந்து புகுவதைக்கேட்டுப் பரவசனுகிச் சிபிவேந்தன் திருப்பரங்கிரியினிடத்துவந்து, அமுதமயமாகிய நீர்த்துளிகளை அலைகள் வீசாநின்ற சரவணப்பொய்கையைக் கண்டுதரிசித்து அதிலே விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்து அப்பாற்சென்று சத்தியகூப தீர்த்தத்திலேமூழ்கி அதன்மேற் புத்திர கூபத்தையடைந்து அதிலே படிந்து வேதமந்திரங்களையுச்சரித்து வேதத்தில் வல்லவராகிய பிராமணர் கரத்திலே சொர்னதானங்கொடுத்து அங்கங்கே தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கு முனிவரைப்பணிந்து அவர்களாலாசிகூறப்பெற்றுப் பின்பு ஆகாயத்தை யளாவிய உன்னதமான கோயிலினுள்ளேபுகுந்து, பரங்கிரிநாதரையுங் குமாரக்கடவுளையும் பணிந்து துதித்துப் புறத்தே வந்து கோடிமாணிக்கர் பால வீற்றிருந்த மார்க்கண்ட முனிவரைக்கண்டு, பரமசிவனென்றே வணங்கி நெக்குருகித் தோத்திரஞ்செய்து அங்குநின்ற மகாமுனிவரர்களால் ஆசீர்வதிக்கப்பெற்றுத் திரும்பும்போது, தீர்த்த யாத்திரையாகவந்த பவளம்போன்ற சடையினையுடைய மகாமுனிவர் பலரை யெதிர்கண்டு தரிசித்து நின்றபின், நாரதமாமுனிவர் அரசனைநோக்கி முருகக்கடவுளைத் துதித்து நிற்கின்ற நாவினாலே யுக்தத் தலத்தின் பெருமையைச் சொல்லுவார். கடல்சூழ்ந்த வுலகத்திலே யித்தத்தலம் உயர்ந்ததாகும். இதிலுள்ள தீர்த்தங்கள் பரிசுத்தமுள்ளனவாகும். பதிபசுபாசமென்னு முப்பொருளினியல்புணர்ந்த பெரியோர் சிவமே சத்தியமென்றும் பரமென்றுங் கூறுவர். சிவமே யித்தமலைவடிவா யிருத்தலாலிதற்குச் சத்தியகிரியென்றும் பரங்கிரியென்றும் பெயரா

னது, என்றுசொல்ல அரசன்கேட்டுச் சூலாயுதத்தைத் தாங்கிய கையையுடைய சிவபிரான் பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்து, ஐய்ந்திருந்தி காலத்திலுங் கெடாம லோங்கி வளர்ந்து, அடிமுடி நடுவறியப்படாத பரங்கிரியாகிய கடவுளே சரணமென்று துதித்து வலஞ்செய்துபோய் ஒரு சோலையின்கண்ணே யிருந்து யோசனை செய்வான்; கேதாரம் சேதுவைப் பார்க்கிலும் புனிதமாகிய இந்தத்தலத்திற் பிராமண ரொருவரைப் பிரதிட்டை செய்துவைத்தாற் பிரமலோகத்திலே கோடி பிராமணரைப் பிரதிட்டைசெய்த பலனுண்டாமென்று நினைத்து, தன்னுடைய தேர்ச்சாரதியை நோக்கிக் காசிக்ஷேத்திரத்திலே சென்று ஐஞ்ஞூறு வேதப் பிராமணரைத் தெரிந்தெடுத்துத் திருபபரங் கிரியாகிய இந்தத் தலத்தின் பெருமையை முழுதுஞ்சொல்லி அவர்களைக் குதிரை கட்டிய ரதத்தின்மேலே யழைத்துக்கொண்டு வருகவென்றனுப்பிவிட்டு, அவன் வருதற்கு முன்னமே தேவதச்சனை வரவழைத்து, தேவருலகம்போலவே ஐஞ்ஞூறு மாளிகை யமைந்த கிரகங்க ளுண்டுபண்ணும்படி யுத்தரவுசெய்தான். உடனே தேவதச்சனுஞ் சுபமுகூர்த்தத்திலே சிற்பசாத்திர விதிப்படி யுன்னதமாகிய மாளிகை பலவிதமாகச்சமைத்து, இலக்குமி யெப்போதும் கிரகந்தோறும் வாசஞ் செய்து நீங்கா திருக்கும்படியாகிய யந்திரங்களை யங்கங்கேயிருவைத்துச் சிபி யரசனிடம் வந்து சொன்னான். அவனும் அதுகண்டு மகிழ்ந்து உலாவிநிற்கும்போது, காசி நகரத்துக்குச் சென்று சாரதி ஐஞ்ஞூறு வேதப்பிராமணரை யழைத்துக்கொண்டு, இரதத்தை விரைந்துசெலுத்தி வருவதைக்கண்டான். உட

னை யெதிர்கொண்டு அவர்களைப் பணிந்து, இரண்டு கண்க ளுங்குளிர நோக்கிக் கிரீடந்தரித்த தலையசைத்துநீங்களிங்கே வர முன்னமே தவஞ்செய்தேனென்று பலபல விதமாகத் தோத்திரஞ் செய்தான. பிராமணர்களும அநேக ஆசிகூறி னார்கள். அரசனவர்களை யழைத்துக்கொண்டு கோயிலி னுள்ளே புகுந்து சிவபிரானுடைய சந்நிதி முன்பும குமா ரக் கடவுள் சந்நிதானத்தின் முன்பும நின்று சொல்லு வான். வையைநதி பரவிய சதுர்வேத மங்கலமென்னுங் கிராமத்திலே பாதி நிலத்தைச் சிவபிரானுக்குத் தானஞ் செய்து, இந்தத் தானஞ் செய்ததனாலே சிவபிரான் தரி சன மிந்தக்ஷணமே வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து. பின் னர் மற்றொருபாதிநிலத்தைக் கூடவந்துநின்ற பிராமணர்க ளுக்குத் தானமாக ஒவ்வொருவர் கையிலும நீரைவார்த்துக் கொண்டுவந்தான். வரும்போது அந்தப் பிராமணர்கள் ஐஞ் ஞூறுபேரில் ஒருவரைக்காணமல் பெருமூச்சுவிட்டு வரு ந்தி ஐயோநான் பூருவத்திலே செய்த கன்மத்தினாலோ இம் மையிலே செய்த பாவத்தினாலோ என்னுடைய சங்கற்பந்த விறும் விதமாகவந்ததேயென்று, மனது நைந்து நைந்து உரு கிக் கீழேவிழுந்து, நித்திரைசெய்து கனவுகண்டெழுந்தவ னைப்போ லெழுந்துநின்றான். அப்போது பரமேசுரன் அரச னது பேரன்புக்கிரங்கி, யொருபிராமணர் வடிவங்கொண்டு மலைபோலும் வீங்கியபுயத்தில் விளங்கிய வெள்ளருவிபோ லச் சுற்றிய வுத்தரிய வெண்பட்டும தக்கன் யாகத்திலே பட்டபாட்டை இரண்டுகாதினுஞ் சொல்லவந்த இரண்டு சூரியர்களைப்போலும பிரகாசிக்கின்ற இரத்நமிழைக்கபபூட்

டபொற்குழைகளும் விபூதியணிந்த நெற்றியும் உருத்திராக்ஷமணிந்த திருமுடியுமார்புஞ் சந்திரோதயம போன்ற முகமும சந்திரகிரணம போன்ற புன்முறுவலும் பிரகாசிக்க வந்தார். உமாதேவியும விநாயககடவுளும் குமாரக்கடவுளும அவரவர்களுக்கேற்ற திருவுருக்கொண்டு வந்தார்கள். இவ்விதமாக மனைவிமக்களுட னெதிரே தோன்றிய பிராமணரை அரசன் கண்டு அதிசயித்து ஆனந்தபரவசனாய் நின்று வணங்கி யிந்தப் பூமண்டலஞ் செய்த தவத்தின் பிரயோசனமோ, அறிவில்லாத யான்செய்த தவபபெருமபேறோ, சந்திரனைத் தரித்த பரமசிவனையொப்பாகிய இவர்களிந்த இடத்திலே தோன்றியதற்குக் காரணம் வேறென்னையோ வென்று வியந்து, அந்தப் பிராமணரைநோக்கிச் சுவாமீ! நீ ரெந்தவூர், உமது பெயரென்னவென்று கேட்க, பிராமணராய்வந்த சிவபெருமான் சொல்லுவார். அரசனே கேட்பாய்; நம்முடைய பெயர் பரங்கிரிகுமரன; நாமெல்லாத் தலங்களிலு மிருப்போம், தலங்களெல்லாவற்றிலு மிந்தத்தலம் பரிசுத்தமுள்ளதல மாதலால், நாமுமிங்கிருப்பதற்கு வந்தோமென்று சொன்னார். அதுகேட்ட காமபீலிதேசத்தை யாளுஞ் சிபிவேந்தன் மனமகிழ்ந்து அவருடைய பாதங்களிலே குளிர்ந்த மலர்களைத் தூவித் தூப தீபத்தாற் பலவகை யுபசாரஞ் செய்து புனிதமாகிய நீரை யவர்கரத்திலே பூதானமாக வார்த்து, இரண்டுகைகளையும குவித்து நின்றான். அப்போது அந்தப பிராமணரும் ஆசிகள்கூறி, மற்றைப்பிராமணர்களுடன் சேர்ந்து தாமுமொருவராய்த் தமக்குத் தானஞ்செய்த மாளிகையுள்ளே மனைவிமக்களுடன் புகுந்து வீற்றிருந்

தார். இவ்விதமாக எல்லாபபிராமணரும் தங்கள் தங்கள் மாளிகையிலே புகுந்திருந்தார்கள். அதன்மேல் அரசன் பரமேசுரனுடைய திருவருளைச் சிந்தித்து வணங்கி யிராமேசுரமாகிய சேதுசென்று தரிசித்துத் திரும்பித் தனது காம்பிலிநகரம்வந்து தனது அரண்மனையிற்புகுந்து முன்போலச் செங்கோல்செலுத்தி, வெகுகாலம் அரசாட்சிசெய்திருந்து, பின்பு கயிலாசமலையை யடைந்து நீடூழிகாலம் வாழ்ந்து சிவபிரான் றிருவடி நீழலிற் கலந்தான். உலகமெல்லாம் புகழுந்திருப்பரங்கிரியிலே யொருதின மிருந்தவரும் கொடிய பிறவியை மாற்றுவாரென்றால், அந்த அரசன் மோக்ஷமடைவது அரியதோவென்று சூதமுனிவர் சொல்லியருளினர்.

நான்காவது சிபிவேந்தன் பூதானச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது பிரமகூடவச்சருக்கம்.

கல்வியாகிய சமுத்திரத்தையளந்து மகிழ்கின்ற சூதமுனிவர் தமது சொற்பொருளை யுணருந் தகுதியையுடைய சவுனகமுனிவரைப் பார்த்துச் சொல்லுவார். தவசிரேஷ்டமுள்ளவர்களே கேளுங்கள். யமனையுதைத்த திருவடியையுடைய சிவபெருமானும் முருகக்கடவுளு மெழுந்தருளியிருக்குஞ் சத்தியகிரியென்னுந் திருப்பரங்கிரியின் சரித்திரங்களுக்குள்ளே, கேட்டவர்களுடைய வல்வினையைக் கெடுக்கு மொருகதைசொல்வோம். கோதமிநதி தீரத்திலே காவலனென்னு மொரு பிராமணன் வேதவொழுக்கந் தவறுது

தருமனு செய்பவனாகி யில்லறத்திலிருந்து பிதாமாதா மகிழ்ச்சியடையும்படி, அவர்களுக் கேவல்செய்து நற்குண நற்செய்கையுள்ள மனைவியுடனே வாழ்ந்திருந்தான். இப்படியிருக்குங் காலத்திலே தேவர்களும் புகழத்தக்க பெரிய தவங்களைச் செய்த தேவதூதி யென்னும் பெயரையுடைய முனிவர், அவனிடம் வந்து சேர்ந்தார். உடனே காலவனெழுந்து, அவருடைய பாதங்களிலே புட்பங்களைத் தூவித் தலை வணங்கிச் சுவாமீ! இங்கெழுந்தருள என்ன தவமுடையேனின்றைத்தினம். அடியேன் கிரகத்திலே பூசை போசனஞ் செய்தருள வேண்டுமென்று கூறுதலும், அம்முனிவரதற்கிசைந்து தேவாமிர்தத்தினு மினிய விருந்தருந்தி யிருந்து பல வார்த்தை பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, உலகத்திலே யதிசயம் விளக்குந் தீர்த்தங்களுக்குள்ளே மோக்ஷத்தை யெளிதிலே தரத்தக்க புனிததீர்த்தத்திலேமூழ்கி வந்தனம், வெண்ணிற விபூதி பிரகாசிக்கின்ற நெற்றியையுடைய காலவனே! என்று தீர்த்த மான்மியங்களைச் சொல்லத் தொடங்கினார். கேதாரமலையிலேயுள்ள புட்கர் தீர்த்தம், காசியிலுள்ள மணிகருணிகை, பிரயாகை, கண்ணவேணி, வன்னி தீர்த்தம், சத்தாரணியத்திலுள்ள பிரம தீர்த்தம், ஆலங்காடு குகாச்சிரமம் காஞ்சியிலுள்ள தீர்த்தங்கள், வேகவதி தீர்த்தம், மாளவியத்திரிவி தீர்த்தம், சிதம்பரத்திலுள்ள சிவகங்கை, திருவெண்காட்டிலிருக்குங் காயத்திரி தீர்த்தம், காயாவனத்திலிருக்குஞ் சாவித்திரிதீர்த்தம், திருவிடைமருதூரில் முத்தி தீர்த்தம், கும்பகோணத்தில் காவிரி, கன்னிகா தீர்த்தம், தனுக்கோடி, சேது, அனந்தபுரம், தாமிரபருணி, பாவநாசம், அதன்பக்க

மேன்னி அத்திதீர்த்தம், பாண்டு தீர்த்தமு, வையைநதி, இந்த வையை நதிக்குப் பதியாகிய மதுரைக்குத் தென்மேற்றிசை யிலே யரை யோசனை தூரத்திலே யிருக்குஞ் சுமந்தவனத் திலே, முருகக்கடவு ளெழுந்தருளியிருக்கும் ஆறு தலங் களுக்குள்ளே முதலாவதாகிய திருப்பரங்குன்றமென்னு மலையொன்றுண்டு. அந்தத் திருப்பரங்குன்றத்துக்கு வட பக்கத்தில் தேவர்கள் முனிவர்கள் வந்து மூழ்குஞ் சத்திய வமென்னுந் தீர்த்தமிருக்கிறது. அதற்குக் கிழக்குப் பக் கத்திலே வயித்தியசாரக் கூவமென்னு மொரு தீர்த்தமிருக் கிறது. அது சந்திரனுடைய க்ஷயரோகத்தை மாற்றியது. அந்தத் தீர்த்தம தன்னிடத்திலே ஸ்நானஞ்செய்வோருக்கு சகல வியாதியையும போக்குதலால் அதற்கு எக்கால மும் வயித்தியசாரக் கூவமென்ற பெயர் நிலைத்திருக்கிறது. இதுவன்றியுந் தன்னை வந்து பார்த்தவருக்கும நோயையும் பாவத்தையும் போக்கும் சரவணப பூம்பொய்கை யொன் றுண்டு. அதிலே ஸ்நானஞ்செய்து சிவலிங்கப் பெருமானை யுங் குமாரக் கடவுளையுமு பணிந்து துதித்து, மூன்றுதினந் திருப்பரங்குன்றத்தி லிருந்தேன். இப்படி யிருக்கும்போது நடந்த கதை யொன்று சொல்லுகிறேன்.

விசாலை நகரத்திலே பாண்டியன் குலத்திலே யுதித்த கோவிதராத்துவச னென்னு மொரு அரசன் பகை யரசரை யெல்லாம் வென்ற வேலாயுதத்தை யுடையவனாகி யுலக மெல்லாம் ஏக சக்கராதிபதியாய்ச் செங்கோல் செலுத்தி வருங்காலத்திலே யவனுடைய அரண்மனை வாயிலில் விபூதி ருத்திராக்ஷமாகிய சிவ சின்னங்களைத் தாங்கிய அநேக

மாணாக்கர்கள் சூழ அகத்தியமாமுனிவ ரெழுந்தருளினர். அவர் வரவை யறிந்த அரசனை செல்வச் செருக்கினாலே யெழுந்திருந்து புட்புங்களைத் தூவி வணங்கித் தோத்திரங்கள் செய்யாதவனாய்க் குருடன்போலச் சும்மா இருந்தான். உடனே அகத்தியமுனிவர் கோபங்கொண்டு முன்னொரு காலத்திலே யிந்திரனைப் பாம்பாகச் சபித்த தமது திருவாயினாலே தமது மாணாக்கருளளே சிறப்புற்றவராய் முன்னே செல்லும பிரமிட்டமுனிவரைப் பார்த்துக் குற்றமுண்டாகிய அரசனகங்காரங் கெடும்படி, அவனுக்குக் குட்டநோ ண்டாகச சாபங்கொடுவென்று சொல்லிப்போயினர். அந் வூர்த்துவ ப்பிரமிட்டமுனிவர், எல்லாருமிருக்கவும்எனக் குக் கட்டளையிட்டாரென்று மகிழ்ந்து அமுர்தமாக இரண்டு காதுகளாலு முண்டு, அரசனை யழைத்துப் பொய்வாழ்வை மதித்திருந்த பேதாய்! உன்னுடைய அழகு கெடும்படி குட்டநோய் பெறக்கடவை யென்று சபித்தார். அந்த க்ஷணமே யரசன் சரீரமெல்லாம் வெண்குட்டநோய் வந்து மூடியது. அது எதுபோலிருந்ததென்றால்வெண்ணிறமாகிய விபூதி நிறையப்பூசிய முனிவர்க ளெதிரேவரத் தரிசித்தபுண் ணியத்தா லரச னவர்களுடைய சாரூபத்தை யடைந்தது போலும், அன்றி யமமுனிவர்களிடத்தில் வரம்பெற்று நீங்காத வெண்பட்டினாலாகிய சட்டையைப் போர்த்துக்கொண் டதுபோலும், அன்றியும அரசனது கொடைக்குப் பயந்து, நீருண்ட மேகம் வெளுத்து அரசனைவந்து சரணடைந்து சூழ்ந்ததுபோலும். கரிய மை யெழுதிய கண்களையு முத்துப்போன்ற பற்களையுமுடைய இளம்பருவப் பெண்கள்

முயல் கொள்ளுமபடி யழுகுவாய்த்த தன் சரீரமுழுவது
மிவ்விதம் வெண் குட்டம வந்து வளர்ந்ததைக் கோவி
தாரத் துவச னென்னு மன்னவன் பார்த்துப் பார்த்து,
"ஐயோ ஐயோ இந்த வெண்குட்ட நோய் பெறுவதற்கா
சரீரமெடுத்தேன்? இளஞ்சேரிதி மயமாகிய பொன்னுக்
குச் சமமான தேகத்தினழகு மெவ்விடத்துக்குப்போயதோ?
வேற்றரசர்களிது கேட்டு வசைமொழிகள் சொல்லாரோ?
கொவ்வைக்கனிபோன்ற வாயையுடைய இளம்பருவப்பெண்
கள் பார்ப்பதை வெறுத்து நகைத்து இகழ்ச்சி செய்யாதிருப்
பரோ? உயிரிருந்தும் இறந்தவனைப் போலானேனே. அரசர்க
ளெல்லாருங் கைகுவித்து நிற்க ரத்நசிங்காதனத்தில் வீற்றி
ருப்பேனோ, வெட்கமில்லாமற் றிரிவேனோ? அந்தோ! இந்த
விசாலைபுரியை யாளுதற்கொரு புத்திரனுங்கூட வில்லையே!"
யென்று கண்ணீர் தாரைதாரையாக வோட அழுது தனக்
குச் சரூபந்தந்த பிரமிட்ட முனிவருள்ளத்திலே யிரக்கம
வரும்படி துதித்து அவருடைய இரண்டுபாதத்தையும் பிடி
த்து விடாமல் நைந்து வருந்துஞ் சமயத்தில், அம்முனி
வருங் கருணைகூர்ந்து மனமிரங்கிப் பொறுமைகொண்டு
சொல்லுவார். அரசனே! உன்மீது கோபந்தணிந்தது. இனி நீ
குட்டவியாதி நீங்கி முன்போல அரசாட்சி செய்யவேண்டு
மானால் நம்ம சொல்லு முண்மையைக் கைக்கொள்ளென்று
சொல்லுவார். மதுராநகரத்திற்கு நிருதி திசையிலே சோலை
சூழ்ந்த திருப்பரங்கிரியானது சிவி வேந்தனாலே பூதானஞ்
செய்யத் தேவதச்சனாலே செய்யப்பட்ட வீதிகளையுடைய
மாமதானபுரம். அந்த மலைக்கு வாயு திசையிலே நாலுநா

விற்றிடைதீரத்திலே, பிரமாவினுலே யுண்டுபண்ணப்பட்ட தீர்த்தமொன்றிருக்கிறது. அதன் பெயர் பிரமகூவமாம். பிரமன் அதிலே மூழ்கிச் சரசுவதியைக் கலியாணஞ் செய்ததனுலே கலியாண கூவமெனறும பெயராம. அந்தத் தீர்த்தத்திலே மெய்யனபோடு நெஞ்சமுருகிவந்து தீர்த்தமாடினுல் பெருவியாதியாகிய குட்டநோய் தீரும. இன்னும் கேள், அரசனே! பிரமன் றனக்கு விவாகஞ் செய்ய நினைத்துத் திருப்பரஙகிரியிலே கற்பக விநாயகரை வேதமந்திரத்தால் மலர்களைத் தூவிப் பூசித்து, அவரது திருவருள் பெற்றுன். பின்பு மேறறிசையிலே சஙகு சக்கரதாரியாகிய விஷ்ணுவைப் பூசைபண்ணித் தோத்திரஞ் செய்தான். அதுவன்றி, நீலநிறமுள்ள துர்க்கையானவள் அசுரர்களுக்குத் தலைவனுகிய மகிடாசுரனைச சங்காரஞ செய்யச் சிவபிரானையுநத மலையிலே தேவவருடத்திலே மூன்று வருடம்பூசித்து, இரவும் பகலுந தவஞ்செய்ய, சிவபிரான் இடபாரூடரா யெழுந்தருளி, அவள் முன்பு நின்று காட்சிதந்து, வேண்டிய வரங்களைக் கேளென்று கூறத், துர்க்காதேவியுந் தான் விரும்பிய வரத்தைக்கேட்க, சிவபிரான் அவளுக்குப் பஞ்சாக்ஷர மநதிரோபதேசஞ்செய்து சொல்லுவார், நமது குமாரனுகிய குகனுக்கு முதற்பதியாகிய இநதத் தலத்திலே வந்தவர்க ளிடையூறுநீக்கி நல்ல புவசிகளும் புகழ்கின்ற கடுநாயகமாகக் குமரவேள் கோயிலிலிருவென்று அருளிச்செய்து மறைந்தார். உடனே துர்க்கையும் திருவருள் பெற்ற வலத்தால் மகிடாசுரனைக்கொன்று அவன் றலையிலே மிதித்துக்கொண்டு கடுநாயகமாக வடதிசையை நோக்கி

பிருக்கின்றாள். அவளையும் பிரமதேவன் பூசித்துப் பின்பு சிவபிரானை யாராதித்து முருகக்கடவுளைச் சோடசோபசார த்தாற் பூசனைபுரிந்து திருவருள்பெற்றுச் சரசுவதியை மண ந்து நீங்காத மகிழ்ச்சியாகிய கடலிலே மூழ்கினான். அதன் மேற் பிரமகூவதீர்த்தத்திலே மனைவியாகிய சரசுவதியுடனே மூழ்கித் தருப்பண முதலியவைகளை விதிப்படி செய்து திருப்பரங்கிரியைப் பிரதக்ஷணம் வந்து தமது சத்தியவுல கம்போய்ச் சேர்ந்திருந்தான். இவவிதம் விளங்கித் தன்னிடத் தில் வந்து மூழ்குவோர்க்கு இம்மையிலே வாழ்வும் மறுமை யிலே மோக்ஷமுங் கொடுக்கும் பிரமதீர்த்தத்திலே நீபோய் ஸ்நானஞ்செய்தால் வெண்குட்டநோய் நீங்கி முன்போலவே யுலகத்தை யரசாட்சி செய்வா யரசனே! என்று பிரமிட்ட முனிவர் சொல்லிவிட்டுத் தமதிடத்துக்குச்சென்றார் அதன் மேல் கோவிதாரத்துவசனாகிய அரசன் அப்பொழுதே யெழு ந்துவந்து திருப்பரங்கிரியையடைந்து பிரமகூவதீர்த்தநீராடி வெண்குட்டநோய் நீங்கி முன்னையினும் பிரகாசமடைந்து சிவபிரானையு முருகக்கடவுளையும் பணிந்து தோத்திரஞ் செய்து கிரிப்பிரதக்ஷணம் வந்து தன்னுடைய விசாலை நக ரம் வந்திருந்து மகிழ்ச்சியுட னரசாட்சிசெய்துவாழ்ந்தான். இத்தன்மையான பயனை விளக்கும் பிரமகூவ நீரிலே மூழ் கிச் சிவலிங்கப்பெருமானையும் குமாரக்கடவுளையும் வணங் கித் திருப்பரங்கிரியை வலமாகச் சூழ்ந்து இவ்விடத்துக்கு வந்தோமென்று காலவனெனனும் வேதியனுக்குத் தேவத் துதிமுனிவர் சொல்லியருளிப்போயினர். இந்தப் பிரம கூவத் தீர்த்தமான்மியத்தைச் சொன்னவருங் கேட்டவருந்

தீங்களுக்குச் சாபத்தால் வாத பாவத்தை நீக்குவார், மணக்கோலமும பெறுவாரென்று தேவத்துதி முனிவர் காலவனுக்குச் சொன்ன நல்ல கதையாமென்று சூதமுனிவர் சவுனக முனிவருக்குச் சொல்லிமகிழ்ந்தனர்.

ஐந்தாவது பிரமகூவச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆறுவது தலவிசேடச்சருக்கம்.

வண்டுகள் முழங்குகின்ற தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமதேவன் சரசுவதியை விவாகஞ்செய்து பிரமகூவமாகிய வேதகூவததிலே ஸ்நானஞ்செய்த சரித்திரத்தைச் சொல்லியபின், தேவாகளும் புகழுந திருப்பரங்கிரித்தலத்தின் மான்மியத்தைப பரிசுத்தமான நினைப்புடைய சவுனக முனிவர்கருச் சூதமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினார். திருப்பரங்கிரியிலே யூறப்படுத்துப பொங்கி வழிகின்ற புனித மாகிய தீர்த்தங்களொன்பது, அவற்றி விரண்டு தீர்த்தங்கள் மிகமேன்மை யுடையனவாகும. ஒன்று சரவணப்பொய்கை; அதிலே மூழ்குவோர் தருமார்த்த காமமோக்ஷமடைவார் மற்றொன்று சத்திய கூவமென்பது; அதிலே மூழ்கினோருடைய வலிமையாகிய தீவினைகள் நீங்கும். அன்றியுஞ் சக்கரவர்த்திகளறுவரி லொருவனாகிய அரிச்சந்திரனென்னும் அரசன் அதிலே வந்து மூழ்கிச் சத்தியவாக்குத் தவறாத நிலைமையைப் பெற்றுப் பொன்றாத புகழ்ப்பைம்பை

யும் பெற்றான். குமாரக்கடவு ளெழுந்தருளியிருக்கு மந்தத்தலத்திலே யொருகணமேனு மரைக்கணமேனும வசிப பவர்கள் தீவினை வேரறுத்துச் சிவசாரூப பதவியை யடைந்து விளங்குவார்கள். இது சததியமே. மேகஙகள் வந்து நித்திரை செய்கின்ற உச்சியினையுடைய திருப்பரங்குன்றத்திலே யிருந்து தவஞ்செய்கின்ற மகாமுனிவர்க ளநேகர். அவர்களுட் சிலர்மகத்துவத்தை யெடுத்துச்சொல்லவேண்டுமானல் அனுகயுகமுஙகாலஙகாணுது. ஆயினுஞ் சிறிதெடுத்துச் சொல்லுகின்றோம். கபிலர், அததிரி, கண்ணுவர், சவுனபாற்கரர், மரீசி, வசிட்டர், அங்கிரா, பிருகு, கோகிலர், தூமிரா, சங்கிரதித்தர் முதலாகிய பலரும், விபூதி ருத்திராக்ஷந்தரித்த மார்பினையும, மரவுரிதரித்த அரையினையும், பத்தி மிகுந்த நெஞ்சினையும், கிழங்கு சருகு வாயு முதலிய வுணவையு முடையவராயுங கொம்பு முளைத்த மிருக வடிவினை யுடையவராயும இரண்டு பக்கமும் சிறைமுளைத்த பக்ஷிவடிவினை யுடையவராயு மிருந்து பரங்கிரிநாதரையும் நின்மலசொரூபியாகிய முருகக்கடவுளையுந் திரிகாலமுந் தேனொழுகு மலரைத் தூவிப் பூசித்து வணங்கும் நியமவொழுக்கத் தவறுதவராய்ப பரமபொருளை யுள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோலக் காண்பவர். இந்தத் தகுதியையுடையதவ சிரேட்டர்கள், தங்குந் திருப்பரங்கிரிக்குக் கூப்பிடுதூரம் வரை நான்குபக்கமும் தேவேந்திரன் முதலியதேவர்களும் திக்குப்பாலகர்களும் வந்து சிவலிங்கந் தாபித்துப் பூசைசெய்வார்கள். இப்படிப் பூசைசெய்தவருக்குப் பாவ வேரை யறுத்து வேண்டிய போகத்தையுங்கொடுத்து நெற்றிக்கண்ணையுடை

ய் சிவபிரானது சிவசாரூப்பியத்தையுங் கொடுத்துத் திருக் கயிலாச மலையிலே யிருததி மோக்ஷததையு மந்தத் தலங் கொடுக்கும். வேதங்களை யுணர்நத பிராமணருக்குக் கோதா னங் கொடுத்தால், கொடுதத பசுவின் ஒவ்வொரு உரோமத் துக்கு ஒவ்வொரு கற்பகாலங் கயிலாசமலையிலே கொடுத்த வரை யிருக்கச் செய்யும். இநதத் திருப்பரங் கிரியைச் சூழப் பூஞ்சோலையை வைத்து வளரசசெய்தோரும, குமா ரக்கடவுள் புயத்திலே சூசுநத புட்பமாலையை யணிவித்தோ ரும, அவருடைய கோயிலிலே திருவிளக்கிட்டோரும் பெறும பிரயோசனததை யெம்மாற் சொல்லமுடியாது, சிவபிரானே தான் சொல்லவேண்டும். மாதநதோறும் வரு ஞ் சோமவாரதினததிலே திருப்பரங்கிரியில் வந்து சிவபிரா னுக்கும குமாரக்கடவுளுக்கும அபிடேக நைவேத்திய முத லியவை செய்வித்துச சேவை செய்து விரதமிருப்பவர் வேறு தலஙகளிறபோய்க் கோடி விரதஞ் செய்பவர் பெறும் பலனை யடைவர். முழுங்குகின்ற அலைகளையுடைய சமுத்தி வள மிகுநத திருப்பரஙகிரியிலே வநது எநத விரதத்தைச் செய்தாலும் பிறதலஙகளிற கோடி விரதஞ் செய்தபலனே கிடைக்கும். அனறியும பாவமெல்லாம் நீங்கிப் பெருஞ் செல்வமடைநது சுற்றத்தாருடனே வெள்ளியங்கிரியைச் சேர்நது வாழ்வார்; சிவபிரானுக்குரிய சோமவாரத்திலும் முருகக்கடவுளுக்குரிய விசாகநாளிலும அவ்விருவருக்கும் கொய்தெடுத்த மலர்மாலைகளைச் சாத்துவிப்போர் குறை யாத பலனை யடைவார்; திருப்பரங்கிரியிலே செய்யுஞ் சிவ பூசையின் பயனை யளந்து யாவர்? கூறுவார். அங்கே சண்

டேசுர பூசையை விதிப்படி செய்விப்போர், உயர்ந்த மோ
க்ஷத்தை யடைவார்; இது உறுதி. அந்தத்தலத்துக்குவமான
மில்லை. ஆதலால் கார்த்திகை மாதத்திலே வருங் கார்த்திகை
நக்ஷத்திரத்திலே வந்து சரவணப்பொய்கையிலே தீர்த்த
மாடிச் சண்முகக்கடவுளைப் பால் பஞ்சாமிர்தம் பஞ்சகௌ
வியம் தேன் பழச்சாறு முதலியவைகளா லபிஷேகஞ் செய்
வித்துப் புழுகுசாப்புச்செய்து அவர் விரும்பும் நீலோற்பல
மலர்மாலை புனைவித்து அமுதம்போன்ற பலவிதமான நிவே
தனங்களை யாறு திருமுகங்களிலும் நிவேதிப்பித்து விரத
மநுட்டித்திருந்தோர் சமஸ்கிருதமுந் தமிழுமாகிய இரண்டு
பாஷைகளிலும் பாடுதற்கு வல்லவராகி யுலகத்து யாவர்க்கு
மரசருமாவார். பஞ்சபாதகத்தையும் போக்குவார். பஞ்சா
க்ஷர மந்திரத்தைக் குமாரக்கடவுள் சந்நிதியின் முன்னிருந்து
ஆயிரத்தெட்டுருவாயினும் நூற்றெட்டுருவாயினுஞ் செபித்
தவர் தாய் வயிற்றிற் பிறக்குங் கருவைக்கெடுத்துச் சிவ
சாரூபம் பெறுவர். ஐசுவரிய மிகுந்த திருப்பரங்கிரியின்
ஐந்து கூப்பிடுதூரத்திலுள்ளோர் பிறந்தவர்களெல்லாருங் கதி
யடைவார்கள். இப்படிப்பட்ட தலத்திலே மரணங்கிடைப்
பது எளியதல்ல. உலகத்தையே மெய்யென்று நம்பினோர்க்
குச் சுயம்புத்தலமாகிய பழைய தலங்களில் இருப்புக்கிடைப்
பதுமரிது. மனிதர் தாபித்த லிங்கத்தைப் பார்க்கினும் முனி
வர் தாபித்த லிங்கமுயர்ந்தது; அதைப்பார்க்கினுஞ் சித்தர்
தாபித்த லிங்கமுயர்ந்தது; அதைப்பார்க்கினுந் தேவர்கள்
தாபித்தலிங்க முயர்ந்தது; அதைப்பார்க்கினுஞ் * சுயம்பு

* சுயம்புலிங்கம் தானே முளைத்தலிங்கம்.

சிறந்துமுயர்ந்தது. இத்தன்மையாகிய சுயம்பு லிங்கமுள்ள சிவக்ஷேத்திரங்களுக்குள்ளே புராண சித்தாந்தங்களாற் சந்தேகமறவெடுத்துச் சொல்லப்பட்ட தலமே மிகமேலானது. அந்தத்தலத்திலே யிருக்க ஆசை யுதித்தாலும், கலியுகத்திலே உய்யும்விதத்தைக் கோரிப்பட்ட பிறவியிற் மனிதர்களு முத்தியைப் பெறமாட்டார்கள். ஆதலாலே பல நூலாலே புகழப்படுந் திருப்பரங்கிரித் தலத்தின் மான்மியத்தை யறிந்து எத்தனை யிடையூறு வந்தாலு மதற்கெல்லாருஞ் சலியாமலங்கே யிடைவிடாது நீங்காதிருப்பவர் நரகத்தை யடையமாட்டார்கள். சந்திரனைத் தயமுந்து செல்லுஞ் சிகரத்தை யுடைய திருப்பரங்குன்றத்திலே நிலையாக இருந்து வாழுவார். அயலார் மனைவியை யிச்சித்தாலும் பசியாலே உண்ணக்கூடாதவருடைய வுணவை யுண்டாலும் சொர்ணத்தைத் திருடினாலும் இன்னுங் கொடுமையான பாதகமெல்லாஞ் செய்தாலும் நரகத்தை யடையமாட்டார். ஆனால் அவர்கள் செய்த பாதகங்கள் நீங்கியவிதமெண்ணமெனில் ஐயனார் குலத்தினாலே யவர்களைக்குத்தித் துடித்துடிக்க இரத்தமொழுகச்செய்து தீவினையைத் தணித்து மோக்ஷத்திலே சேர்ப்பார். இந்தக் கதை வேதத்திலே வடித்தெடுத்துக்கொண்ட சாரமென்று நினைத்துக் கேட்பாருஞ் சொல்லுவாருஞ் சிவபிரானை யெனப் பாவித்துத் துதிக்கத்தக்கயா மோக்ஷத்தை யடைவர். இது சத்தியமே.

ஆறவது தலவிசேடச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஏழாவது அரிச்சந்திரச்சருக்கம்.

வாச்சனை மிகுந்த குளிர்ந்த சோலைகள் சூழ்ந்தவளந்தங்கிய திருப்பரங்கிரியிலுள்ள சத்திய கூவதீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்யும் புண்ணிய காலமும், ஸ்நானஞ்செய்யு முறையும், இன்னும வேறு விசேடங்களும, அரிச்சந்திரமகாராசன சத்திய கூவதீர்த்தத்திலே மூழ்கிச சொல்லுறுதி தவறுத வரம பெற்று மேன்மை யடைந்ததும, சவுனக முனிவர் கேட்கச் சிவநேசமறவாத சூதமுனிவர் கூறுவார். மன்மதன் மகிழ்ச்சி கூரும் இளவேனிற் காலமாகிய சித்திரை மாதத்திற் சித்திரை நக்ஷத்திரமும பௌர்ணமியும் கூடிய தினத்தில் சூரியனுதயமாகும்போது நித்தியகன்ம முடித்துச் சத்தியகூவ தீர்த்தத்தை யடைந்து வருணபகவானைத் தியானித்து வலமாகச சூழந்துவந்து அனபோடெதிர்நின்று பஞ்சாங்கமாகவும் அட்டாங்கமாகவும் நமஸ்காரஞ்செய்து, பிராமணருக்குத் தமமாலியன்ற தக்ஷிணை கொடுத்துச் சங்கற்பஞ்செய்து அவர்களாலாசிபெற்றபின் கோமயம், எள்ளு, பிச்சைசயறுகம்புல் இவைகளைத் தலையிலே தரித்துக்கொண்டு நாடோறும் சிறிது சிறிதாகச் சம்பாதிக்கப்பட்டுக் கூடியிருந்த தீவினையாலாகிய பாவக்கூட்டங்க ளெல்லாந் தன்னைவிட்டு வெளியிலேவந்ததாக நினைத்து மந்திரஞ்சொல்லிக் கொடுமையாகிய எல்லாப்பாவங்களையும் போக்கியருளென்றெதிரே வணங்கி மூழ்குதல் வேண்டும். மனிதருக்கு விதித்த வயது நூறுக்குள்ளே யொருநாளாயினு மிந்தப்படி சத்தியகூவதீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்யவேண்டும்;

அது செய்யாதவர் முனிதருக்குள்ளே நடமாடும பிணத்துக் கொச்சமமாவார். மேன்மையாகிய திருப்பரங்கிரியையடைந்து வேதபபிராமணருக்கு அன்னதானஞ் செய்பவர் சுறறத்தா ரோடு நெடுங்காலம வாழ்ந்திருபபார். இம்மட்டோ! சூரியசந் திருள்ளவரையு மவா சந்ததி பரம்பரை விருத்தியாகித் தழைத்திருக்கும். அததலததிலே சிவபிரானுக்கும முருகக் கடவுளுககும வேதஙகளை யோதி புணர்ந்தவர்ககும இனிய பாற்சோறறை யூட்டுவிபபோர் வினை யெல்லாவற்றையும் கெடுத்துச சகலபேறறையு மடைவார். இன்னும வைகாசி மாததததிலே சோமவாரததிலே வருநு கேட்டை நக்ஷத்திரத் திற சத்திய கூவதீரதத நீராடியபிறர் தருபபணஞ்செய்தால் செய்தவரது பிதிரகள் நரகததிலே கிடந்தாலும் அதை விட்டுத் திருககயிலாச மலையை யடைநது களிகூர்நதிருப் பார்கள்.

சததிய கூவதீரததத்திலே யாவா மூழ்கினலும் அவர்கள் முயலகநோய், குட்டநோய், ஈளைநோயுடன் பூதஙகளாலும் பேய்களாலுமவரபட்ட துன்பஙகளெலலாம நீஙகியருளடைந்து பின்புநல்லகுலத்திலே வநது பிறநது மிகுந்த செல்வ வான்களாயிருநது முடிவிலே யரசாகள் பதவியையு மடை வார்கள். இது நிறக, இனி அயோததிமாநகருக் கரசனகிய அரிச்சந்திரன சத்தியவாய்மைபெறற கதையைச் சொல்லு வோம். கரிய கடல்சூழ்நதவுலகத்தி லெட்டுத் திசைகளிலும் அட்டகுல பருவதஙகளைத் தனதெல்லைக்கல்லாக நிறுத்திப் பகையரசர்களை யெல்லா மொடுக்கி நீதியாகிய செங்கோலைச் செலுத்தி யொரு குடை நீழலிலே யுயிர்களை யெல்லாம்

வைத்துக் காக்கின்றவன், விபூதி ருத்திராக்ஷ தாரணஞ்
செய்து சிவபிரானை நினைந்து நினைந்து தழும்பேறிய மன
த்தை யுடையவன், குற்றமற்ற அரசர்கள் பலருள் ஒரு
வரை யொருவர் நெருங்கி மோதுதலா லவர்கள் கிரீடமொன்
றோடொன்று தாக்கப்பட்டு உதிர்ந்த சொர்ணமும் இரத்தின
முமாகிய மலைபோலக் குவிந்துகிடக்குந் திருமுற்றத்தையுடைய
வன், தான் விவாகஞ் செய்யப்படாத மாதரை யெல்லாந் தா
யெனவே நினைக்கும் நினைப்புடையவன், இத்தன்மையனாகிய
அரிச்சந்திர மகாராஜனை எல்லாவுயிரையுந் தன்னுயிரைப்போ
லப் பாதுகாத்து அரசசெய்து வருங்காலத்தில் தன்னுடைய குல
குருவாகிய வசிட்டரை வணங்கி யொருநாள் நீதிமார்க்கம் வினா
வத்தொடங்கினான். இப்படிக் கேட்ட அரசனுக்கு வசிட்டர்
பல பல நீதிகளை யெல்லா முறையே யெடுத்துச் சொல்லிப்
பின்பு சொல்லுவார்: எல்லா நீதியிலுஞ் சிறந்த வுத்தமமாகிய
நீதியாவது, உலகத்திலே யொருவன் சொன்னபோல தவ
றாமல் நடப்பதுவே, இந்தச் சத்தியமாகிய விரதமே பரிசுத்த
மாகிய பிரயோசனத்தை யுண்டாக்கும் தன்னுள்ளத்தைப்
புனிதஞ் செய்யும்; ஆதலாலே சத்தியமே யுறுதியான பொரு
ளென்று நினைப்பாயாக என்று சொல்ல, அரிச்சந்திரன்
கேட்டு மனமகிழ்ந்து மணிமுடி யசைத்துச் சத்தியமாகிய
மெய்யே கதி யென்று உட்கொண்டு சொப்பனத்தி
லும், உயிரிறந்துபடவரும் யுத்தகளத்திலும், வழக்கிலும்,
தன் பக்கமேயிருக்கும் அரசர் முதலானோர் மகிழ்ச்சியி
னாலே செய்யும் விநோதத்திலும், இன்னுமெந்தக் காரியத்
திலும் ஒருசொற் சொல்லுவதே யன்றிப் பொய்வார்த்தை

பேசுதலைத் தெரியாதவனும் உலகத்திலே பொய் சொல்லுவாரை
க்கண்டால் யமனைக்கண்டதுபோல நடுநடுங்கி மனந்திடுக்
கிடுவான். இவ்விதமாக நீதி செலுத்தி அயோத்திமா நக
ரிலேயிருக்கும்போது எம்பிரானாகிய முருகக்கடவுளது திரு
வடித்தாமரையினை சிரத்திலேற்றி வீணையிலே யிசைதழுவப்பாடி
நாரதமுனிவர் அங்கு வந்தனர். அவ்வரசன் யாசனெழுந்து
அருக்கியபாத்திய முதலிய கொடுத்து வணங்கி நிற்க, நார
தர் திருப்பரங்கிரியின் மான்மியமும் சத்திய தீர்த்தத்தின்
மேன்மையு மெடுத்து விரித்துக்கூறினர். சத்தியவாய்மை
விரதத்திலே யுறுதிகொண்டிருந்த அரிச்சந்திரன் கேட்டு
மிக மகிழ்ச்சியுற்று சத்தியமாகிய செல்வத்தை நிலைபெறத்
தக்கதான திருப்பரங்கிரியாகிய சத்தியகிரியின் சத்திய
கூவதீர்த்தத்திலே விருப்பமுற்றுத் தீர்த்தயாத்திரை செய்ய
நினைந்து மந்திரிமாரை யழைத்துத் தீர்த்தயாத்திரைக்குச்
சுபமுகூர்த்தம் வைக்கும்படி சொன்னான். உடனே மந்திரி
மார் சோதிட சாஸ்திரிகளை வரவழைத்துப் பிரயாணத்துக்
கேற்ற ஒருகாலத்தைக் குறிப்பிட்டு ரதகஜதுரகபதாதிகளா
கிய நால்வகைச் சேனைகளையு மொன்றுசேர்த்து யானை
யொட்டகமிவற்றின் மேலே சொர்ணங்களையும் இரத்தினங்
களையும் பொதியேற்றி அரசனுக்குத் தெரிவித்தார். அரசன்
குறித்தகாலத்திலே தன் பரிவாரங்கள் சூழப்புறப்பட்டு இர
தத்தைச் செலுத்திக்கொண்டு திருப்பரங்கிரிக்கும் அயோத்
திமாநகரத்துக்கு மிடையிலேயிருக்கும் தீர்த்தங்களிலெல்
லாம் ஸ்நானஞ்செய்து வேதியர்களுக்குச் சொர்ணதானம்
மழைபோலப் பொழிந்து, அங்கங்கேயுள்ள க்ஷேத்திரங்களை

யெல்லாம் வணங்கி விருத்தாசலம் வந்து மணிமுத்தா நதிக் கரையை யடைந்து, அதிலே விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்து விபூதி ருத்திராக்ஷந்தரித்து நித்தியகன்மமுடித்து விருத்த கிரிநாதரெழுந்தருளியிருக்குங் கோயிலுக்குள்ளேவந்தான். வரும்போது சந்நிதியிலே யுள்ள வன்னிமரத்தின் கீழிருந்து முனிவர்களுக் குபதேசஞ்செய்யும் உரோமச முனிவரைக்கண்டு அவருடைய சிவந்தபாதங்களை யெடுத்தெடுத்துச் சிரசிலே சூடிக் கண்ணிலே யொற்றித் துதித்து நின்றான். இப்படித் துதித்துநிற்கும் அரிசசந்திரனை அம்முனிவர் கிருபைக்கண்ணாலே பார்த்து அரசனே! ஏழுலகத்திலும் நிலையான வுண்மைப்பொருள் சத்தியமே, இது எல்லார்க்குந் தெரியாது; சத்தியத்தைத்தவிரத் தனக்கு உறுதிகூறுந் துணைவர் வேறில்லை. நாடோறு மொருவன் சத்தியத்தைக் கெடுத்துச் செய்யும் புண்ணியத்தினாலே பயனில்லை; உலக மெல்லாந் திரிந்து சத்தியத்தைத் தவிரச் சம்பாதிக்குந் திரவியமில்லை; சத்தியத்தை நீங்கிச் சரீரத்தை வருத்தப்படுத்திச் செய்யுந் தவங்கள் வேறில்லை, சத்தியத்தைவிட்டு உறுதிப்படுத்துங் கல்வி யெது இருக்கிறது? சத்தியத்தைவிட்டு ஊர்தோறும் அலைந்து ஸ்நானஞ்செய்யுந் தீர்த்தம் எது? சத்தியத்தைப் போக்கிச் செய்யும் யாகமுமில்லை; சத்தியத்தைக் கொள்ளாதவனுக்குச் சற்குணங்க ளெப்படி வாய்க்கும்? எல்லாவற்றிலு முயர்ந்து விளங்கும் புண்ணியத்துள் யாகஞ் சிறந்தது; அந்த யாகத்தையுஞ் சத்தியத்தையும் ஒருதராசில் விட்டு நிறுத்தா லிரண்டுஞ் சமமாக நிற்கும்; ஆதலா லிவ் விரண்டு செயலையும் அரசனே! உலகத்திலே நீ செய்யவேண்

டும். வேதங்களா லெடுத்துச் சொல்லு மிவ்விரண்டு செயலை
யுங் கைக்கொண்டாய் அரசனே! உனக்குச் சமானமானவர்
வேறொருவருமில்லை; இதுவல்லாம லின்னுமொரு செயலுமுய
ர்ந்தது; அஃதாவது திருமால் பிரம னிந்திரன் முதலான
தேவர் முனிவர்கள் மலரிட்டிறைஞ்சுஞ் சிவபூசையாம்; அந்
தப்பூசையையுந் தவறாது நீ செய்தல்வேண்டும். மலையி
னிடத்துங், குகையினிடத்தும், பரிசுத்தமான பூமியினி
டத்தும், பழமையான நதிக்கரையிலும், நல்ல ஆரணியத்திலு
முனிவர் வாசஞ் செய்யுமிடத்திலுஞ் சிவலிங்கம் தானே
தோன்றும்; இப்படித் தோன்றிய சுயம்புலிங்கம் பூசைப்
பயனை மிகவுமுண்டாக்கும். ஆதலா லித்தன்மையுடைய
சுயம்புலிங்கத்துடனே விளங்குகின்ற முருகக்கடவுளெழு
ந்தருளி யிருக்கும் புண்ணிய க்ஷேத்திரஞ் சொல்லுவோம்
கேட்பாய்: தமிழ்நாட்டிலே மதுராபுரிக்கு நிருதி திசை
யிலே காலயோசனை தூரத்துக்கப்பால் சத்தியகிரி யென்
னுமொரு மலையிருக்கிறது; அம்மலை வாயு ஒருகாலத்திற்
கந்தமாதன மலையிலே பறித்தெறிந்த சிகரமாம்; அதிலே
குமாரக்கடவுளெழுந்தருளி யிருக்கின்றார். அதற்குத் திரு
பரங்கிரி யென்றுங் குமராபுரி யென்றும் நாமமுமுண்டு.
அதன்பெருமையைச் சொல்ல நாமா வல்லமையுடையோம்?
அம்மலையின் சிகரத்தின் வடபக்கத்திலே சத்தியகூபமென்னு
மொரு தீர்த்தமிருக்கிறது. அதிலே ஸ்நானஞ்செய்து நியதி
முடித்து, அங்கே சுயம்புவாகிய சிவலிங்கப் பெருமானையுங்
குமாரக்கடவுளையும் பூசனைசெய்து தோத்திரஞ் செய்வோர்
சனனமாகிய கடலைக்கடந்து முனிவர்களுக்கு மெய்துதற்

கரிய மோக்ஷத்தை யடைவார். ஆதலால், அரசனே! நாரத முனிவர் சொல்லியபடி திருப்பரங்கிரிக்குச் சென்று சத்தியகூவ தீர்த்தமாடி மேற்செய்யவேண்டிய தவங்களைச் செய்யென்று உரோமச முனிவர் கூற, அரசன் மாசிமாத மக நக்ஷத்திரத்திலே யங்குச் செல்வேனென்று அவரைப் பணிந்து விடைபெற்று, விருத்தகிரி நாதரையும் பெரியநாயகியம்மையையும் வணங்கிப் போற்றித் தன் பெயரெழுதிய பொன்மாலையுடனே பூமாலையினை அவ்விருவருக்கும் அணிவித்துமீண்டு, மார்கழிமாதத் திருவாதிரை நக்ஷத்திரத்திலே சிதம்பரம் வந்து நடராஜப்பெருமானைத் தரிசனஞ் செய்து திரும்பி, பல சிவஸ்தலங்களை யாயங்காங்கே தரிசித்துத் திருப்பரங்குன்றத்தில் வந்து சேர்ந்து, பொன்மயமான ரதத்தையுஞ் சதுரங்கசேனைகளையு மொருபுறம் நிறுத்தி விட்டுச் சுற்றத்தார் மந்திரிமார் சூழ்ந்து வரச் சென்று சத்தியகூவ தீர்த்தத்தை யடைந்து சங்கற்பஞ்செய்து ஸ்நானஞ் செய்து பசுமைதங்கிய சொர்னத்தையும் மணிகளையுங் கைநிறைய வாரி வேதியர்களுக்குத் தானங்கொடுத்துக் கோயிலைநோக்கி வருவான்; வரும்போது நீண்ட சடையையுடைய கௌதம முனிவரை யிடையிலே கண்டு அவரைப் பரமேசுரனென நினைந்து அவரது திருவடியில் விழுந்து வணங்கி அருகில் நின்ற மாணாக்கர்களையுந் தன் கைகளைக் கூப்பித் தொழுது நின்றான். கௌதமர் மங்கல வாழ்த்துக்கூறிப் பூருவத்திலே செய்த தவப்பயனால் நாரதமுனிவர் சொற்படி யிங்கே வந்தாய்; சத்தியகூவநீரிலே ஸ்நானஞ்செய்தாய்; இனிச் சிவலிங்கப்பெருமானையுங் குமாரக் கடவுளையும் பூசித்துப் பணிந்து

போற்றிக் கோயிலுஞ் செய்து திருவிழாவு நடாத்தித் தரிசனஞ் செய் என்று சொல்ல, அந்தத் திருவாக்கைச் சிரமேற்றாங்கி யரசனை சிவபிரானையும் முருகக்கடவுளையும் பூசித்துந் தரிசித்தும் பேரானந்தங்கொண் டிருந்து தேவதச்சனை யழைத்துச் சிற்பநூல் விதிப்படி ஆலயஞ்செய்யும்படி யுத்தரவுசெய்தான்.

ஏழாவது அரிச்சந்திரச்சருக்கம் முற்றிற்று.

எட்டாவது திருவிழாச்சருக்கம்.

அரிச்சந்திரனாகிய சக்கரவர்த்தி யாகவிணையுந் தலைமேலே தாங்கித் தேவதச்சன் திருப்பரங்குன்றத்துக்குவந்து, சிவபிரான் முருகக்கடவுள் முதலான தேவர்களுக்குப் பிரகாசம் பொருந்திய கோயில் செய்யத் தொடங்கினான். தாமரைப் பூவிலே வாசஞ்செய்யுஞ் சரசுவதியைப் பிரமதேவன் விவாகஞ் செய்யுங் காலத்திலே செய்த மண்டபத்தின் சிங்காரம்போலப் பல மண்டபங்கள் ஆகாயத்தை யளாவும்படி யுன்னதமாகச் செய்தான்; அந்த மண்டபங்களின்மேலே நாற்புறத்துஞ் சூளிகையென்னு மண்டபத்தைச் சூரியசந்திரர்களைச் சூழ்ந்த பரிவேடம்போலப் பிரகாசிக்கச் செய்தான். இதழ்விரிந்த கடம்பமாலையைச் சூடிய முருகக்கடவுளை வணங்க வருஞ் சூரியன் தன்னுடைய குதிரையைக் கட்டிவைக்க நாட்டிய கட்டுத்தறியைப்போலத் துசத்தம்பமொன்றை நிறுத்தி வைத்தான். சிவபிரானையும் முருகக்கடவுளை

யுந் தினந்தோறும் பணிந்தவர் சிவபுரத்துக்குப் போவதற்கு வைத்த ஏணியைப்போலக் கோபுரத்தைச் செய்தான். வெள்ளிய பிரகாசம் பொருந்திய வெள்ளியங்கிரியி லெழுந்தருளி யிருக்கும் பரமபிதாவை வடக்கு நோக்கிக் குமாரக்கடவுள் பார்ப்பதற்குச் செய்ததுபோலத் திருப்பரங்கிரியோடு சேர்த்துச் செய்த கோயிலுக்கு வடக்குமுகமாக வாயில் வைத்துக் கோயில் முழுவதும் பொன்மயமாகச் செய்தான். தனது குமாரனாகிய முருகக்கடவுளைக் கிழக்கு நோக்கிப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதுபோல மேற்குப் பக்கத்திலே சிவபிரானுக்கு ஆலயஞ்செய்தான். அதன் பக்கத்தே உமாதேவியார் விஷ்ணுமூர்த்தி முதலானவர்களுக்கும் பரிவாரதேவதைகளுக்கும் ஆகமங்கு விதிப்படி கோயில்கள் செய்தான். முருகக்கடவுளைச் சேவை செய்யவந்த குபேரன் இந்திரன் முதலானவர்கள் விமானத்தை யாகாயத்திலே நிறுத்தி வைத்தது போலுஞ் சொர்ணமயமாகிய சிகரங்களையுஞ் செய்தான். இவ்விதமாக மயன் சிருட்டிக்க, அரிசசந்திர மகாராஜன் கண்டு களிப்படைந்து மயனை நோக்கி இனிக் குமாரக்கடவுள் திருவிழாக்கொண்டருளும் வீதிகளை யலங்காரம் பெறச் செய்யென்று உத்தரவு செய்தான். உடனே மயனும் மகாமேருவைப்போலும் பொன்மயமாகிய இரதஞ் சூழ்ந்து வருகின்ற வீதிகளை யொழுங்காகச் செய்து வாசனை பொருந்திய பூமாலைகளைத் தூக்கிக் கண்ணாடிகளையுங் கோத்துத்தூக்கி யின்னுங் கடைவீதியாகிய வெல்லா வீதிகளையுந் தோரண முதலிய அலங்காரத்துடன் செய்து, கோயிலினுள்ள மண்டபங்களையு மழகுபெறக்கட்டி, வாழை, கமுகு, கரும்பு, தோரண

ங்கள் கட்டி யலங்கரித்தான. அரசன் அதுகண்டு மகிழ்ச்சியுற்று தெய்வத்தன்மை பொருந்திய வேதசிவாகமங்களிலே கூறப்பட்ட பல்பல யாகவகைகளைச் செய்து முடித்த ஆதிசைவர்களைக் கொண்டு சிந்தியம் எனனும் சிவாகம விதிப்படி உத்திரட்டாதி நக்ஷத்திரத்திலே குமாரக்கடவுளுக்குத் திருவிழாத் தொடங்கிக் கொடியேற்றுவித்துப் பிரகாசம் பொருந்திய பாலிகையிலே முளைதெளிப பித்துப் பூசைமுடிப்பித்து அவ்வைம்பெருமானை வீதியிலே யெழுந்தருளுவித்த காலை, சல்லரி, திமிலை, தகக்கை, பேரி, மத்தளம், சேகண்டி, கடாரி, துந்துபி, தவணடை, மல்லாரி, கிடுபிடி, தவில், டமாரம் இவ்வை முதலிய வாத்தியங்கள் கடல்போல முழங்கச் சிவந்த காந்திதங்கிய குடுமியையுடைய கோழிக்கொடி பலபக்கத்திலே வர மின்னல்போன்ற பெண்கள் பலரும அநேகவிதமாக நடனஞ்செய்துவரப பிரமன் விஷ்ணு இந்திரன் முதலாகிய தேவர்கள் சேவைசெய்து சூழ்ந்துவர ஆறாவது நாளுற்சவத்திலே குமாரக்கடவுளுடனே சிவபெருமானும் இடபாரூடரா யெழுந்தருளிவர வீதிகளெல்லாம் சித்திரங்களெழுதபபட்டும் பூரண கும்பங்கள் வைக்கப்பட்டும் விளக்குகளிடபபட்டும மிக ஆனந்தகரமாய்த் திகழ்ந்தன. அப்போது முனிவருந தேவரும மனிதரும் எண்ணில்லாதவர் சூழ்ந்து வணங்கித் துதிபபாராயினர். திரிபுரங்களை யெரிக்கும் புன்சிரிபபையுடையாய்! சோதிமயமாகிய முத்தலைவேலாகிய சூலாயுதத்தைத் தரித்தவனே! யானைத்தோலை உரித்துப் போர்த்திய அக்கினி சொரூபமுடையவனே! விஷ்ணுவாகிய பாணத்தையுடையவனே யென்று தோத்தி

ரஞ் செய்வார். அநேகா, முழங்குகின்ற கடல் வற்றும்படி கூரிய வேலாயுதத்தை யேவிய வலிமையுடையாய்! கொர்ச்சித்துவரும அசுரருயிர் சிந்தும்படி போர்புரிபவனே! தமிழில் வல்ல நக்கீரர்பாடிய தோத்திரப் பாமாலையை யணிபவனே! குளிர்ந்த பனிநிற கடைக்கண்களையுடையா யென்று துதிப்பார். இவ்விதமாகச் சிவயோகிகள், முருகக் கடவுளை நேரே நின்று புரிசித்துத் தொழுவாரும், கிருபைசெய்வா யென்று திருவடியை நோக்கிக் கீழேவிழுவாரும், பரவசமாய்டல் நடுங்கி மொழிகுழறி யழுவாரும், இசைபாடுவாரும், தெளிவாருமாயினர். தேவாகளெல்லாரும, குமாரக்கடவுள திருவடியை மனம பதிப்பாரும், வணங்குவாரும், பூமாலை சூட்டுவாரும, புலன்வழி மனந்தனைச் செலுத்தாமல நெருங்கத் துணிவாரும, திருவருள் விளைவை யெடுத்துச் சொல்லிக் களித்துத் தங்குவாரும, மனை மக்களாகிய பந்தத்திலாசையைப் படுப்பாரும, வினையைக் கோழியபாருமாயினர். தவசிரேட்டர் அனைவரும, முருகக்கடவுளைக் கண்டவுடனே யடியற்ற மரமபோல் விழுந்து வணங்குவாரும், அவரது திருவழகாகிய அமுதத்தைக் கண்ணாலேயுண்டு வாழ்வாரும், சிவஞானமிர்தத்தை யுண்டு களிப்பாகிய கடலிலே மூழ்குவாரும, தமது துன்பக்கடலை நீந்துவாரும், தோத்திரஞ் சொல்வாரும, சுவாமீ! கருணை செய்யுமென்று மனமுருகுவாரும், அங்கே வருகின்ற அடியார்களுக்கு ஞானக்கண் திறக்கும்படி செய்வாரும, யமனையும் விதியையும் வைவாரும், இனிப பிழைத்தோமென்று வினையைக் கெடுப்பாருமாகி நெருங்கி யுலாவி, நகாரமாதி யைந்தெழுத்து மந்தி

ர்த்தையுஞ் சகாரமாதியாமெழுத்து மந்திரத்தையு முச்சரித்
துக் காங்கேயராகிய குமாரக்கடவுள் மகிழ்ந்த திருநாளிற்
பெற்றபேறு இவ்வாறுதானென்று நம்மாற் சொல்ல முடி
யாது. தினந்தோறு மிப்படித் திருவிழா நடாத்தி யொன்ப
தாவது நாளாகிய புனர்பூச நக்ஷத்திரத்திலே இரதோற்சவஞ்
செய்வித்துத் தரிசித்துப் பத்தாவது நாளாகிய பூசநக்ஷத்
திரத்திலே சரவணப் பொய்கையிற் சர்வ சனங்களுக்குங்
குமாரக்கடவுளைத் தீர்த்தங் கொடுக்கும்படி செய்வித்து அர
சனுந் தீர்த்தத்திலே மூழ்கி யாலயஞ்சென்று முருகக்கடவு
ளைச் சேவைசெய்து நெஞ்ச நெக்குருகி நின்று ஆனந்தக்
கண்ணீர் பொழியத் தோத்திரஞ் செய்து சத்தியந் தவ
றாத விரதத்தை முற்றுப்பெறும் வரத்தைப் பெற்றுச் சிலநா
ளிருந்து, திருப்பரங்கிரியைப் பிரியாற்றாமற் பிரிந்து, சேது
முதலாகிய தீர்த்தங்களிலே ஸ்நானஞ்செய்து, அயோத்திமா
நகரஞ் சென்று மந்திரிமார் முதலானவர்க ளெதிர்கொண்ட
ழைக்கத் தன் அரண்மனையினுள்ளே புகுந்து இரத்நசிங்கா
சனத்திலேறி யிருந்து முன்போலவே செங்கோல் செலுத்
திச் சகல போகங்களையுந் துய்த்து நெடுங்காலம் வாழ்ந்திரு
ந்து முடிவிலே பேரின்பவீட்டை யடைந்தான். இந்தத் தகு
தியாகிய மான்மியம் விளங்கிய திருப்பரங்கிரியின் கீர்த்தியை
யாவர் சொல்லவல்லவர்? சத்தியகூப தீர்த்தத்திலே தெய்வத்
தன்மை பொருந்திய மாமகதினத்திலே மூழ்கினால் உலகத்
திலுள்ள மற்றைத் தீர்த்தங்களிலு மிந்தத் தீர்த்தத்திலுங்
கோடி மாசிமகத்திலே மூழ்கிய பலன் கிடைக்கும். இந்த
மலையினுச்சியிலே தென்பக்கத்திலேயுள்ள கங்காகுண்டமெ

ன்னுந் தீர்த்தத்திலே காத்திகைமாதம் வருங் கார்த்திகை நக்ஷத்திரத்திலே கார்த்திகேய மந்திரத்தைச் சொல்லிச் சூரியனுதயந் தொடங்கிப் பதினேழாவது நாழிகை யளவிலே மூழ்கிச் சிவபிரானை அபிடேகாதியாற் சிறப்புச்செய்து பூசித்துத் தரிசித்தோர்க்குச சுறறததாா பலருங் கதியடைவார்கள். தரிசிததோர்க்குச சுறறத்தாருமே கதியடைவாரென்றாற் தரிசிததோர் கதியடைவது சொல்லவும வேண்டுமோ? மேற்கூறிய தினததிலே சரவணப் பொய்கையிலே சென்று நான்கு வேதங்களாலும் புகழபபடுங காாததிகேய மந்திரத்தைச் சொல்லி ஸ்நானஞ் செய்து நிததிய கனம முடித்து முருகக் கடவுளைத் தரிசனஞ் செய்தவர் வெள்ளியங் கிரியைச் சேர்வார்கள். மாதந்தோறுங கார்த்திகை நக்ஷத்திரத்திலே சரவணப் பொய்கையிலே படிநது தெய்வப் பெண்களது மஙகலநாண்காதத குமாரககடவுளுக்கு அபிடேக முதலிய சிறபபுச செய்து தரிசித்துத் துதித்து விரதமிருந்தவர் ஆசு மதுரம் சித்திரம விததாரம என்னும நான்கு கவிக்குந தலைமையுடையவரா யறிவிலே சிறநதவராவார். மாசிமாதம் வருஞ் சோமவாரத்தில் மத்தியான நேரத்திலே மேலே சொல்லிய கார்ததிகேய மநதிரஞ் சொல்லித் திருப்பாற்குண்ட நீரிலே மூழகினவர் அன்னிய மாதரைப் புணர்ந்த தோஷமும், மாமிசம புசித்த குற்றமும் நீங்குவர். பாலிற் பிரியராகிய பரமேசுரனுக்குப் பாலபிடேகஞ் செய்வித்தோர் எளிதிலே கயிலாசமலையைச் சேர்வார். பரமபதியாகிய சிவபிரானுக்கும் ஆறு திருமுகங்களையுடைய குமாரக் கடவுளுக்கும் அபிடேகஞ் செய்யப்பட்டு வரும்

பர்வதராஜன் மேனாவுந் தீர்த்தம கன்னிகையைப் பார்த்திருந்து
கோடி பிரயாசனத்தத் தந்த தருமம் கனாத்தியும் சிவபிரான்
அப்போது கருணைசெய்யப் பெற்றதனாலே மோக்ஷத்தரும
பர்வதராஜ மானவிய மதுடக்க மெய்காணிக்க தவிழவளம்
பெற்ற திருப்பரங்கிரியிலேயெ அருவை யிருக்குஞ் சிவ
பெருமானைப் பணிவிடைகள் செய்து, அவரின் திருவடி
யிலே அர்ச்சனை செய்ததனாலன்றோ சிவபெருமானை மகிழ்
ச்சி யடைந்தது பெருங்கட்டளைத் தமது பக்தத்திலே சுவாமி
நாதனென்னுஞ் சிறப்புப்பெயர் கொடுத்து வைத்துக்கொண்
டார். அன்றியுங் கலியுகத்திலே முருகக்கடவுள் திருவிழா
எக்காலமும் நடக்கவேண்டு மென்றும், திருப்பரங்குன்றக்
குமாரக்கடவுள் தலமென்று வபர்ச்சி யடையவேண்டு மென்
றும், குமாரக்கடவுளிடத் தன்பு பலர்தவர் தம்மிடத்து அனை
டைமாறினவ ராவரென்றும வரங்கொடுத்தார். இந்த
விதம் வரமெல்லாம் சண்முகக்கடவுள் கனிகூர்ந்து எல்லா
ருக்கும் தலைமையாக வெழுந்தருளியிருந்தார். ஆதலால்
திருப்பரங்கிரி சூரிய சந்திரர்களுள்ளமட்டும் ஏழுலகங்களா
லும் சுவாமிபுரமென்று துதிக்கப்படும். இனி லக்ஷ்மீகுண்டத்
தைச் சேர்ந்து விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்து வேதத்தின்
முறைதெரிந்த பிராமணர் கையிலே ஒரு பிடி யன்னமாயினும்
கொடுத்துத் தானஞ் செய்தவர்கள் பிதுர்லோகங்களிலே யெல்லாவ
சொர்ணதானஞ் செய்த பலனை யடைவார்கள். மேலுமே
இன்னும் எல்லாத் தானமுஞ் செய்த பலனையும் பெறுவார்கள்.
அழகிய திருப்பரங்கிரியில் வந்து சிறப்புற்றாகிய வேதி
யருக்குச் சொர்ணதானம், பூதானம், கோதானம், கன்னிகா

தானம், வஸ்திரதான முதலிய தானங்களைக் கொடுத்தவா பூமியிலே யரசராகி யிருந்து சகல போகத்தையு மநுபவித்து முடிவிலே மோக்ஷத்தையு மடைவார். இதுவன்றிக் குமாரக்கடவுளுக்குப் பொன்னாலும், வெள்ளியாலும், செம்பினாலும் பிரகாசம் பொருந்திய தீபதூபங்கள் நிவேதன பாத்திர முதலியவை செய்து கொடுத்தவா முத்தலைச் சூல பாணியாகிய சிவபிரா னெழுந்தருளியிருக்குங் கயிலாச மலையை யடைவா. இந்திராதி திக்குப்பாலகா, தேவாகள், சித்தர், முனிவர், சூரிய சந்திரர் முதலாயினோரும் அரிச்சந்திரன் முதலிய மன்னாகளுஞ் சிவபிரானை யாராதித்து மோக்ஷம் பெற்ற இடமாகிய திருப்பரங்கிரி, ஏழுலகத்தையு மூடிக்கொண்டெழும் யுகாந்தகாலப் பிரளய வெள்ளத்தினு மழியாது. இத்தகுதியையுடைய இந்தத் தலத்துக்கெல்லை ஐந்துகூப்பிடு தூரமாகும், இந்த எல்லைக்குள்ளே யாராயிருந்தாலு மரண மடைந்தவா காதிலே சிவபிரான் பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தைக் கூறுவர். உடனே யவர்கள் திருவருள் பெற்றுத் திருக்கயிலாசஞ் சேர்வாரென்றால் முத்திதலமாகிய இதன் பெருமையை யெவரால் எடுத்துச் சொல்லலாகு மென்று சூதமுனிவர் சௌனகாதி முனிவர்களுக்குச் சொல்லியருளினா.

எட்டாவது திருவிழாச்சருக்கம் முற்றிற்று



ஒன்பதாவது நக்கீரச் சருக்கம்.



இந்தத் தமிழ்ச்சங்கத் தலைமைப் புலவராகிய நக்கீரர் பொருட்டுக் குமாரகடவுள் செய்த திருவிளையாட்டலைச் சொல்லுவோமென்று சவுனகாதி முனிவர்களுக்குச் சூத முனிவர் சொல்லத்தொடங்கினார். ஊறுமிருந்த தேனருவி யொழுகப்பட்ட பூஞ்சோலைகள் சூழ்ந்த மதுராநகரத்திலே சோமசுந்தரக் கடவுளருளினாற் பெற்ற சங்கப்பலகையிலே வீற்றிருக்கின்ற நாற்பத்தெட்டுப் புலவர்களுக்குள்ளே தலைமைப் புலவராகிய நக்கீரர், தமிழாகிய கடலின் எல்லையைக் கண்டவரா யிருக்கும்போது சோமசுந்தரக்கடவுள் நாற்பத்தொன்பதாவது புலவராகச் சங்கப்பலகையி லொருகாலத்தி லெழுந்தருளி வந்திருந்தார். அப்போது அவருடன் தமிழிலே * வாதுபேசிக் கீர்த்தியை யடைந்த நக்கீரர் பின்பு சோமசுந்தரக் கடவுளாலே யுபதேசிக்கப்பட்டவரா யறிவாலுயர்ந்து அவரிடத்து மிகுந்த அன்பு செய்யும் நல்லொழுக்கத்திற் சிறந்து தினந்தோறுந் திருப்பரங்கிரியை யடைந்து தனக்குத்தானே சமானமாகி விளங்குஞ் சரவணப்பொய்கையிலே ஸ்நானஞ் செய்து நித்தியகன்மம் முடித்துப் பஞ்சாக்கரப் பாறையிலிருந்து பஞ்சாக்கர செபஞ் செய்து துதித்து மதுரைக்கு வருவாராய்த் தேவர்களிலே திருவாலவாயி லெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுளையும்

* வாதுபேசிய கதை திருவிளையாடற் புராணத்திலே காணக சீகாளத்திப் புராணத்திலுந் தெரியலாம்.

மனிதரில் பாண்டியராசனையு மல்லாமல வேறொருவருக்குந
தமிழ்மாலை தொடுத்துச சாத்தாத விரத்ததைக் கைக்கொண
டவராயிருந்தார். இப்படி யிருப்பதைக் கட்டியமாலையை
யணிந்த குமாரக்கடவுளறிந்து நமக்குத் தமிழ் மாலையை
யிவன் சாத்தவில்லையே யென்று பக்கத்திலே வந்து நின்ற
நாரதமுனிவரை நோக்கிக் குறிப்பாலுணர்த்தினார். அம
முனிவருங் கண்டு நக்கீரர் சரவணப் பொய்கைக்கு வந்த
சமையந்தெரிந்து சுவாமி நாதனாகிய குமாரக்கடவுளிடந
தெரிவித்தார். உடனே யவர் உக்கிரமான ஆணடாபரணன
என்னும் பூத வீரனை யழைத்துச் சொல்லுவார், நம்முடைய
வேலாயுதத்தைத் தூண்டி நாமே வரவழைத்த சரவணப்பொய
கை கரையகத்திலே ஆயிரமிதழோடு கூடிய செந்தாமரை
மலர்களைப் பூத்து விளங்காநிற்கும். அந்தத் தீர்த்தத்திலே
நக்கீரன் வருவான். அவன்மேலே தாவுற்று ஒரு குகையதனைச
சுழற்றி நமது திருப்பரங்கிரியி லொருபக்கஞ் சிறையிலே
வைத்துவிடு வாருங்களென்று கட்டளையிட்டனர். அப
பணிவிடையைச் சிரசின்மேற்றாங்கிப் பூதவீர னிருவரும்,
குமாரக்கடவுளை நினையாத நக்கீரர் சரவணப் பொய்கை
யடைந்து தீர்த்தமாடி விபூதிதரித்துக் கரையோரமுள்ள
அரசமரத்தி னிழலில் வெண்ணிறமுள்ள பஞ்சாக்கரப் பா
றையிலிருந்து பஞ்சாக்கரத்தை யுச்சரித்துச் செபஞ்செய்
திருக்கும்போது அந்த அரசமரத்தி னிலை தண்ணீரிலேவிழு
ந்தால் சேல் மீனாகவும் கரையிலே விழுந்தால் பறவையாக
வுஞ் செல்லும் விசேடமான அதிசயத்தைத் தெரிந்து மர
த்தி னுச்சியிலே யேறி யொரு சருகிலையைப் பாதி கரையி

லேயும் பாதி தண்ணீரிலேயும் விழும்படி யுதிர்த்தார். உடனே மச்சமாகிய பாதி சலத்திலுறைவதும் பறவையாகிய பாதி கரையிலேயுமேவும். இந்தவதிசயத்தை நக்கீரர்கண்டு மனங்கசிந்து நோக்குகின்ற நேரத்திலே பறவையோடு மச்சம் வேறாக இழுத்துவிட்டார். அவ்விரண்டும் போராடி முடித்துச் சுணைகளை முடித்திறந்துபோயின. அந்தச் சமயம் பூதமிரு திருவுருவம் பாலைக் கழுத்தைப் பிடித்துவந்து ஆயிரா குறையாக்கப் பிரமணியாக கட்டிவைத்துக் கொண்டிருக்கும் புண்ணிய க்ஷேத்திரமாகிய திருப்பரங்கிரியிலே யிருந்த பொதிய பாதலத்திற் செய்தாயொரு முழுக்கிலே யடைந்து வைப்ப படியப்படி பிடித்துக்கொண்டு வந்து நக்கீரரை மலையினுள்ளே இருள்ள தொருகுகையிலே யடைத்து ஒரு கல்லைக்கொண்டு குகையை மூடிவைத்துவிட்டுச் சென்றது. குகையி லகப்பட்ட நக்கீரர் பெரும்பசிகொண்டு வருந்தி விம்மி மிக மனங்கரைய முகத்தைச் சுளித்து மயங்கி யழுதழுது சிலநாள் கழிந்தபின் மயில்வாகனத்தி லெழுந்தருளுங் கந்தசுவாமிக்குச் செந்தமிழ் மாலை புனையாத காரணத்தினாலே யிந்தக் கொடுமை வந்ததென்று மனத்திலே யுறுதியாகத் தெரிந்து, திருவருளினாலே திருமுருகாற்றுப் படையென்னப் பெயரிட்டு மதுரம் பொருந்திய தமிழ் மாலையாகிய ஒரு பிரபந்தத்தை உலகமென முதலிலெடுத்துக் கிழவோனென இறுதியிலே பாடி முடித்தார். அரியதவங் கோடி செய்தாலு மறிதற்கரிய குமாரக் கடவுள் அது தெரிந்து நக்கீரர் சொப்பனத்திலே வந்து பூமியிலே கிழவனாக நாம் வரச் சில காலஞ் செல்லுமென்று சொல்லிப் போயினர்; அப்போது

நக்கீரர் அந்தத் தமிழ்மாலையி னிறுதியிலுள்ள முதலாவது வெண்பாவில் இளையோனென்று கூறி யன்பினாலே கூட்டுதலும் குமாரக்கடவுள் மிகக களிப்படைந்து மயில் வாகனத்தி லெழுந்தருளி வந்து நின்று, அந்த மலையிலே கலியுகத்திலுள்ளோர் காணும்பொருட்டு வேலெறிந்தபாறையென்று சொல்லும் அடையாளமாக, வேலாயுதத்தினாலே குகையை யடைத்திருந்த பாறையைக்கிழித்து நக்கிரரை வெளியேற்றி விட்டனர். அப்போது பேரானந்தத்துடன குகையைவிட்டு வெளியிலே வந்த நக்கீரர் அந்தர துந்துமி முழங்கவும், தேவர்கள் புட்பமாரி பொழியவும், பிரமன் முதலானோர்க ளிரண்டு பக்கத்திலும வந்து கை குவித்துத் தோத்திரஞ் செய்யவும, உக்கிரன் அணடாபரணன் எனனும பூதவீரர் சூழ்ந்துலாவவும், நவவீரர்களும, இலக்ஷம வீரர்களுஞ் சூழ்ந்து நிறகவும், ஒருபக்கத்திலே தெய்வயானை யம்மை சமேதராய் மயில்வாகனத்தி லெழுந்தருளிய குமாரக கடவுளை யிரண்டு கண்களுங் குளிரத் தரிசித்து மழலைவார்த்தை பேசுகின்ற குறுஞசிரிப்பை யுடையவாயுஞ், சந்திரனைப்போலப் பிரகாசிக்கின்ற திருமுகமுங், கருணை வழிந்தொழுகுகின்ற திருக்கண்களும், தேவர்கள முடிபடுதலா லுண்டாகிற தழும்பிருந்த தண்டை யணிந்த திருவடிகளும பிரகாசிக்கத் தோன்றிய திருமேனியினழகை வியந்து பணிந்து நின்று ஆச்சரியமடைந்து தலையசைத்து ஆனந்தக்கண்ணீர் முத்துப்போலத் துளிசெய்ய உடல் மயிர்ப்புளகங் கொள்ள விதிர்விதித்து மூன்றுதரம பிரதக்ஷணஞ் செய்து நாத்தழும்புறத் தோத்திரஞ் செய்வாராயினர். மலைமகளாகிய பார்வதி

தேவி தர உண்டருளிய பால் மணங்கமழும் வாயையுடைய வனே! நமஸ்காரம். கருப்புவில்லைத் தாங்கிய மன்மதனும் நாணமடையத் திருமேனியின் அழகுவாய்ந்த குமாரக்கடவுளே! நமஸ்காரம். அசுரர் குலத்தை வேரறுக்கத் திருவுள்ளத்தி லெண்ணிய பெரியோனே! நமஸ்காரம். முனிவரிருதயங் களிய மிக மகிழ வேண்டும் வரத்தைத் தந்து விளங்குந் திருப் பரங்கிரியின் முருகனே! நமஸ்காரம். என்று பலவாறு கத் துதித்துப் பின்னும் சொல்லுவார்: விடமயாலத் தொடுத்து யமன் வருங்காலத்து உன்னுடைய தாமரைபோன்ற திருவடிகளிலே கருத்தை வைப்பேன், என்னைக் காத்தருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, முருகக்கடவுள் கேட்டு நக்கீரனே யுன்னுடைய தோத்திரத்தைக் கேள்வி யுற்று மிக மகிழ்ச்சியடைந்தோம் உனக்குவேண்டிய வரத் தைக் கேளென்று சொல்ல நக்கீரர் வணங்கிச் சுவாமீ! இந்த வுலகமிலே யாவன் என்றைக்காலமும் உண்மை செல்லவேண் டுமடியேன் கூறிய திருமுருகாற்றுப்படையென்னும் பிர பந்தத்தை யன்புடன் தோத்திரஞ் செய்து படிப்பவருக்கு இச்சித்த வரங்களைத் தந்தருள வேண்டுமென்று வணங்கி னேர். குமாரக்கடவுளு மப்படியே யாகுகவென்று வரங் கொடுத்தனும், நக்கீரர் சுவாமீ! அடியேன் கங்கை நதியிலே போய் ஸ்நானஞ்செய்து வருதற்குவிடை தரவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கக் குமாரக்கடவுள் இந்தமலையினுச்சியிலே தென் பக்கத்திலே கங்கையை வரவழைக்கினேரும், அக்கங்கைக்கு அடையாளமாக ஐந்து நிறத்தையுடைய தேளியென்னும் ஒருவகையான மீன்கள் உலாவித் திரியுமென்று சொல்லி

விட்டு மறைந்தருளினார். நக்கீரர் அந்தக்ஷணமே முருகக்
கடவுளுடைய திருவருளை நினைத்துப் புகழ்ந்து தெனபக்க
முள்ள திருப்பரங்கிரி மலையி னுச்சியிலேபோய்க் கங்கைநதி
வந்திருத்தலைக் கலியுகத்திலு மறப்புகமாகப் பஞ்ச வனைத்
தையுடைய தேளிவையனுமீன உலாவிநிற்கு மழகோடுபார்
த்துப் பொய்யாகிய உடலெடுத்தற்கு மூலமாகிய பிறவியைப்
போக்கும் அந்தக் கங்கா தீர்த்தத்திலேமூழ்கிக் குமாரக்கடவு
ளை வந்துவணங்கித் துதிசெய்து சென்று, பின்னுமுன்போலவே
தினந்தோறுஞ் சரவணப்பொய்கையிலே வந்து தீர்த்தமாடிக்
குமரவேளுடைய திருவடிகளை மறவாது பணிந்து மதுராநக
ரத்தை யடைந்திருந்து முடிவிலே மோக்ஷத்தி படைந்தனர்.
நக்கீரர் பெற்ற வரத்தினாலே யுலகமெல்லாங் குமாரக்கட
வுளை யெந்தக்காலமும் இளையோனென்றே சொல்லித் துதி
க்கும். இத்தன்மையுடைய நக்கீரர் பெருமையை யெம்மாற்
சொல்லமுடியாது. வாசனை விரியுங் கூந்தலையுடைய வுமா
தேவியாரைச் சிவபிரான் திருமணஞ்செய்யச் செய்வித்தவ
ரும், பிரமதேவனைக் குட்டுப்பட்டுச் சிறைச்சாலை யடையச்
செய்வித்தவரும், அசுரர் கிளையோ டழும்படி சூரனுக்குச்
சிநேகிதன்போலவிருந்து அவனுடைய வுண்மை யெல்லா
முருகக்கடவுளுக்கு வந்து சொன்னவரும், இன்னு முரு
கக்கடவுளுடைய திருவுள்ளக் குறிப்பறிந்து வேண்டுமேவல்
செய்பவரும், திருப்பரங்கிரியின கீர்த்தியை யெட்டுத்திசை
யிலும் விரித்துப்பாடு மிசை யமுதத்தைக் கேட்பவர் செவி
களுக்கு விருந்தாகக் கொடுப்பவரும், உலகத்திலே மேன
மைதங்கிய மகரிஷிகளுக்குத் தொண்டு செய்பவரும், என்

னுடைய தலையினமேலே யிரண்டு திருவடிகளையும் வைப்பவருமாகிய நாரதமுனிவரை திருவருள் சுரந்து நோக்கித தமது பக்கத்திலிருக்கும்படி யடியவர்க்கெளியவராகிய குமாரக்கடவுள் வரமகொடுத்தனர் இந்த நினைக்குந்தோறு மெனக்கே யற்புதம விளைவுமானுல், உலகத்தார்க்கு என் னகுமோ அறியேனென்றுர்.

ஒன்பதாவது நக்கீரச்சருக்கம் முற்றிற்று.

பத்தாவது சூரசங்காரச சருக்கம்.



சிவபுராணமாகிய சைவபுராணம் பத்தினுள்ளே ஆறு புராணங்களைத தமிழிலே விரித்துப்பாடிய நக்கீரர் பயப படும்படி செய்து, பின்பு அவராலே பாடப்படும் திருமுருகாற்றுப்படையெனனும பாமாலையைக குமாரக்கடவுள் தரித்தருளிய கதையைச சொன்னோம். இனிக காந்தபுராணத்திலே கூறிய குமாரக்கடவுள் தெய்வயானை யம்மையைக்கலியாணஞ்செய்த கதையைச சொல்லுவோம. அதற்கு முன்பு சூரசங்காரஞ் செய்த சரித்திரத்தைச சுருக்கிச் சிறிது கூறுகின்றோம. பூருவகாலத்தி லொருநாள் குமாரக்கடவுள் சூரசங்காரஞ் செய்தற்காக பிரமன் விஷ்ணு இந்திரன முதலிய தேவர்களெல்லாந் தம்மைச் சூழ்ந்துவர பபொன்னாலாகிய ரதத்தைச் செலுத்தித் தேவகிரியினின் றுந தெற்குநோக்கிக் கொடிய காடுகளையெல்லாங் கடந்து திருப்பரங்கிரியின்கண் வந்து சேர்ந்தார். அப்போது அங்கே

தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த முனிவர்கள் ஆறுபேர் வந்து சுவாமியை யெதிரே கண்டு வணங்கி நின்றார்கள். அதுகண்ட அம்முனிவர்க ளறுவர் வரலாற்றை யிந்திரன் குமாரக்கடவுளுக்குச் சொல்லுவான். சுவாமீ! இந்த ஆறுமுனிவர்களும் அருமையான தவசிரேட்டராகிய பராசரமுனிவர் புத்திரர்கள். தந்தன, நந்தி, பரிதி, பாணி, சனுமுகன, தவமாலி யென்னும பெயரையுடையவர்கள், இவர்கள் குழந்தைப்பருவத்திலே சரவணப்பொய்கையிலே வந்து புனல்விளையாட்டுச்செய்து அதிலே யுள்ள மச்சங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு வெயில் சுடுகின்ற பாறையிலே போட்டு உலர்த்தி விளையாடினார்கள். அந்தச் சமயத்திலே சூரிய னுச்சியிலே வரும போது இவர்கள் பிதாவாகிய பராசரமுனிவர் நித்திய கன்ம மாகிய மத்தியானக்கடன் செய்வதற்கு வந்து பிள்ளைகள் செய்யுங் கொடுமையைப் பார்த்துத் தீய செய்கை செய்தலால் நீங்க ளிந்தச் சரவணப் பொய்கையிலே மீனவடிவமெடுத்துக் கிடந்து வருந்துவீராகவென்று சபித்தார். பிள்ளைகள் மனங்கலங்கிப் பிதாவை வணங்கி, ஐயா! எங்களுக்கிந்தச்சாப மெந்தக்காலம விமோசனமாகுமென்று கேட்கப் பராசரமுனிவரும மனமிரங்கி யிந்தத் தடாகத்தில் குமாரக்கடவுள் குழந்தையாக வருவார். அப்போது உமாதேவி வந்து தமது திருக்கரங்களாலே குழந்தையை யெடுக்கும்போது அவளுடைய கொங்கைகளினின்று சொரிந்திடும பாலிலே சிந்திய துளிகளை நீங்களுண்டு மீனவடிவம நீங்கித் திருப்பரங்கிரியிலே போய்த் தவஞ் செய்துகொண டிருங்கள் அங்கே முருகக்கடவு ளெழுந்தருளும்போது, அவரைத் தரிசித்துக்

கதியடைவீர்களென்று சொல்லிவிட்டு அப்பாற் சென்றார். உடனே யந்தத் தடாகத்திலே சேல்மீன் வடிவெடுத்துப பிள்ளைக ளறுவரு முலாவிக்கொண்டு திரியுங் காலத்திலே தங்களுக்கு நல்லகாலம் வந்து சேர, சுவாமீ! நீர் சரவணப் பொய்கையிலே குழந்தையாக வெழுந்தருளி யிருக்கும்போது, அங்கெழுந்தருளிய வுமாதேவியின் கொங்கைகளினின் றுஞ் சொரிந்த பாற்றிவலையை யுண்டு மீனுருநீங்கி ஞானந் தனை யடைந்து, பழைய வுருப்பெற்று இங்கே வந்து முருகக் கடவுளென் றெழுந்தருளுவாரென்று தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தனரென்று விண்ணப்பஞ் செய்தான. அது கேட்டுக் குமாரக்கடவுளும அம்முனிவரை வியந்து திருவருள் செய்து வேண்டிய வரத்தைக்கொடுத்து அப்பாற் சென்று, முழங்குகின்ற கடல் அருச்சனை செய்தல்போல முத்துக்களாகிய மலர்களை யலைகளாகிய கரங்களால் வீசிவந்து வணங்குந் தமிழ்மணங் கமழுகின்ற சீரலைவாயென்று சொல்லப்படுந் திருச்செந்தூரினிடத்தே வந்து சேர்ந்திருந்தனர். பின்பு பிறைச்சந்திரனைப்போலும் பிரகாசிக்கின்ற பற்களையுடைய சூரபன்மன் அவன் சுற்றத்தாரோடும் வந்து யுத்தஞ் செய்யச் சமுத்திரத்தின்கண் இரண்டாயிரம் பூதவீரர், இலக்ஷவீரர், நவவீரர் சூழச்சென்று குமாரக்கடவுள் சண்டை செய்து தமது சத்திவேலை யேவி யசுரர் குலங்களை யெல்லாம் அடியோடே யறுத்து மாமரமாய் நின்ற சூரபன்மனையும் இரண்டு பிளவாகப் பிளந்தெறிந்தார். அந்த இரண்டு பிளவிலே யொன்று மயிலாகவு மொன்று சேவலாகவும் வந்து தோத்திரஞ் செய்து வணங்கி நிற்கக் கருணைகூர்

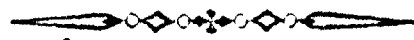
ந்து மயிலை வாகனமாக வேஷிக்கொண்டு சேவலைக் கொடியா
கக் கையிலே பிடித்துக்கொண்டு சூரசங்காரஞ்செய்து சமு
த்திரத்திலே ஸ்நானஞ்செய்து கோடி சூரியோதயம்போலப
பிரகாசித்து வந்து வணங்கும வேலாயுதத்தையுந் திருக்கர
த்திலே தாங்கி மகிழ்சசி யடைந்து சண்முகக்கடவுள் நிற்க,
அரிபிரமேந்திராதி தேவாகள புஷ்பமாரி பெய்து பூசனை
செய்து துதித்து நின்றாகள இவ்விதந் துதித்து நின்ற எல்
லாரையுங் கடைக்கணித்துத திருவருள்செய்து திருப்பரங
குன்றத்துக்கு வருமபடி கட்டளையிட்டுத் தாமும மயில
வாகனத்திலெழுந்தருளிப புறப்பட்டார். அப்போது வண
டுகள முழங்குகின்ற கடப்பமாலையை யணிந்த சிறப்பான
வந்தானென்றும, தெய்வயானை யம்மையைத திருக்கலியா
ணஞ் செய்யும ஆறுமுகக்கடவுள வந்தானென்றும், பிரம
தேவனைச் சிறைசெய்தவனையில் வைக்த மூலகாரணன் வந்தா
னென்றும், தெய்வப்பெண்கள மங்கலநாணைக் காத்தவன
வந்தானென்றும யுத்தகளத்திலே சூரபனமனைச் செயித்த
வன் வந்தானென்றும், தன்னை நினைக்கின்ற அன்பருக்கருள
புரியுங் கருணையுடையான வந்தானென்றும், தேவர்களிறை
ஞ்சுந் திருவடியை யுடையவன் வந்தானென்றும, இன்னும
பலவிதமான தோத்திரஞ் சொல்லிச் சின்னங்கள் முழங்கக
காற்றினும் வேகமாக மயில்வாகனத்தைச செலுத்தி யநேக
காதத்தூரங் கடந்துவந்து சிவசொரூபமாகிய திருப்பரங்குன்
றத்தைக் கண்டு சந்தோஷமடைந்து தேவர்களெல்லாரும
எதிர்கொண்டுவந் திறைஞ்சத் தமது திருவுள்ளம் மகிழும
ஆறுபதிகளுக்குள்ளே முதற்பதியாகிய திருப்பரங்கிரியிலே

குமாரக்கடவு ளெழுந்தருளி யிருந்தார். அப்படி யிருந்த காலத்திலே தேவேந்திரன் அசுரர்களைச் சங்கரித்த முருகக்கடவுளுக்குத் திரிசிந்து மீண்டு தன் புத்திரியாகிய தெய்வயானை யம்மையைச் சண்முகப் பெருமானுக்குக் கைம்மாறு விவாகஞ்செய்து கொடுக்கவேண்டு மென்று விஷ்ணுவுடனே பிரமதேவனுக்குஞ் சொல்ல அவ்விருவருங் கேட்டு நல்லதென்று மகிழ்ந்து குமாரக்கடவுள் ஆலயஞ்சென்று வணங்கிச் சூழ்ந்து பணிந்து எங்களுக்கெல்லாம் பரமபிதாவே! யொருவரந் தரவேண்டுமென்று கீழ் விழுந்தார். அது கேட்டுச் சுவாமியுங் குறுஞ்சிரிப்புக்கொண்டு அவரை எழுந்திருமென்று கூறி அவர் கூறுமுன்னமே அவருள்ளக் கருத்தை யறிந்து நீங்கள் கேட்டவரத்தைத் தந்தனமென் றருளிச் செய்தார். உடனே பிரமனும் விஷ்ணுவும் இந்திரனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். அவனும் மனமகிழ்ந்து தன்னுடைய தேவதூதவரைப் பார்த்து நீங்கள் சென்று சகல தேவர்களையுந் தம்பதி சகிதமாகச் சுவாமி திருக்கலியாணச் சேவை செய்யத் திருப்பரங்கிரிக்கு அழைத்துக்கொண்டு வாருங்களென் றனுப்பிவிட்டு, அந்தத் தூதுவருண் மேலான ஒரு தூதுவனை யழைத்துத் தன்மனைவியாகிய இந்திராணியுடன் புத்திரியாகிய தெய்வயானையையும் இங்கே யழைத்துவாவென் றனுப்பினன். உடனே அந்தத் தூதுவனும் அதி விரைவிற் சென்று முருகக்கடவு ளெக்காலம் நம்மை விவாகஞ் செய்வாரோ வென்று தெய்வ வாவியிலே தவஞ்செய்துகொண் டிருக்குந் தெய்வயானை யம்மை இரண்டு காதுகளுக்கும் அமுதத்தை யொழுக்கினாற்போலும்

இந்தச் சோபனவார்த்தையைச் சொல்லினன். அவனுந் தாயாகிய இந்திராணியுடனே மிக மகிழ்ச்சியுற்று வெள்ளை யானையின்மேலேறிக்கொண்டு திருப்பரங்கிரியிலே தெய்வப் பெண்கள் மங்கலவாழ்த்துக் கூறி யெதிர்கொண்டழைக்க வந்துசேர்ந்தனன். இந்திரன் மனைவியையும் மகளையுங்கண்டு களிப்படைந்து தேவகம்மியனாகிய மயனை யழைத்து திருக் கலியாணத்துக்கு வந்த சகல தேவர்களும் இருக்கும்படியாகப் பட்டணத்தை முன்னையினும் விசாலமாகச்செய்து வீதிகளை யொழுங்காக வைத்து அலங்காரஞ் செய்வாயென்று சொன்னான். உடனே மயனுந் தேவராசன் ஆக்கினைப்படி பிராமணாவீதி, அரசர்வீதி, வணிகர்வீதி, வேளாளர்வீதிகளை முறைப்படி செய்து தங்கத்தினாலும் மணிகளாலும் மாடமாளிகைகளுங் கூடகோபுரங்களுஞ்செய்து நவரத்னங்களாலும் பொன்னாலுஞ் செய்த மாலைகளை யெங்குந் தூக்கி மணிகள் பதித்த மகரதோரணங் கட்டிக் கரும்பு வாழை கமுகுகளை நாட்டி வேதிகைகள் தோறும் பூரணகும்பம் முதலிய அட்ட மங்கலங்களும் அமைத்து வைத்துச் சுவாமிகள் சொல்லும்படியாகப் பலவிதமாக அலங்காரஞ் செய்தான். பின்பு சகல தேவர்களும், முனிவர்களும் முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தியுந் திருக்கலியாணக் காட்சி தரிசிக்க வந்து சேர்ந்தனர்.

பத்தாவது சூரசங்காரச்சருக்கம் முற்றிற்று.

பதினொராவது திருக்கலியாணச்சருக்கம்.



இத்திப்பாகிய சொல்லையுடைய குமாரக்கடவுள் சூரசங்காரஞ் செய்து திருப்பரங்கிரிக்கு வந்து சேர்ந்து தேவேந்திரனை விரும்பிய வரத்தைக் கொடுத்தருளியதும், அவன் மயனை யழைத்துப் பட்டணத்தை விருத்தியாகச் சிருட்டிக்கச் சொன்னபடி செய்ததும், தேவர்கள் மனிதர்கள் முதலியோர்கள் நெருங்கி வந்து சேர்ந்ததுஞ் சொன்னோம். இனிக் குமாரக்கடவுள் தெய்வயானை யம்மையை விவாகஞ் செய்து மகிழ்ந்திருந்த கதையைக் கூறுகின்றோம். தேவேந்திரனும் உபேந்திரனாகிய விஷ்ணுவுஞ் சொல்லியபடி தேவகம்மியனை திருக்கலியாண மண்டபஞ்செய்யத் தொடங்கினான், மகாமேருவுங் கண்டு நாணும்படியாக மண்டபஞ் செய்து அதனுச்சியிலே கோடி சூரியர்களைப்போலச் சொர்ணகலசங்கள் பதித்து மண்டபத்தில் நாலுதிசையிலுமுள்ள கோபுரவாயிலிலே முத்துகளையு மாணிக்கங்களையு மிடையிடையே கலந்து மாலையாகச்செய்து தூக்கி வயிரத்தாலாகிய கண்ணாடிகளையுங் கோத்துத் தூக்கி மண்டபத்தி னடுவே கோடி சூரியோதயம்போலச் செம்பொற் பீடமொன்று செய்து, பீடத்தைச் சூழச் சாமரைகளும் நவரத்னமாலைகளுந் தொங்கவிட்டு நான்குபக்கத்துத் தூண்களிலும் மயிலுங் கிளிகளுமுலாவுகின்ற கமுகும் வாழையுங் கரும்புஞ் சேர்த்துக் கட்டிக் குற்றமற்ற சூட்சியினையுடைய பதுமைகளுஞ் சூழ நிறுத்தினான்; அப்பதுமைகளிலே சில நடனஞ் செய்யும்,

சில இராகம பாடுமே, சில தாளந தட்டுமே, சில இலாகுபாயுமே, சில வேதஙகளை யிசையுடன கூறுமே, சில தடை தட்டி யசையும், சில வரிசையாகக பகை சொலலும், சில கின்னரி வாசிக்குமே, சில பேடகம் வாளகளை வீசி விளையாடுமே, சில கட்டியங கூறுமே, 'சில குமாரசுபடவுள் கீரத்தியை விரிநதுப பாடும், சில அதைக கேட்டுச சநதோஷிககுமே, சில சாமரம வீசுமே, சில விசிறி வீசுமே, இவையன்றி மண்டபத்தி னுசசி யிலே தொஙகவிட்ட பூமாலை யெரிழுக்கிய தேனுடனே தேவ ாக்ள முடிமிசைத தரிதத கறபகப பூமாலையினின றொழுகுந தேனும் வழிநது பெருகி வீதியெஙகனுஞ சேறுக்கிவிடும அநதச் சேறறில நடபபவாகளுககுப பாதம பதியாவண ணங கொவவைக்கனிபோனற வாயையுடைய தேவபபெண கள கொஙகையிலே யணிநத குஙகுமததூ ளுதிாநது அச சேறறை யிறுககிவிடுமே, கலியாணககோலங காணவநத இல க்குமிகளும் ,அனநதஙகோடி. சரசுவதிகளுந, தேவபபெண கஞம், ரிஷிபததினிகளும் அபபடியே யெணணில்லாதவா கள முளைபபாலிகை முதலாகிய மணசசடங்கு செயயவநத பிரமன விஷ்ணுவும், அநேகர் சூரியசநதிரரக ளெல்லாருமே விளக்கிட்டாாகள. கநதிருவரெலலாரு மிசைபாடினார்கள தேவபபெண்களிட மிடநதோறு நடிததாாகள அபபோது தெனறறகாறறுமே பாதமாருகமெனற பெயருக்கேற்ப மிரு துவாக மணபபநதரினுளளே வநதசைநதது, பசிய இலைக ளாற் சூழபபட்ட அரசுகொண்டுவநது நிறுத்துவார், முளை பபாலிகை நிரம்ப வைப்பார், இடத்த தீபங்களேற்றி மூலைக டோறும் வைபபார், வாசனைபொருந்திய கூட்டுவாக்கச ௬ந

த்னம்நிறைந்த பொற்கிண்ணங்களை கொண்டுவந்து வைப்பார், காந்திதங்கிய பொற்குடத்திலே நீர்வார்த்து மாதுளைசெரு கிக்கொண்டுவந்து வைப்பார், பலவிதமான வாத்தியங்களை முழக்குவார்கள். சிலர், பிரமதேவனிடம்வந்து முகூர்த்த வோரை வந்துவிட்டதா வென்று நெருங்கிக்கேட்பார். சிலர், முகூர்த்தஞ் சமீபித்ததென்று தெரிந்து மாப்பிள்ளைக்கும் பெண்ணுக்கும் பிரகாசிக்கின்ற ஆபரணங்களை யணியச்சொல்லுமென்று சொல்லுவார். சிலர், இவ்விதமாக மண்டபத்தி னுள்ளே பேசுவாரொலி யொருசமுத்திரத்தை யொத்திருந் தது. அதன்மேல் இலக்குமி முதலாயினோர் தெய்வயானை யம்மையினிடஞ்சென்று அவளை வெண்ணிறமுள்ள கலை யிலே வடித்தெடுத்த கங்கை நீரிலே வாசனையூட்டிக் கூந் தலைவகிர்ந்து ஸ்நானஞ்செய்வித்து மிருதுவான வெண்பட் டினலே யீரத்தை மேனியெங்கணும் புலரும்படி யொற்றி யெடுத்து, அரையிலே யிளஞ்சூரியனைப்போல விளங்குஞ் செம்பட்டினைத் தரித்துப் பொன்விசிறிக்காற்றினலே கூந் தலினீரத்தைப் புலர்த்தி யகிற்புகைமுதலிய வாசனையூட்டி மேகத்தைச் சேர்ந்த நக்ஷத்திரக் கூட்டங்கள்போல விளங்கு முத்துமாலையினலே சூழப்புனைந்துகட்டிச் சூரியப்பிறை சந்திரப்பிறை யென்னும் ஆபரணத்தையணிந்து இளம் பிறைச் சந்திரனை வந்து தீண்டிய பாம்பின் சுவையென்று சொல்ல நெற்றிச் சுட்டியின் கீழே திலதமொன்று சாத்திப் பாம்பு தீண்டும்போது சந்திரனிடத்தினின்றுந் துளித்து வீழ்கின்ற அமுதத்துளிபோல வெண் முத்தினலாகிய மூக் குத்தியணிந்து பாலிலேயமிழ்ந்த நீலமணிபோலுங் கருவிழியை

ச்சூழ அஞ்சனமெழுதிச் சந்திரனுக்குக்கீழ் யுத்தமாகுஞ்
சூரியர்கள்போல முகத்தின்கீழ் இரண்டுகாதுகளிலு மாணி
க்கம்பதித்த தோடுமுதலிய ஆபரணங்களணிந்து மேகமெ
ன்று நினைத்துக் கமுகமரத்தைச்சூழ்ந்த மின்னலைப்போலத்
தங்கத்தினாலாகிய மங்கலக்காப்பையைக் கழுத்திலே சூழப்
புனைந்து இரண்டுமலையின் மத்தியிலே தோன்றிய சூரிய
னைப்போல இரண்டு கொங்கைகளுக்கு நடுவே முத்தாரத்தி
ற் கோத்த மாணிக்கம்பதித்த சொர்ணப்பதக்கந்தரித்துச் சாக்
ஷதியுந் தேவபெண்களும் வேறுவடிவங்கொண்டு வந்து எங்
களைக் காவென்று கைபிடிப்பதுபோல வெள்ளியவளை
யும் பொற்சரியுங் கரங்களிலே யணிந்து மார்பிலே பதக்
கந் தவிரப் பலவிதம் ஆபரணங்களுந் தெரிந்தெடுத்துப் பூட்
டிப் பட்டுவஸ்திரந்தரித்த இடை பின்னப்படா திருக்க,
அதன்மேல் மேகலாபரணத்தை யிறுக்கித்தரித்தது தன
க்கு அசுரராகிய பாரத்தைமாற்றிய குமாரக்கடவுள் தேவி
யென்று நினைத்துத் தனக்கட்டத்துள்ள மணியாலும் பொன
னாலும் ஆதிசேடனை யமையச்செய்து சாதகினற் போ
லும் பாடகங்களை யிரண்டுகாலிலும் புனைந்து; பின்னும்
பாதசரமுந் தண்டையுமணிந்து நகங்களாகிய சந்திரர்களைச்
சிற்றுருவங்கொண்டு சூரியர்கள் வந்தடைந்தாற்போலும்
விரற்பணிகளை முறையாகத் தரித்தார்கள். இவ்விதமாகச்
சருவாபரணங்களாலுந் தெய்வயானையை யலங்காரஞ்செய்
துகொண்டிருக்கும்போதே பிரமா விஷ்ணு முதலோர்கள்
சகல வுலகத்தையு முடையவராகிய குமாரக்கடவு ளாலயஞ்
சென்று வணங்கித் திருமணக்கோலஞ் செய்யவெழுந்தருள்

வேண்டுமென்றுகூற, அவரும் அதற்கு நன்றென்று திரு
முடியைத்தருதலும், சாட்பாசயனத்தையுடைய விஷ்ணு
மூர்த்தியானவர் சுவாமியை யலங்காரஞ்செய்யத் தொடங்கிக்
கங்கைமுதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களா லபிடேகஞ்செய்து,
திருவொற்றுண்ட சாத்தி விலைமதிக்கப்படாத பீதாம்பரங்
களை யரையிலே யுடுத்துப் பிதாவாகிய சிவபிரான் சந்திர
னைத் தரித்தார் பிள்ளையாகிய குமாரக்கடவுள் சூரியனைத்
தரித்தாரென்று சொல்லும்படியாகப் பொன்னாலாகிய மணி
களழுத்திய கிரீடத்தைச்சூட்டிப் பனைவரை யெரிப்பதற்
குத் திறந்த நெற்றிக்கண்போலவே சிந்தூரத்தினாலே திலக
மிட்டுச் சந்திரனாகிய முகத்தைச் சேர்ந்த பனிரண்டு செவி
களிலும் பனிரண்டு சூரியர்களைப்போலும் மாணிக்கக் குழை
களைப்பூட்டித் தேவர்களை யிரக்ஷித்த தமது புகழெழுந்தது
போல எல்லாருங்காண முத்துமாலிகைகளை மார்பிலே சாத்
திப் பனிரிருபுயங்களிலும் கரங்களிலும் வாகுவலயங்களுங்
கங்கணங்களும் பிரகாசிக்கப்புனைந்து எல்லா வேதங்களுந்
திரண்டுவந்து முறையிட்டு முழங்குகின்றதுபோலச் சப்திக்கி
ன்ற பாதசரங்களைத் திருவடிகளின்மேல் பூட்டி, இன்னும் பல்
பல ஆபரணங்களும் புனைந்து செம்பொற் பட்டினாலாகிய
உத்தரீயமுந்தரித்து வேதங்களுந் தீண்டுதற்கரிய திருமே
னியிலே தமது கரங்கள்பொற்ற பெரும்பேறாக அலங்காரஞ்
செய்தார். இந்த மணக்கோலமாகிய சிங்காரத்தை யடைந்
திருந்த குமாரக்கடவுளிரண்டு திருவடிகளையுந் தரிசிப்ப
தற்கு இமையாத கண்கள்படைத்த தேவர்களே மிகப்பயனு
டைந்தவர். அதன்மேல் எழுசமுத்திரஞ் சூழ்ந்த பூமிதேவி

யின்றவப் பயனாகிய பரங்கிரியையுடைய குமாரக்கடவுளை யடிபணிந்து பிரமன் முதலானவர்கள் சுபமுகூர்த்தம்வந்து விட்டபடியால் மணவறைக் கெழுந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கப் பலமணிகளாலே செய்த ஆசனத்தைவிட்டுக் கீழேயிறங்கிப் பிரமதேவன் கைகயைப்பிடித்துக் குமாரக கடவுளெழுந்துவர, விஷ்ணுமுதலிய தேவர்கள் நெருங்கித் துதித்துச் சூழ்ந்தார்கள். அப்போது ஆதிசேடனும் நெளிக் குமபடி நடனஞ்செய்யு மயிலவாகனத்திலேறிக் குமாரக்கட வுள் புறப்பட்டுத் தேவர்கள் புட்பமாரிபொழியத் தேவதுந் துபி முழங்க அண்டகடாக முடைந்ததென்று சொல்லத் திமிலை, சல்லரி, பம்பை, படகம், பேரியம, திண்டிமம, தமு க்கு முதலாகிய பதினெட்டுவித வாத்தியமொலிக்க மூன்றாம் பிறைபோலும் பறகளையுடைய பூதவீரர்கள் நடனஞ் செய் யத் தேவபெண்கள் மங்கலவாழ்த்துக்கூறத் தாமரை மலர் போன்ற கண்களையுடைய விஷ்ணுமுதலிய தேவர்முனிவர் சித்தர்கள்நெருங்கி நாற்புறத்துஞ் சூழ்ந்துவர நக்ஷத்திரக் கூட்டங்களை வெண்பொறிகள்போல நினைத்துக் கொறிபப தற்கெண்ணி வாய்பிளத்தல்போலும மேல்நோக்கி வாய்பிள ந்து கூவுகின்ற கோழிக்கொடி முன்னேசெல்ல, அரம்பை முதலான தேவமாதர் நடித்துவர வந்து மணவறையினுள் ளேபுகுந்து மயில்வாகனத்தை விட்டிறங்கினர். உடனே யிந்திராணிவந்து துதித்துச் சரசுவதிகொண்டுவந்து கொடு த்த பாலைவாங்கி மருகனாகிய குமாரக்கடவுளது திருவடிகளை விளக்கி வெண்பட்டு வஸ்திரத்தாலே துடைத்துப்புட்பமாலை யணிந்து வாசனைதங்கிய தூபங்கொடுத்துத் தீபத்தட்டி

ஞ்சூலை சுற்றித் தனது உள்ளத்திலே நாணமீக்கூரச் சென்றாள். அதன்மேல் குமாரக்கடவுள் மணவறையினடுவே நவமணிகளாற் செய்துவைத்திருக்கும பொன்மயமான ஆசனத்தி லெழுந்தருளியிருந்து பக்கத்திலே விஷ்ணு முதலானவர்களுக் கிருப்புக்கொடுத்தருளினார். மற்றைத் தேவர்கள் எல்லாருங் கைகுவித்து வாய்புதைத்து அங்கங்கே நின்றார்கள். இப்படி நடக்கின்ற மணக்கோலத்தைப் பார்க்கத் தந்தையாகிய சிவபிரானையுந் தாயாகிய வுமாதேவியையும அழைத்துவருமபடி குமாரக்கடவுள் கட்டளையிடச் சிவகணங்கள் சென்று அவ் விருவருக்குந் தெரியப்படுத்த உடனே யவர்கள் இருவரு மகிழ்ச்சியுடனே ரதத்திலேறிக் கொண்டு வந்து திருப்பரங்கிரியைச் சேர்தலும், முருகக் கடவு ளெதிர்கொண்டு தேவர்கள் ஆரவாரத்துடனே அழைத்து வந்து வணங்கி யருச்சனைசெய்து பன்னிரண்டு விழிகளுங் குளிருமபடி பார்த்துப் பார்த்துக் களித்துத் தாய் தந்தைய ரிருவரையும் அவரவருக் கமைத்த சிமமாசனத்திலே யெழுந்தருளச்செய்து நின்றார். இப்படி நின்ற குமாரக்கடவுளை யிருவரு மெடுத்துத் தழுவி யுச்சிமோந்து கையைப் பிடித்து மணவறையிலே யிருத்தினர். தேவர்கள் முனிவர்களெல்லாருஞ் சிவபிரானையும உமாதேவியையும் பூசித்துத் துதித்து நின்றார்கள். அதன்மேல் முகூர்த்தங்குறித்த ஓரை வருதலும் பிரமதேவனெழுந்து வளைந்த பிறை வடிவமாகிய வொற்றைக் கொம்பைத் தாங்கிய யானைமுகக் கடவுளுக்குத் தேங்காயுடைத்து வாழைப்பழஞ் சர்க்கரை முதலியவற்றோடு படைத்து அவரைச் சுகந்த மலர்களால் வருச்

சித்து வணங்கி வேதங்களிலே கூறிய மந்திரங்களெடுத்துச் சொல்லி ஓமகுண்டத்திலே யக்கினி வளர்வித்துப் பசுவினெய் தருப்பையைச் சமித்து முதலியவற்று லாகுதி பலபல செய்து வருஞ் சமயத்திலே, எல்லாவாத்தியங்களுங் கடல் போலச் சப்திக்க, விஷ்ணு தேவேந்திரனை நோக்கிக் குளிர்ந்த குயில்போலும் வார்த்தையினை யுடையுந் தெய்வயானையை விரைந்து அழைத்துவாவென்று கூறுதலும், உடனே யவன் சென்று தன் புத்திரியை, எனக்கண்ணே! யமுதமே! இராச அன்னமே! தவமே! தவப்பேறே! பசுங்கொடியே! பசுங் கிளியே! குலவிளக்கே! கடைகற்ற சித்திரமே! என இவ் விதமாகிய அருமை வார்த்தைகளால் மணஞ்செய்தற்கு வா வென்று அழைத்தான். அதுகேட்ட தெய்வயானை மன மகிழ்ந்து தனபாரங்களா லிளைத்த சிற்றிடை நோவ மேகலா பரண மொலிக்க மிருதுவாகப் பதம் பெயர்த்தெழுந்து நடந்தாள். அப்போது பிரமலோகத்தாரக ளெல்லாரும் வெளிய பட்டு வஸ்திரங்களை வீசி யார்த்து வரவும், வைகுந்த லோகத்துப் பெண்கள் மங்கலவாழ்த்துக் கூறி வரவும், இயக்க சாதிப் பெண்கள் சாமரை வீசிவரவும், சந்திரமண்டலத்திலுஞ் சூரியமண்டலத்திலுமுள்ள பெண்கள் குடைபிடித்து வரவும், சூரரமகளிர் வெற்றிலைப் பையைத் தாங்கி வெற்றிலைச்சுருள யடித்துக்கொடுத்து முன் வரவும், அக்கினி லோகத்திலுள்ள பெண்கள் நெருப்புப் பாத்தங்க ளேந்தி வரவும், நக்ஷத்திரமண்டலத்திலுள்ள மாதர்கள் வாய்த்துடைக்கும் வஸ்திரங்களைக் கையிலே தாங்கி வரவும், வருணனுலகத்து மங்கையர்கள் கங்கைநீர் புகட்டிய மணிகள் பதித்த

பொற்கலசங்க ளேந்தி வரவும், வாயுலோகத்து மாதர்கள் விசித்திர பணிவிடை செய்துகொண்டு வரவும், நிருதி யுலகத்து மாதர்கள் பொன்னாலாகிய படிக்கஞ் சுமந்துவரவும், யமனுலகத்துப் பெண்கள் ஆலத்தியெடுத்து வரவும், காந்தருவ வுலகத்து நங்கையர் வீணை பாடிக்கொண்டு வரவும், இன்னும் மற்றுமுள்ள மாதர்கள் மிருதுவான பட்டாடைகளைப் பூமியிலே முன்னே விரித்து அதன்மேலே குளிர்ந்த சுகந்த புட்பங்களைத் தூவிப் பரப்பிக்கொண்டு வரவும், உலகநாயகி வந்தாள், பெண்கள் சிகாமணி வந்தாளென்று திருச்சின்னங்கள் முழங்கி வரவும், கூட்டத்தை விலக்குதற்காகத் தேவர்கள் மணிமகுடத்தி லடிக்கும் பிரம்புகள் முழக்க மிகுந்தொலிக்கவும், தேனே! யமுதே! கிளியே! மயிலே! குயிலே! கனியே! கற்கண்டே! என்னும் அருமையாகிய வுபசாரவார்த்தைகளைக் கட்டியங் கூறுவார் சொல்லி வரவும் வந்து எங்களை யடிமைகொள்ளுகின்ற முருகக்கடவுளுக்கு மனமகிழ்ச்சியுண்டாக மணவறையுள்ளே புகுந்து அங்கே யெழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவபிரானையும் உமாதேவியையும் அஞ்சலித்து வலஞ்சுற்றி யொருபுறமொதுங்கி நிற்க, அவ்விருவரும் மருமகளாகிய தெய்வயானையை நோக்கிச் சுமங்கலம் பெறுவையென்று ஆசீர்வதித்துக் குமாரக்கடவுள் பக்கத்திலே யிருக்கும்படி கட்டளையிட்டார். அப்படியே வந்து நாணத்தோடு தலை கவிழ்ந்திருந்து குமாரக்கடவுளது திருவழகை யிரண்டு கடைக்கண்களாலும் பார்த்துப் பார்த்து புன்முறுவலரும்பப் பெருமகிழ்ச்சியுற் றிருந்தனள். குமாரக்கடவுளுந் தெய்வயானையினுடைய பேரழகைப் பின்னிர

ண்டு நேத்திரங்களாலுங் கருணைவெள்ள மூற்றிருந்தொழு கப் பார்த்துக் களிப்படைந்தார். அந்தப் பெருங்கருணை வெ ள்ளத்திலே யொரு சிறு திவலையை விரும்பித்தான் குமாரக் கடவுள் கீர்த்தியை விரித்துச் சொல்லிக்கொண் டிருக்கிறே னென்று சூதமுனிவர் சொன்னார். சவுனகாதிமுனிவ ரது கேட்டுச் சிரசின்மேற் கைகுவித்து மேல் நடந்த கதையைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கச் சூதமுனிவர் சொல்லு வார். மேற்கூறியவாறு ஒருவரை யொருவர் பார்த்து மனங் களித்திருக்கும்போது பிரமதேவன் இந்திராணியை வரவழை த்துக் குமாரக்கடவுள் திருவடியைப் பிளக்கிச் சோடசோபசா ரத்தாற் பூசை செய்யச்சொல்லி மணமகனையு மணமகளையு மொருவர் கைவிரலை யொருவர் கைவிரல் பற்றும்படி செய் வித்துத் தம்மை வணங்குவோருக்கும், தோத்திரஞ்செய்வோ ருக்கும், ஒரு பூவினாலேனும் பூசை செய்வோருக்கும் தரு மார்த்தகாம மோக்ஷங்களைக் கொடுத்தருளுங் குமாரக்கட வுள் இந்திரனு மவன் மனைவியுந் தாரையாக வொழுக்கும் தான சலத்தை யேற்றுக்கொள்ளச் செய்தான். உலகத்தா ரிம்முறைமையை வழுவாது நடத்திவரத் தாரை நீரை வாங் கிய குமாரக்கடவுளது திருவருட்பேற்றை யடைந்த தேவே ந்திரன் மனக்களிப்பை யார் சொல்ல வல்லவர்? அப்பால் பிரமதேவன் மங்கலநாணாகிய திருமங்கிலியத்தையெடுத்துக் கந்தக்கடவுள் திருக்கரத்திலே கொடுக்க அவர் வாங்கிப் புன் னகைசெய்து தெய்வயானை கழுத்திலே தாரணஞ்செய்தார் அந்தச் சமயம் மணக்கோலத்தைத் தேவர் முனிவர் முத லானோர் பூதகணங்கள் தரிசித்து ஆடவாரித்துத் துதித்தார்.

துந்துபி வாத்தியங்கள் முழங்கின; திசைதோறும் புட்பமாரி
பொழிந்தார்; அதன்மேல் விஷ்ணு பிரமதேவன் வேண்டு
கோளின்படி மணஞ்செய்த தலைவனுந் தலைவியுமெழுந்து
முளைபாலிகை, தீபம், பூரணகும்பம், அரசாணை வைத்திரு
ந்ததைப் பார்வையிட்டு ஓமஞ்செய்த அக்கினியை மூன்று
பிரதக்ஷணம் வந்தார்கள். அதன்மேல் வடதிசையில் வந்து
நின்று மங்கலம் புனைந்துவைத்த அம்மிமேலே குமாரக்கட
வுள் அருந்ததியை நோக்கிக் கருணைசெய்து மீண்டு தெய்வ
யானை பாதத்தை யெடுத்துவைத்து மனைவியுடனே வந்து
சிவபிரானையும் பார்வதிதேவியையும் வணங்கி னின்றார். உட
னே அவரிருவரும் மணமகனுக்கும் மணமகளுக்கும் ஆசி
சொல்லி மனங்களித்தனர். அப்போது தேவேந்திரன் வந்து
மருமகனாகிய குமாரக்கடவுளை யானைமேலும் மகளாகிய
தெய்வயானையைத் தந்தச்சிவிகைமேலு மேற்றி வலமாகப்
பட்டணப்பிரவேசஞ் செய்வித்துத் தன் சுற்ற முழுவதுஞ்
சீதனமாக இருவருக்குங் கொடுத்தான். அப்பொழுது தேவ
ர்க ளாகாயத்தினின்று பூமழைபொழிய மரியஞதியோர் மங்
கலவாழ்த்துக் கூறி நான்கு பக்கமுஞ் சூழ்ந்துவரத் தாய்தந்
தையர்க ளிருக்கு மிடத்துக்கு வந்து மணவறையினுள்ளே
தலைவனும் தலைவியும் வீற்றிருந்தனர். இருந்தபோது இலக்
குமி முதலிய மாதர்கள் சோபனங் கூறினர். பிரமன்விஷ்ணு
முதலியவர்கள் பசிய அறுகும் அட்சதையுங்கொண்டு வேத
மந்திரஞ் சொல்லித் தூவிப் பூசனைசெய்து பலவாறு தோத்
திரம் புகன்று மணக்கோலத்தைத் தரிசித்து நின்றார்கள்.
அவர்களை நோக்கித் திருமுடி யசைத்துக் குறுமூரல்கொ
ண்டு முருகக்கடவு ளவரவருக்கேற்ற வரங்களைக் கொடுத்
தருளித் தமது கோயில் சென்று தெய்வயானையுடனே வீற்
றிருந்து மன மகிழ்ந்து இன்றுபோ லென்று மிந்த மணக்
கோலங் காண வெற்றிபொருந்திய இந்தத் திருப்பரங்கிரி

யிலே யுறைமின்களென்று கட்டளையிட்டனர். அவருக்கு இடப்பாகத்திலே சிவபிரானும் பார்வதியு மெழுந்தருளியிருந்தார்கள். யானைமுகத்தையுடைய விநாயகக்கடவுளும தெய்வயானை நாணுவளென் றெண்ணி யொரு புறத்திலே யொதுங்கி யிருந்தார். மற்றைத் தேவர்களு மவரவர்களுக் குரிய இடங்தோறு மிருந்தார்கள். சரசுவதி யிலக்குமி முதலிய மாதர்களு மொருபுற மிருந்தார்கள். இந்தவித மெல்லாருந் தம்முடைய நித்திய மங்களசொரூபத்தைப் பார்த்துக் களிகூர்ந்திருக்க முருகக்கடவுள் திருப்பரங்கிரியிலே யெழுந்தருளியிருந்து மானிடர்கள்செய்த தவப்பயனு லவர்களுக்குக் காட்சி கொடுத்து மகிழ்ந்திருந்தனர்.

இந்தத் திருப்பரங்கிரியின் புராண கதையைச் சிவாலயத்திலாவது பூஞ்சோலையிலாவது மடங்களிலாவது நதிக்கரையிலாவது பரிசுத்தமுள்ள கிரகங்களிலாவது தங்கியிருந்து சொன்னவரும் அதைக் கேட்டவரும வேண்டிய பொருளைப் பெற்று இம்மை யின்பத்தை யடைந்து மறுமையிலே மோக்ஷத்தையு மடைவாரென்று சூதமாமுனிவர் சவுனகாதி முனிவருக்குச் சொல்லி யருளினர்.

பிராமணர்களோதும் வேதங்களுந் தழைத்தோங்குக. அதனு லரசர்கள் நீதிச்செங்கோல் செலுத்துக. முருகக்கடவுள் சிவபிரானுடைய ஷடாக்ஷரமந்திரமும் பஞ்சாக்ஷரமந்திரமும் பொருளாக விளங்குக. அவரடியார்கள் களிப்படைந்து விளங்குக.

பதினேழாவது திருக்கலியாணச்சருக்கம் முற்றிற்று.

திருப்பரங்கிரிப்புராணவசனம் முற்றுப்பெற்றது.

சிவபிரான் திருவடிவாழ்க.

உ

சிவமயம்.

திருப்பரங்கிரிப் பிள்ளைத்தமிழ்.



இஃது

திருநெல்வேலிச்சில்லா சாத்தூர்த்தாலுகா

சிந்தப்புலி

ம-ா-ா-ஸ்ரீ வீரப்பமுதலியாரவர்கள்

வேண்டுகோளின்படி

திருவாவடுதுறை ஆதீனம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ நமசிவாயதேசிக சுவாமிகளிடத்திற்

கல்வி பயின்றவரும்

சேற்றூர்ச் சமஸ்தான வித்துவானுமாகிய

மு. ரா. அருணாசலக்கவிராயரால்

செய்யப்பெற்று

சிவகாசிக் காசுக்கடை

ம-ா-ா-ஸ்ரீ அ. சு. வேலாயுதம்பிள்ளையவர்கள்.

பொருளுதவியால்

சென்னை:

மதராசு ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

விகாரி௵ கார்த்திகைமீ

சிவமயம்.

சிறப்புப்பாயிரம்.



கலிவெண்பா.

சீரார் நிகமாதி செய்ய கலைஞானத்
தேரா வுணரவரியா னுண்மைப்பொருளைப்—பாராதி
தூய குடிலையாகச் சொற்றந்த வாதிபஞ்ச
மேயசா மிசகருளி மேலாய—தாயபுகழ்ச்
சாமிநா தப்பெயரைச் சாரங்கோ னூலையான
நாமவியற் கீரனரு ணற்கவிச்சகாச—சேமமுற
வன்றே றெறுபலரை யாணையிட்டான புரந்தரனை
மானஞ்ச சுவாககமதில வைத்தளித்தோன்—றெனனரு
மெய்ப்புலவீர் கேட்பிக்கு மிக்ககவி மாலையணி
திப்பியமாரு செய்ய திணிந்தோளா—ளுப்பிலவலிக்
கும்ப முனிவர்முதற் கோதிலருண மாணவர்க்கு
நம்பு முபதேசங்க ணலகினோ—னும்பர்புகழ்
சரவணூர் தாதிசுத்த சாட்குணியன் சார்புவன
சர்வபரி பாலகனசங கப்புலவன—சர்வதத்துவ
வண்டங்கள் கோவைபட வசரோ மத்தலையக்
கொண்ட குணவிச சுவரூபன—மண்டியசீர்
விச்வா திகணவிசவ சேவியனவிச வாநதரியா
மிசசான்ற நாமங்கண் மேவினோ—னசசமர
ரினனு முன்னரா வெழிலுருவக் காட்சியினை
மன்னுதவச சூரசகுணாததி வாழ்வளித்தோ—னன்னனிமெ
மணடா சிறையைவிடா னென்பூ தறிந்துமொறறுற
கண்டராசா செய்யுமுறை காட்டினோன—பண்டதற்கா
வேந்த னிடைத்தைதயா மெவுவர மாதிகளை
யாய்ந்தோறு யாதவரி னுத்திமதி—யோந்துமுடி
மன்னன் 'செயமருமான் யாயன் செயமருமான
னுனனுமருள் வைக்கத்தான் சொற்கத்தான—மன்னுமனை

நாறுங் குரவ னளினத்த னற்குரவன்
கூறுநய வேரகததான குன்றகததான—மாறினய
விச்சையறி வாகததா னேறுமறி வாகததான
பசசைப பரியான பழிபபரியான்—மெசசியசொந
தூநூ லலையான் றெருகூ ரலையானமீ
மேனைக களிபபா விழைசசழிபபா—னைநதன்
பாநத தணிகையா னநதத தணிகையான
கூறத தவாககணியான கொளசணியான—றேறுமன
வாககுக கரிபான வணஙகற கரியானன
னைககுக கினியா னுததறகினியா—னைககமருள
செயயும பொழிற்குனறுன சீரா ரருட்குனறுன
மெயய ரகளமா மெவிடிறும்—வையமுயத
துயய சகளவுருத தூயதாகக கொணடதறகாச்
செயய முகமோராறு சோநதிலஙகு—கையவைக
ளீராறு மெயதி யெழிலவளை யின்முலைபபா
லாரா விளையாடு மபபணையை—பாராகின
றநலார கூறுமொழி யாசசிறுதே ரநசதது
மன்னுகாப பாதிபரு வமபததுந—துனனியெழி
லோஙகி விளஙகி யுலகி னிலவுமிய
ருங்கு பரஙகிரிப பிளளைத தமிழை—யீஙகுநல
முளள புலவரெலா முசசிமணி யாககொளளத
தெள்ளுமறி வாறறோநது செபபினனை—றளளவிலாக்
காறறா ருலகெங்கு ஙகணணியசசைத நணணுவித்த
சேறறாச சமலசதானச சீரபபுலவ—னேறறமுள
பூமகளவத ரப்பொலிவு புலனுமுக லூர்வகதோ
ளாமகள் சிதரப்பொலிவு நணணினனை—சேம
வருணை சலன வடிநாளு மேதது
மருணை சலக்கவிரா யனை.

இது-யாழ்ப்பாணததுப் புலோலிச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசா லைக்கு அதிபரும், சைப்பிரசார சமாசியருள ஒருவரும் ஆகிய அரி. வேன்மயிலவாகனச்செட்டியா ரவாகள் இயற்றியது.

சிவமயம்.

திருப்பரங்கிரிப் பிள்ளைத்தமிழ்.

விநாயகக்கடவுள் வணக்கம்.

திருமருவு மொருபிறை தனைச்சிவ பிரானருண் முடிச் செஞ்சடைக் கங்கைநதியிற, சிறுதோணி யென்னவங் கையா லியக்குப் சிறந்ததன் றிருமுகத்திற,—பொருட்டருவு சேமவைப் புத்தோணி யென்னப் பொலிந்திடப் புறமவளாத்த, புதியவெண் கோடொன்று தாங்கிவிளை யாடிமகிழ் பேராகக்குஞ்ச ரத்தையுள்வாம்,—கருமருவு பைம்புயலை யினமென்ன மீதிசைக் கண்டெழுத் திடல்கப்பக,' கரங்களை யுயர்த்தித் தணித்தொலி முழக்குங் களிறறினங் களையுவந்து,—தருமருவு மலாமாரி போலு * மலா மாரியச் சலதரஞ் சொரிதருஞ்சீர், தகுபரங் கிரியிலருண் மிகுபரன் றருமுருகா தண்டமிழ் தழைந்திடவே.

காப்புப்பருவம்.

திருமால்.

பொன்கொண்ட செந்நிறக் கலுழனைக் காணினம் புரமனைத் தூக்கு துடிக்கும், போரவலி யவற்குமா தவனைச் சுமத்தலாறு போர்ந்ததாம் போலுமென்று,—மின்கொண்ட மணிமுடி யனந்தனவ் வலிபெற விரும்பிச் சுமத்தலேபோன், மெனப்பாய லாகிப் பொருக்கவதன்

---

* அலர் - நீர்.

காப்புப்பருவம்-பாட்டுடைத் தலைவரைத் திருமால் முதலியோராற் காவல்புரிவிக்கும் பருவம.

மீத்துயின் மெய்க்கருஞ் செம்மல்காக்க,—மன்கொண்ட மனுமுறை
வழக்கறிந் தரசுசெய்ய மாதாக்கு மாகுமென்ன, மனுமறை யாதிநூ
லின்னுமுண ராமுதல்வி மணிமுடி கவித்துவைகி,—யினகொண்ட
சொலலொடு மிருந்தரசு புரிமதுரை யினெறன குடக்கிலெலவரு, மின
புறுந தென்பரங் குன்றிலங் குங்குக னெனுங்குமர குருபரனையே. (௧)

சிவபெருமான்.

வேறு

உளமுழ வந்தளிகள பெடையுடன் குழுமி யுலவு பைமபொழிலின்
மெல்லிலைக கோட்டினி, லுயரி ளங்கொடியின் மதுர மென்புனலி
னூரமு றும்புவியின மல்குநற் பூகசளு,"மொளிரப சுஙகதிர்கொண
மரக தநதளிர்செய் துறங்கி வநததென மெய்யினிற் பாரப்பவ, ருரை
செய் கின்றவித ழுறுகு தும்பையொடு முலைவி லனபாமன முளபடச
சூட்டிய,—வளமி குநதசடை யிளகு செமபொனிற மருவு பமபியென
வைகுறக கீற்றிள, மதிய தனகனொரு தகடு கொணடுநெனி வலைத
ரும்புதிய வெள்ளியைப் போற்கிளா, வளாசெ ழும்பவள மலையை
யண்டாபழ மறைபு கனறுதொழு வளளலைப பாரபட்டு, மணமிசைந
துயிர்க ளெவையு மின்பமுற மகிழ்ப ரஞ்சுடரை யுளளுறப் போற்
றுது,—முளரி யங்கடவுள பிரண வமபுகலு முறைபி ழழ்ந்துசொல
கில்லெனக் கேட்டுள, முனிவ ரும்பியெழ வலகி லணடமுழு முகடு
டைந்ததென விள்ளமுற் றுசகியு, முதிர்கொ டுஞ்சினமு மொழிவ
தின்றியிகன் முரணு றுஞ்சிறையு ளொல்லெனப் போச்குபு, முனிவ
ரும்பர்முறை யிடுதல் கண்டுசிறு முறுவல் கொண்டுயிாக டொல்
படைப் பாற்றுறு,—மளவில் வனறிறமை யரிமு குந்தன்முத லனைவ
ருர்தெரிபு ணநதலுற் றார்ததிவ, னமையு மிந்தவித மெனிலெ திர்ந்து
பிற வருள்செ புஙகடவு ளில்லெனக் கூர்ததுண, ரறிவின் வந்தெ
மையு னடிமை கொண்டருள்க வலர்க டம்பவென வுய்வவர்க் கீத்
தரு, ளரசி ருந்துமகிழ் தருப ரங்கிரியு ளமர்கு கன்றனையெ மைய
னைக் காக்கவே. (௨)

உமையவள்.

வேறு.

முந்தைத் தமிழ்ப்பெருஞ் சொற்றக் கவிப்பயன் நேரா வளர்த்த மா நிரனைச் சாய்ததுற, மெய்ம்மைபற றலைத்தடம பைம்புட் கரத்த மிழ்ந் தேறு தமுதத்திய நீரனைக் கூற்றவன், முன்புற் றமாதிறஞ் சிந்தச் செயிராதிருந் தாளா லுதைத்திடு தேவனைச் சேட்கூட செய், முனறக நனைசசிரய பொன்றத தணித றிடுங் கோபா னலததொரு வீரனைக் காட்டிய,—விந்தைத் திருப்பிலங் கந்தத் திறறுபெருங் காமா ரியைமபரீ மேசனைப் பாரதிகனை, மிருசிப் பொரப்பருங் கொங்கைக் களிறறினம் போதா தெனச்சிறு காலனைப் போற்றிசழ், வெனறீச் சமாததனந் தனறக கடுக்கணநு கோலா லொறுததிய லாசையைப் பூட்டிய, விம்பா சுவைபபழம பம்பச் சிவப்புறுந் தூவா யிதழ்க்கிரி மாதினைப் போற்றுதுஞ்,—சிந்தைச செருககுறும் பந்தப் பொறிக் குறும பாகா தெனசசெயு மாதவப பேறறினர், சிந்தித திடற்கரும் புந்திப் பலததருத் தேவா தியர்ககிடை யூறெனத தோற்றிய, சிங் கத் குலககுணம பொங்கப் பெருத்துவந் தேவாத மிட்டுழல சூரரைப் போர்க்கெழு சிந்துக் கரைததடஞ் செந்திற் றலததிலந கூாவே லெடுத்திரு கூறுறச சிற்றமொ,—டுந்தக் கவிட்டிடுஞ் சந்தப் புயத் தூரந் தோவா னவர்ககிறை மாலறக காததிர, ஞமபாக கினிச்சுகந் தங்கற் கடுத்ததென் றுறு மகிழச்சியுள சேர்மிகச் சீர்த்தவெள், ளும் யற் சுந்தைச்செழுஞ் செம்பொற் றெருடிக்கரும் போவா துறத்தர வாசையிற் சேர்ததற, வொனறத் திருபபரங குன்றுத் திருப்புவந் தேறு மணத்தருள் சாமியைக் காககவே. (௩)

கற்பகவிநாயகர்.

வேறு.

புகலரிய கயமுகா சுரன்முதற் பகைவன்ரப் போர்வென்ற கற் பகங்கொள், பொருளிதே வேண்டுவார் வேண்டுபொருண் முழு

வதும் பூசனை புவனந்தானரு,—மிகவமுத வருளிறை கற்பக மெனும
பெயர்முன் விரவுசெம் மேனிமீது, வெண்கோடு தாஙகுகா - முக
முற்ற மெய்ஞ்ஞான வேழத்தை யஞ்சலிப்பாம்,—பகலவனு மதிய
முங் கணகளா லொபபுமைய படுபொருளக ளெனினுமேநதை, பயி
லவைத தருளசெயுந தானததி னனனையொப பாகா வெனச்செரு
க்குங்,—தடவயா தழறகட் பிறநதுதனை புனலிற றவழ்நதுபூரு சர
வணததிற, றஙகிவள ரும்பரங குனறிலுறை யஙகுகன றனையினிது
காக்கவெனறே. (அ)

திருமகள்.

தரையிலின் ஞெசெய்த வரையொறுத திடுசெலவா தாமே டீளரு
சமழ்ப்பத, தருநன னுஙகுசெய்து விடுதலெனு மூதுரை தனக்கிலக
கியமதாக,—விரைகட றனைககடை படச்செயத வானதுழா யோநத
லுக கிரவிகோடி, யெனினுமொவ வாவொளிகொண * மணியொடு
தருநதிருவை யினபுற விறைஞசுகிறபா,—முரையினிசை கேட்கின்ற
வேட்கையிற் சாரிகையு மொணகிள ளையுஙதுவனறி லூமரி லொடுங்கி
யைந் தருவினுட், நேகுவ துரைபபழம பகையொறுபபான,—விரை
செறி நிலாமுறற மாதராா சிறைவைசதல விழையுமென, விணணு
ளோரும், விளளும பரஙகிரிக குளளும புறமபுமொளிா வேலனைக்
காக்கவென்றே. (ரு)

கலைமகள்.

பாரினிற் படியாத முட்டாட் பெருஙகொடிய பங்கயத் தோடு
சற்றும், பயிலுவது வேதாதி கலைகளுண ரெற்குப் படாதவொரு
பாட்டிலொற்றைச்,—சீரினிற சிறிதா யினுங்கற்ற பேரிடஞ் சோ
வது சிறந்ததென்றெஞ், சிநதையர விநதமதில வந்தருள் சுரந்துதித்
திக்கின்ற தேனைநினைவாங், — காரினைத் தென்னவன் றளையிட்டு

* மணி - கௌத்துவமணி, இது விஷ்ணுவினுடைய மாாபிலே
இலக்குமிபோல எப்பொழுதும் நீங்காதிருப்பது.

ங்வதநிடக காதநவே ளாளாவணமை, சருநியக கார்பல வுருக்கொ ண்டுகைமமாறு கநற்று நல கடுபவாதம,—மேரினிற் பயிலுமுழு மேதிக ளுழுங்கபூனி யீரிரு புறநதினுளுரு, ழினபரங் கிரியினின் றனபரஞு சலியுவந திடுகுற·காககவெனறே. (சு)

பிரமன.

வேறு.

தலைமைப புலவா மகனறிவு நகைை யறிவெனு முரநற்கோர், சா னமு நசஞாக கியாமுதலோர் தானுசெய குறறந நகுங்குணமா,—யில கக கருணை புரியீச னெனனவை டியே மிருமபிழைக, ளெலலாம வொ றுதநப பரஙகிரிபு ளினபந தருமமே னினைப்புரகக,—மலர்மெய்த் தவள மணிமாட மனைவிக களித்தா ரோகவிகுள, வருநதாய மாலுற் றிருப்பூவென வசைசொலாத வுகையவடரும,—புலறுற் றெநிாபார்த தவரெலலாம வொனமா ளிசையி தெனசசெம்பொற, பொகுட்டாம் பூங்கோ யிலையுதவும பொருவின மறைசொல புநதேளே. (எ)

இநதிரன.

வேறு.

* சிற்றர சிருந்நுநம மிறைவன புரசகும்விண் சீர்வளங் காண்டு மெனளநத, திகழ்சுவைப பாலுநதி யோருருக கொடுவகது திருமுன்பு நிற்றலசிவண,—வுறறவயி ராவதத தவ்வுநதி யுட்கோ ளுணர்கது தன் றீராவளங்காட, டுதலயோ விவாநதுதெரு வெல்லா முளாவரு மும்பரர சைதநதிப்பா,—நற்றவ மியற்றுமொரு நால்கரையு மொரு வரையு நாடியா லடியினிறசீா, நறுநதளிா தரும்பைங குருந்தடியி னிற்சென்று ஞானவுப தேசநலகும்,—பெறறிமூ ரும்பரமி சற்குரு வினுககுமுன பிரணவத துணமைபேசும், பெரியகுரு வாமபரங் கிரி யமர வோங்கும் பிராணைப் புரக்கவெனறே. (அ)

* சிற்றரசு - உபேநதிரன்.

சத்தமாதர்கள்.

வேறு.

ஒருமறை யொடுமூல காகப் படைத்தவ
னுவைமுழு வதுமற மாளத துடைத்தவ
னுயர்பசு மயிலினை யூரக கிடைத்தவ
னுறுகவி கொடுகலி யாழப் படைத்தவ
ளிருநில னொருகட லூடுற றெடுத்தவ
ளெழுவரை சிறையுர மாறப் புடைத்தவ
ளிடாசெய் யகிடனை வீடத தகாத்தவ
ளிவரெழு வாகளிரு காலைத துகிசருதம்
பொருவினில வெருவிய தேவர்க் கிடாபபடு
புரையறு சிறுமைக டரச் செருக்கிய
புயவலி வரவர மேவுத திடதொடு
பொருமசு ரர்கள்குல நூறித தொலைததிட
லருமையி லெனவரு போதிற் றனைதொழு
தருள்பெறு மொருமுனி மாமக களறுபு
¶ னறுவர்த வசுசெய மாவெற் பினிறசிவ
னருண்மக குகமுரு கோனைப புரககவே. (கூ)

* முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள்.

வேறு

அரனிடத்தருள் பெறுதவத்தினி லடலுறததின மெய்ப்பற் றெ
திர்த்தாரை யீடழி சரப்பொரு, மசுரருகெதிர் வரமலைத்துய ரமரரு

¶. அறுவர் - தத்தன, நநதி, பரிதி, பாணி, சனுமுகன், தவமாலி என்னும் பராசரரிஷி புத்திரர் இவர் திருப்பரங்குன்றத்திலே தவசு செய்திருந்த சரித்திரங் கந்தபுராணத்துட்காண்க.

(கூ) சத்தமாதர்களாவார்-பிரமாணி, உருத்திராணி, கௌமாரி, நாராயணி, வராகி, இந்திராணி, மாயேசுவரி என்க.

* முப்பத்துமுக்கோடி தேவராவார்-மருத்துவரிருவா வசுக்களெ ண்மர் உருத்திரர் பதினொருவர் ஆதித்தர் பன்னிருவர் - இவர்களே தனித்தனி கோடியராய் முப்பத்து முக்கோடி தேவரெனப்படுவர்கள்.

க்கிறை யுட்பிற் றுவிட்டோடி மேனில வரைப்பினி,—லூரணமப்புவி யதில்றசகொடி யுமிழ்நூலைப்பய மொக்கத நடதயேய வாவினி லருத் திய, வொருவல்ரததரு தலமிசைதத்னை யொளிசெய்தூற்றொரு மெய்ப்பத நீயிறநேடி மாமலர் பலப்பல,—விரவிமொயததலா வண மமைத் * தறன் மிகவ்ரததனை நட்புற் றனத்தேயு பாசனை செயச் செய, மிஃரிரகதநிய முனிசநாகர கமதருப்புறீ விட்டுகேகளிததாடு மோாதுணை வனைம்ஓடுறு,—வரமிகுததிடு பரமலைசசிவ மகனெனப் பொலி மெய்ச்சத நியததேவை யாரொரு சேர்ததினை மகிழ்மருதது - - - - -நததிரா வசுவெனப்புகன முப்பதது முகேகோடி வானவர் (க௦)

முதலாவது காப்புப்பருவம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது; செங்கீரைப்பருவம்.

பொனனுலகி லிநதிரன முதறபுலவ ரனைவரும் பொருவரு மகி ழ்ச்சி பூபபப் போரசுரா வேரறச் செயதுமுன போறகுடி புகுந்தரசு புரியவைத்தா,— மினனுமவா யாரையும விடேமெனறு மேதையி னிருங்ஙர வினைததெரிநதாங், கிவனையும பொரமே லெழாதுன ளிரு த்துவா மெனநீ யிருததலபோலப்,—பன்னுமிரு நிலனுற விரண்டி கைத் தலமும் பதிததொரு முழநதாளுமப், § படிபதித் தொருமுழங்

* அறல - நீா, இது காவிரி

§ படி உரிச்சொல்லாதலின மிகாது நின்றது.

செங்கீரைப்பருவம் - செவ்வியமதலைச் சொற்களைப் பேசும்பரு வம். கீர்-சொல் இருப்பருவத்தின செயல் - ஒருகாலைமடக்கி ஒருகாலை நீட்டி இருகைகளையும் நிலத்திலூன்றித் தலைநிமிர்ந்து முகமசைய ஆடுதல்.

தாணிலை நிறுத்தியிரு பாலுமேலும் பார்த்தலபோற்,—றென்னுலவு திருமுக நிமிர்த்ததைத் தரிமருக' செங்கீரை யாடியருளே, சிறபரம பொருளருளு நற்பரங் கிரிமுருக செங்கீரை யாடியருளே. (க)

உலகமா தாவன்றி யோராறு மாதாவு முளளங களித்துநேரே,யுற் றுற்று நோக்கியெழில் சாலா திதறகிதென் ஞெருவவொரு வித்தினுஞ் சீ,—ரிலகமுக மதியெனக் காணிய வுடுக்குல மெழீஇவந் திறுத்தலேய்ப்ப, விட்டவெண் ணித்திலச் சுட்டியொடு பட்டமு மிளங்கதி ரெறிக்குமணிகள்,—பலகலவு முயாசெவிப் பொறகுழையு மிளமழப பணிகளபிற வுந்திருத்திப, பாாபபவர்கள கணெணசசில வாரா திழைத்தவொரு பரிகார மாகவணிமண,—டிலசநுத வழுகுசர வொளிர செழுஞ் செஙகளிறு செங்கீரை யாடியருளே, சிற்பரம் பொருளருளு நற்பரங் கிரிமுருக செங்கீரை யாடியருளே. (உ)

¶ பார்த்திவந் தனிலவுண விருளகிழித் தெழுபெரும் பரிதியென நின்னையெண்ணிப, பன்னிரு செவிககணும் பனனிரு கதிரககடவுள் பண்ணவாகள போனறுதாமுங,—கீர்த்திவந் தணுகாது முனபட்ட பாடுமுயர் கேடுங் கிளககவுறல்போற், கிளாசெழுங் கதிரமணிக் குழைகளொன் ஞெடொன்று கிட்டிக் கெழீஇமகிழ்சசி,—பூாத்திவந் தன்பிற் கலநதெனத் தொடவிரு புறத்துநின றிருமுகத்தைப, பொற்புற வசைத்ததைத் தறபுதமிகத்தாயா பூரித்து ளங்களிப்பச்,—சீர்த்திவந் தமாபெருந் தேவாசே னாதிபதி செங்கீரை யாடியருளே, சிற்பரம் பொருளருளு நற்பரங்கிரிமுருக செங்கீரை யாடியருளே. (௩)

ஓங்குமறை யுள்ளுறும் பிரணவக கனிபழுத் தொண்பொருட் செஞ்சுவைத்தா, யூற்றிருந் தூறிப் பெருக்கெழீஇ வழிதல்போ லோபூசுவா யூறலமுதந்,—தாங்குபொன் வரைமாாபி லுபநயன விதிமுறை சடங்குசெய் யாததானே, தங்கத் தரித்திடுந் தவளவுபூ வீதமிது தா

¶ பார்த்திவம் - பூமி.

னனத் தங்கசிரோ,—டேங்குலவு மழலைமொழி குழலினிதி யாழினி தெ்னுங்குறட் கோரிலங்கா, வெமபிரா னுடைம பிராட்டியுங் கண்டு மகிழ் வெயதியிறு மாநதிருபபத,—தேஙகுமதி முகங்மிர்த தொருசே யிளங்களிறு செஙகீரை யாடியருளே, சிற்பரம பொருளருளு நற்பரங் கிரிமுருக செஙகீரை யாடியயருளே. (ச)

பொனமய வனசக்கண முளைதசெழும் பசிளம பொருவில் கொடி பொருமருநதில், புலவியிற றனதம புயசுளி லலாசதுமம் புயமலாக ளும்பு தப்பொன்,—னினமய நிறசசிறிய வரவிநத மொன் றரை யிதிறபாதி யிப்பாதியீ, னிற்பாதி மலாதரக சசதமக குறறவா றினிதுபூக திடுதலேயப்பத,—தனமய நிலைச்குளு செழுமபவள மலை யினிற் றனனமுச சுவடுதஙகத, தான்மிதித சேறியுட் களிகூர விளை யாடு சரவணத திறசனித்க,—சின்மய சொருபமூ விருமுகத திளம தலை செங்கீரை யாடியருளே, சிற்பரம் பொருளருளு நற்பரங கிரிமு ருக செஙகீரை யாடியருளே. (கு)

வேறு.

உரகரு மனிதரு மமரரு மனபி னுவநது பணிநதாரே
வூழூநம ளுரமற வெதிர்பொரு தநதையி னுநதி யுதைந்தாடி
வரவதி விரைவி னெழுந்து பயின்றிட வந்த விதம்போல
வளரொளி மணிகிளா பொன்செயு மஞ்சிறு மஞ்ச மகிழ்ந்தேறி
விரவிய வமளி கிடநது சதங்கை மினிர்ந்திடு நின்றுனின
மெல்ல வுதைநதமு தூறும் பெருவிரன் மென்சுவை யுண்டாடு
மரினரு ளொருமக னரிதிரு மருமக னுடுக செங்கீரை
யறங்குறை யாத பரங்கிரி வேலவ னுடுக செஙகீரை. (கூ)

விட்டி லகமபொன் மணிப்பணி சிரமுர மென்செவி யரைகைகான்
மீது புனைந்தவர் விட்டிடு விழிகளை மென்மணி பலபைங்கார்ப்

பட்டி லிசைந்த குறுந § தொட ரூடு பதிததொரு தாணியும்
பரிசென நீரநுண் டௌிவிழி யிமைமயிா பயில $ வருமபி மலர்த
தொட்டிலி னூாதி யெழீஇமென் குரலிசை சுவைதரு விளையாடுந
தொறுமிரு புறமா மகளிாகள † பாடிய சுரரொடு தானுமவாக
கட்டிலி னமுதென வுணடு களிப்பவ ருடுக செஙகீரை
யறஙகுன்றை யாத பரஙகிரி வேலவ ருடுக செஙகீரை. (எ)

ஒளிவளர் நாமிது பூணிபுரி யுநதவ மொனரு யினுமுன்செய்
தோமிலே யெனவிண் மீனின முழுவது முள்ளழி தரவேரரா
றிளிவரு மவ்விண மீனமட மாதரெடுத்திரு கையுமெய
மின்புறு மாறு தழீஇமழ விளமைக ளியலபணி பலசெய்து
தெளிவறு மசுரர் குலஙகளை யினிநீ தீம்பய * மூட்டியகின
திருவா யினிலுயா திருவா யமரர் செழுந்தெள ளமுதேபோ
லளிவளர தீம்பய மூட்டி வளாததவ ருடுக செஙகீரை
யறஙகுறை யாத பரஙகிரி வேலவ ருடுக செஙகீரை (அ)

நீடெ பரம்பரா சூடு மணநதனி னின்றே யன்பாா
நீய கல்லெனறவ ரேவ வருநதமிழ் நெஞசா ருஞ்சில
நாடு பெருநதவ னூடு றைகினறந யஞசா ரஞசார
ருக நிமிாநதயா நாடு புனைநதிடு நனகே யுநதேசு
கூடு மருங்கல மா்ம குடம்புரை குனரு மென்றேகை
கூவு கருங்குயின் மேவு பரஙகிரி குனரு நண்பாளா
தேடு பெருமபொரு ளாக வெழுநதவ செங்கோ செஙகீரை
சேவ லரும்புப தாகை பெறுங்கர செங்கோ செங்கீரை. (அ)

---

§ தொடர் - இழை.
$ அரும்பி - பிறவினை.
† பாடிய - செய்யியவென்னும் வினையெச்சம்.
* ஊட்டிய - செய்யியவென்னும் வினையெச்சம.

கூனு விளம்பிறை வேணி யரஞ்சலி கொண்டே யின்பான
சோதி லரும்பொருளோதி மகிழ்ந்த குழகதா யெந்தாய்முன்
கான வரங்களை யான ஒளரதரி கணபா ரென்றேயென்
காலின் விழுந்தெழு ¶ மாலின் மயங்கிய காதா செகதாரின்
மான மிகுந்தெதிர் சூரனை வென்றுயர் மஞ்சா ஞ்சோலை
வாவி வளம்பல வாகு பரங்கிரி வந்தா யந்தாது
தேன் வரம்புய பார்முழுதுங்குக செங்கோ செங்கீரை
நம்புய தாகை பெறுநகர செங்கோ செங்கீரை. (௧௰)

செங்கீரைப்பருவம் முற்றிற்று.

ஆகப்பருவம் உ-க்கு விருத்தம் (உ௦)

மூன்றாவது : தாலப்பருவம்.

தம்மை யொருவா கனமாகக்கு தலைவ னெனுமெசிற் றாசுரிமை, தமிழ்இவா
னுலகந தாங்கியமா தவறாக குடலாந தவளமற,—வெம்மை யொருவா
விடத்தரன்முன் வெகும்பிக கருக விட்டதென, வெகுண்டார் கலி
யைத் தாககுதல்போன் மேலவீழ்ந் ததணும் மினிர்தரளஞ்,— செம்
மை யொளிகான் மணிபவள திரைநீ ரோடு கொளளையிடுஞ், செயல்
போன முகநது குறையிடல சிவணத திசைகாள் ளினும்பொழியுஞ்,
சீமவம முகிலசூழ் பரங்கிரிவாழ் தாயோய் தாலோ தாலேலோ, தோ
கை மயின்மீ தெழுநதருளசெஞ் சுடரே தாலோ தாலேலோ (௧)

உழுவா ரொலியு நாறுசெய்வா ரொலியும் போநதது நடுவுசெய்வா
ரொலியுங் களைகட் டெழுநதுமிமி ருழத்திமார்பாட் டொலிடிமொன்றி

¶ மால் - ஆசை

தாலப்பருவம் தாலாட்டுப்பருவம் - தாலாட்டு - ஓர் வகையாக நாவசைத்துப் பாடும்பாட்டு.

கோதிய லுங்குற வோரொடு வலைஞர்கள் குடியிற் றோன்றுமவள்
கொளகைக கிசையக குறவர்கள பெற்றுக கொஞ்சுங் கிளிமொழிமயச
சாதி யிழிந்தடுத ஞூறு மணாதவ தாலோ தாலேலோ
தநதைக் குபதே சஞ்செப பியவா தாலோ தாலேலோ. (அ)

வேறு.

அளைந்த வெண்கிரண மாஞு மீனர் வாஞர
வலாநதி லஙகுபிறை போலே மேலோர பாலேய
வளர்ந்த கொழுபுருக மாவா யீவாய தேவார
மகிழ்நத தமபியென வாஞே ரேஞூ ராஞெரு
* மிளைநத சிநதையொடு நீவா வாவா காவாயென
றிறைஞ்சி நின்றருது கூலா வேலா மாலாசை
தளைநத வமபாவினை நீராய் தாலோ தாலேலோ
தரும்ப ரங்கிரியை யூராய தாலோ தாலேலோ. (கூ)

அரும்ப லங்கொடுவி தாரா தாலோ தாலேலோ
அரும்ப லங்கொடுவி தாரா தாலோ தாலேலோ
கரும்பு யஙகமொழி வாகா தாலோ தாலேலோ
கரும்பு யங்கமொழி வாகா தாலோ தாலேலோ
இருமப ரம்பொருவை வேலாய தாலோ தாலேலோ
இரும்ப ரம்பொருவை வேலாய் தாலோ தாலேலோ
தரும்ப ரங்கிரியை யூராய் தாலோ தாலேலோ
தரும்ப ரங்கிரியை யூராய் தாலோ தாலேலோ. (கO)

(இ-ள்.) அரும்-அரிய, பலம்-(தன்னைவந்து வணங்குந தொண்டர்களுக்குப்) பிரயோசனத்தை, கொடு-அருளுகின்ற, விதாரா-கொடையை யுடையவனே! அரும்பு-உண்டாகின்ற, அலம்-அமைவினை (அடக்கத்தை), கொள்-கொண்ட,

* இளைந்த - விகாரம்.

தூவிதாரா-(தெய்வயானை வள்ளியம்மையென்னும்) இரண்டு மனைவிகளையுடையவனே! கரும்பு-கருமபானது, உயங்கு-வாடுகின்ற, அம் மொழிவாகா-அந்த வார்த்தையின், அழகையுடையவனே! கருமபுயங்கம்-கரிய பாடடுகளை, ஒழி-கெடுக்கின்ற, வாகா-(மயில) வாகனத்தை யுடையவனே! இரு-பெருமை, பரமபு நிறைநத, ஒரு-ஒப்பறற, லவேலாய்-கூரிய வேலாயுதத்தை யுடையவனே! இருமபு அரம பொரு-இரும்பினாலாகிய அரத்தையொதத, வைவு-நிந்தையை, ஏலாய்-பொருந்ாதவனே! தரு-கறபகவிருக்ஷத்தினுள்ள, உமபர்-தேவர்களது, அம-அழகிய, கிரியை-செய்கைகளை, ஊராய்-செலுததுதலை யுடையவனே! தருமம-(நினைததவற்றைக) கொடுக்கும, பரங்கிரி-திருப்பரங்குன்றமாகிய, ஐ ஊராய்-அழகிய நகரத்தையுடையவனே!

குறிப்பு:—கருமபுயங்கம் பெரியபாம்புகள் எனவுமாம். இருமபரம பொருவைவேலாய் எனனும் இரணடடிகட்கும நிரலே பெருமையாகிய உண்மையை விரோதிககின்ற நிந்தையைப பொருந்தாதவனே-இருமபினாலாகிய அரத்தையொத்தகூரிய வேலாயுதத்தை யுடையவனே யென்றலுமொன்று.

தாலப்பருவ முற்றிற்று.

ஆகப்பருவம் கூ-க்கு விருத்தம் (கூ0)

.ன்காவது: சப்பாணிப்பருவ

பொங்கழன் முளைத்தெழு கொழுந்தெனுஞ் செஞ்சடைப் புங்கவன் றிருமுகத்திற், பொலிநுதற் கட்பிறந் தொளிருமோ ராறுசிறு

சப்பாணிப்பருவம-இருகரங்களையுய் ஒருங்குசேர்த்துக் கொட்டும் பருவம்.

பொறிகளா யற்விளைமிகவோ,—ரங்கரிய தங்கிளைஞர் நட்பினா மெலிந்
துவிடி லனபுடன ருங்குவதுபோ, லனவிழைய்யு மவனணப னுஞைமங்
தேபின்ன, ரங்கங்கை யாறறிலவிடவக,—கங்கைதன மைந்தனு மென
றுதன ளியலபிணைக காட்டாது பாதுகாததுக, கணபொழு தினிற
சரவணப்பொய்கையுளவிடக*கங்களி நூமூனறுகொணடு,—தங்கருள
விளைநதிட வளாநதிடுங் கறபகஞ சப்பாணி கொட்டியருளே, தமிழ்
வளாந தருபரங் கிரிவருங குருபரன சப்பாணி கொட்டியருளே. (க)

உருவுகண டுள்ளாமை வேண்டுமென பதனுண்மை யுலவைய
னல் கஙகைகாண, வொளிாசிறு புலிஙகர்க ளாகியங கங்கவாத மூறு
வலி யொடுகைவருதான,—மருவுசம யநதனை வளாகினற தாயாதன்
மநதிர வெழுததுளனபுட, மனமெனுந தனதிருப பாரு வதறகொபப
வதனமா றுகமுடிவி,—லொருவுமச சமயங்க ளொல்று வதறகொப்ப
வொருதனு வெடுததுநாளு, மூறறிருந் திளநறு வொழுகம புயாசனத
துவலைகயொ டுறைநததேவே,—தருவுநிகா தருசரஞசேந்தொளி ததும்
பிடச் சப்பாணி கொட்டியருளே, தமிழவளந தருபரங கிரிவருங் குரு
பரன சப்பாணி கொட்டியருளே. (உ)

மகவாகி யொருதாய் வயிற்றினில வயாவுற்று வாராத தநவதயெ
ன்ன, வந்தனப ரிதயதா மரைபோ விலங்குசர வணமலரும வனசமல
ரிற்,—றகவாயிருநதிவன ருயிலாப் பிளளையென றவிரமாலாதிபுலவா
தருமேவ லால்வந தழைக்குமூ விருமாதா தஙகரத தாறுமகவாய்ப்,—
புகவானைசயோடுசசி மோநதுமுத தஙகொணடு பொற்புறவணைததணை
த்துப், பொனவளள மூலையிற் சுரநதூறு தீம்பால் புகட்டத தெவிட்
டவுண்டு,—சகவாணர கொண்டாட வளரிளஞ செமபரிதி சப்பாணி
கொட்டியருளே, தமிழ்வளங் தருபரங் கிரிவருங் குருபரன சப்பாணி
கொட்டியருளே. (ங)

---

* கம்-தலை.

மாதா வொருத்திகரு மூவிருவ ரன்புள் மடுத்துத் ததும்பிமேன் மேல், வழிதலபோனு முருமவள் ளமவொழியு மினனமுத மார்த்தியிறு மா க்குநின்னைச,— சேதாங்க மலமலர்கள சரவணப பொய்கையிற் சேர ச சுமந்துநிற்றல, செழுந் ரிடைச்சைகவிடு வழூமா றிடக்கனற் றேவ றுபலவுருககொண,—டாதார மாய்வந்து தாங்குக னிகாயபமே லங் தென்ற லங்குலாவ, லவ்வழுத தீவான மருத்திறையும் விசிறிவினை யருவூா யியற்றனமானுச,—தாதா வெனபபுலவர் சூழவதி யுங்குமர சப் பாணி கொட்டியருளே, தமிழுவளந் தருபரங் கிரிவருங் குருபரன சப் பாணி கொட்டியருளே. (௪)

அதுவிது வெனச்சுட்டு சறகடங காதநா யாதிநடு வந்தமாகி, ய ணுவாகி மேருவா யருவாகி யுருவாகி யருவுருவ னுருவமாகி,—முதும றையின் முடிவாகி யொனறு யனந்தமாய மூனனைப பழம்பொருட்கு, மூலமாய் மோனமெய்ஞ ஞானமா யனபாபெறு முத்திக்கு வித்துமாய் மற்,— றெதுவெனினு மதுவாகி யிவையெலா மல்லவா யென்று மொரு தன்மையாகி, யெலலா வுயிர்க்குமோ ருயிரா யிருக்குநீ யினி யுமே லேநதுகையாற,—சதுமுகன டணியும பரங்கிரிக் குமரவேள் சபபாணி கொட்டியருளே, தமிழ்வளந் தருபரங் கிரிவருங் குருபரன் சப்பாணி கொட்டியருளே. (௫)

Cவறு.

சநுதை யிளங்களி யனமின மென்று தழீஇநா ணுட்கொள்ளுந்
தடத்தி லிலங்கு பொகுட்டு ளெழுந்தமா தரமலர் துருசெய்ய
பங்கய மலர்போ லுங்குற மகளிர் பரிந்து வளர்த்துநிதம
பாகே தேனே யமுதே யென்று புகர்ந்துட் களிகூரு
மங்கை யிளம்பரு வங்கவி னுறவிரு மார்பிற் பெரிதாகி
மலியுங் குளபங் கமழும் புழுக் வணைந்து நிமிர்ந்துவளர்
கொங்கை யடங்கிய வங்கை சிவப்பக் கொட்டுக சப்பாணி
குமர பரங்கிரி யமர பரம்பர கொட்டுக சப்பாணி. (௬)

ஒருத்தி பெறுஞ்சிறு மைந்தர்க ளுட்பயி லுவகை மிகக்குழுமி
யுற்றுச் சிலபக லொழிய வழுக்கா றுடனும் பகைகொணடேடீ
யருத்தி யுறும்படி யொருவரை யொருவ ரடித்திடல சிறுபான்மை
யாகிய வுலகிய லதனுக கொருகரி யாமெனு வமராதமைத்
திருத்தி மகிழ்ந்தவர் சேனு பதியாந தெய்வத திறமிகுநின்
றிருமேனி யியிலிரு புறமுந் தமையே சிவணு முளைததிடுசெங்
குருத்திக ழுங்கர மலர்கள பொருததிக கொட்டுக சபபாணி
குமர பரஙகிரி யமர பரமபர கொட்டுக சப்பாணி. (எ

மன்றன மலர்க்குழன் மகளிரை யாடவர் வந்தனை செயலபாரில
வழுவா மெனினும் புலவியி லவரை வணங்கல் வழூஉவமைதி
யென்றறி ஞர்க்கு ளியும்பிக கொளவுர னேயா தியதேவ
ரெவருளு சாமி யெனும்பெயா தனியே யேலா வதறகே
யொன்றவு ரைத்திடு குறிகா ரணமென்னு மொணபெயா நிலைநிறுவற
குறுநீ யொருசிறு குறமா திருபத மூடலி னுடனொழுகினை
குன்றலின் மெய்சசிர த்துணறு கரங்கொடு கொட்டுகசப்பாணி
குமர பரஙகிரி யமர பரம்பர கொட்டுக சப்பாணி. (அ

வேறு.

வரம்பறு † மாவி தருங்கய மொய்தத மலாப்போதுள்
வயங்கிய தேவு நகுநதிரு வைதத நிறததானு
நிரம்பிய வான வருந்தொழு கற்ப நிழற்கோவு
நிதம்பிரி யாம லிருந்த வருத்த மறப்பாசி
னுரம்பயி லேவ ரருந்தவ முற்றி னுமெட்டாம
லுறுந்செய லேசேய் பெருந்திற னுற்ற கனற்கோவிற்
பரம்பர ரீய வருங்குக கொட்டு கசப்பாணி
பரங்கிரி மேவு மிளங்கதிர் கொட்டு கசப்பாணி (கூ)

---

† ஆவி-வாசனை.

விசும்பினி லேறு சலம்புனே சிததா தவப்பேறே
விளங்கிய யாவு நிறைந்திடு மதது விதசசீரே
யசும்புற ஆறு செழுமபிர சததி னருட்காவே
யடங்கலர் வீறு மறநதணி விதத திறறகோவே
வசுநதரை மீது மகநதழை யசசெய் மறைதசேவே
வணங்கிய தேவா சிரநதொறு முறற மணபபூவே
பசுநதமிழ் கூறு பரமபொருள கொட்டு கசபபாணி
பரஙகிரி மேவு மிளஙகதிா கொட்டு கசப்பாணி. (௪0)

சப்பாணிப்பருவம் முற்றிற்று.

ஆகபபருவம ச-ககு விருததம (௪0)

ஐந்தாவது முத்தப்பருவம்.

தனிவந திருததல் பொருளபோலச் சகல வுலகு மீன்றவொரு
தாயா முமைதன கேளவரொடு தடாகந தனினமிர்ச் சாலமுறை
யினிவந திருகு மேறேறி யெழீஇவந தருவா றிணையுமெடுத[சியனபு
தெடுததோ ருருவாச செயககநத னெனுமபோ பெற்ற யிறைஞ்
கனிவந திளைததென பாாககருளுங காரூர் பரங்குன் றூர்வாழுங்
கடம்பா வடிவேல கடவாமெய கமழுஞ சைவா கமம்பொதிகை
முனிவன் றனக்கு மொழிபுகின்வாய் முததந தருக முத்தமே
முருகுந்தன் றருநத மருகனெனு முருகா முததந தருகவே. (௧)

தொழுது வணக்குந் தலைவானோர் சூழும் பொய்கைத் துறையிலுனைத்
துன்றி யெடுதது மடியிருததிச் சுரக்கு முலைசசெஞ் சுவையமுதம்
பழுது விலக்குந திருவுளததாற் பிரியோ ராது யராமுகமிரீப் [ணைத்
பயிலு நினைவிற் புறத்தியுண்ணப் பண்ண வோபொற் பசுங்கிண்

முத்தப்பருவம்-முத்தங்கொள்ளும்பருவம்.

தழுது வரிவண் டுழக்குகுழ லுமையா ளொருதாய் கற்றூட்ட
வுண்ட புதல்வா திருப்பரங்குன் றுறையு முதல்வா வவ்வமுத
முழுது மணக்குஞ் செங்கனிவாய் முத்தந் தருக முத்தமே
முருகன் றருந்த மருகனெனு முருகா முத்தந் தருகவே. (௨)

அதிரார் கலியி னொலியிவண் ணாவும் பரங்குன் றமரவாவி
யனைய மேருச் சாரணமடு வடைந்து வாழேரங்கமவிதிரா
விதிரா நின்ற்றாற் குவாசெயல விளம்பி யமைச்சகை விட்டெனறு
வேண்டித் துதிக்குந் துதிக்கருள்செயுந் திருந்தமிழச் சிவிலாவுமுனை
ளெதிரா ரெனக்கென றந்தையினை யிகழ்ந்த பாவி யெனுந்தக்க
னியாகந் தனக்கொடுத்த திருந்தவிவ ரிகழ்ச்சி விளைவு மெதிர்தோன்ற
முதிரா முறுவ லரும்புநின்வாய் முத்தந் தருக முத்தமே
முருகன் றருந்த மருகனெனு முருகா முத்தந் தருகவே. (௩)

வற்றா தூறி வான்சுரபி வழங்கும் பாலு மடித்தெடுத்த
வானோ ரமுதுங் கற்பகப்பூ மலர்ச்செந் தேனு மாமதுரம்
பற்றுந் தெங்கின் கனிரசமும் பலவாங் கருப்பம் பாலுமணப்
பாகுங் கலந்து குழைத்துமிகப் பருவஞ் செய்யப் பட்டாலுஞ்
சற்று மினுமொவ் வாதெனிலுஞ் சங்கப் புலமைத் தலைவாநீ
தங்கும் பரங்குன் றெங்குமன்பர் தாமம்பா டுஞ்செந் தமிழ்ங்கரு
முற்று மழலை மொழியுநின்வாய் முத்தந் தருக முத்தமே
முருகன் றருந்த மருகனெனு முருகா முத்தந் தருகவே. (௪)

ஆவா தந்தை வேறொருக்கொண் டதனா லோநீ வேடராக
மாறு மலையிற் றங்கலினே வமுதே யருந்தி யதனுருவாந்
தேவா னியரால் வளர்த்துதவுந் தெய்வ யானை திருமணஞ்செய்
சிலம்பா வவள்வா யிதழமுதந் தினமுங் கொடுக்கத் தேடியுனை
வாவா வாவென் றழைத்தாலும் வாரா தோடி வனவேடர்
மடமான் வாக்கிற் கலந்திரந்து வணங்கி மருவி மலரிதழ்த்தேன்

மூகீர வமுமென் றருந்துகின்வாய் முத்தந் தருக முத்தமே
முத்தனை றகுந்த மருகனென்று முருகா முத்தந் தருகவே. (௫)

வேறு.

உன்னிடிற் செய்யுமெல் லாம்வல்ல சித்தனென றுந்தைதனை யுலகமெல்லா, மோர்தருஞ்சொன் மெய்ம்மையன் றுபசார மேயென்ன வும்பரார் குழமிபுறகண,—டன்னிடத் திற்சொல்ல வமையுமொரு சிறிதுந் தவிர்ககமுடி யாதவாதத, தனிமுதலு நனியுவகை கொள்ளக் கடுஞ்சமாத, தருவரைச சதங்கவேலாற,—சென்னனியக் கொய்து கொய்தோங்குங கருமபனங்கிளாகா யெனசகுவித்தத, திருவருங் சுரநதுவா னுங்குடி யேற்றியத் தேவரிடா போக்கியனையாா,—பன் னியாக கபயமொடு மருகல ஏரிநின பனிவாயின் முத்தமருளே, பரி திரு மும்பரங கிரியிலவா முருகன பனிவாயின முத்தமருளே. (௬)

தந்தையிலி தாயிலி பிறப்பிலி யிறப்பிலி சமானமிலி யென்றுநித முஞ், சகலவே தாகம புராணங்கண முறையிடத் தானே தனித்த தனியாய்,—மூநதைநான முகனுநி முத்தேவர் முததொழிலின முதன் முறை தொடஙகுநாளின, முனபுறு மகாநிகா னுளளதா யருளுருவ முழுமுதற் கடவுளாரீ,—சிநதைகளி கூரவான் செய்தவப் பேற்றி னோ சிற்றினங குழவியாய, செயகைக கிணங்கவுமை யம்மையினு மோராறுவர் சீரததாய ராகவளாதம,—பநதைநிகர் மூலைபால் சுரந்திடச் சுவைகொணின் பனிவாயின முத்தமருளே, பரிதிரு மும்பரங் கிரி யிலவா முங்குகன் பனிவாயின முத்தமருளே. (எ)

* சலந்தருபல் வகையான முத்தமொடு $ தரைதரத் தக்கவத் தகை யமுத்தஞ், சகலமும் புரைபடுங் கட்டிவைக் கப்படுஞ் தனிகர்தலை

---

* சலநதரு பல்வகையான முத்தம - சலசம். $ தரைதருபல்வ கையான முத்தம்-தலசம். எனவே, எல்லா முத்தங்களும் இவ்விரு வகை முத்தங்களுள் அடங்கியவாறுகாண்க.

வாயிறூறுங்,—கலந்தருகி யொளியறத் தூங்கிநிற் கப்படுங ளமு றுங் காசையீந்து, கைவிட்டு நீங்கிடும் பேதையர்க ளேமிகக் கருதப் படுங்கணங்கா,—லலந்தரு கிறைஞசிநிற கிறைமெய் யடியவாக கருள சுரக் குங்கடைக்க, ணன்னையே தந்தையே யவையுளெ னருயினும் மற்பமு மவாவுகிலலேம்,—பலந்தரு மறைசகுமுதன மந்திரந தோன் றுகின் பனிவாயின் முத்தமருளே, பரிதிரு மூமபரங கிரியிலவா முங் குகன் பனிவாயின் முததமருளே. (அ)

வேறு

அண்டர்வி டந்தொட நின்றல றுமபொழு ததத்தரு குற்றினிநீ
ரஞசலி ரென்றப யநதர வங்கண டுததத னைசசிறிதா
வுணடசி வனறனெ னென்றனை யெனறுமு ளொருததி றற்புலவோ
னுங்கென வனபரு ணாநதிட வனறக முறறபொ ருட்கொருநீ
கண்டறி யும்பொரு ளெஙகுமு யாநதக லபபவு ரைரதெதிரே
கம்பமு றுங்கல கமபுரி யுங்கவி கட்கும கிழ்ச்சிசெயவோய்
முண்டக மங்களி கொணடல ருஞசிறு முததம ளித்தருளே
முந்துப ரங்கிரி வந்தரு ளுங்குக முததம ளிததருளே. (க)

மன்றின டம்புரி யுஞ்சிவ சம்புவ ணககம தறகொருமா
மந்திர மும்பொரு ளுநதரு கினைகைவ ணசகம தறகெழிலா
குன்றிலெ ழுங்குற வஞசியி னஞ்சிறு கொப்பிலு டைததிழிதேன்
கொண்டுபி ழிந்துக லந்துபி சைநதுகொ டுததவ ளதினைமா
மென்றித ருஞ்சுவை யென்றுள ருநதிய வித்தக தத்தலைபாய்
வெண்டர ளம்பொழி சங்கின மெங்கணு மிக்குல விப்பயில்சீர்
முன்றிலிலங்கிய வெஃகில மர்ந்தவ முததம ளிததருளே
முந்துப ரஙகிரி வந்தரு ளுஙகுக முத்தம ளித்தருளே. (கo)

முத்தப்பருவம் முற்றிற்று.

ஆகப்பருவம் ௯-க்கு விருத்தம் (௯o)

ஆறாவது: வாரானைப்பருவம்.



• விரித்தவண சப்பர் சடைப்பரப பெங்கணும் வெண்சங் கினந்த
வழ்ந்து, மெனகரு வுயிர்த்தீனு முத்தமுந் திரையெறிபு மிளிருநுண்
டுளியும்வேறு,—பிரித்தறிய முடியா திலங்கவிடை யிடையனப் பேடு
தவு பீடுபெறுமவெண், பேரண்டமும்பொலிதல சாரண்ட மிசை
சிறிது பெரிதா முடிக்கணங்கள்,—சிரித்தலாத லொப்பவித் தூடுமு
கிர சூழ்ந்திரத கிடுமீட்ந தேடிமெலலத, திகழ்சங்க மொன்றாத லவ்
வானி ஞெளிர்நிலவு செலலுத ளிசர்க்கும்வாவி,—விரித்தமர வண்டு
கண முழங்கும பரங்கிரியின் வள்ளிகண வனவருகவே, வஞ்சவுரு நீடு
கிர வுஞ்சகிரி யூடுருவு வடிவேல வனவருகவே. (க)

அருகுவரு சேவலெகி னமபவள வாயமு தருத்தித திருத்தியன்
பா, லணைத்தணைத் துததுனி யகறறிணு லுமமுனி விரும்பியகல பெட்
டையனனங,—குருகுவிளை யாடலிற பேடைகண சாடையிற கூடுங்
குறிபபுணாநது, குரு உசசிறை விரிததுத தழீஇநலந துயத்துமகிழ்
கூரதலகண டுட்கொதிததுப்,—டெருகுமயல சறறும் பொருமையிற்
றனசேவல பினசென்று வெலியவநது, பெட்பினுர் கட்கேது வெட்க
மென றிடமரு உம பெயபுணற பொய்கைசூழ,—வருகுவடு முடிவா
னளாவும பரஙகிரியின மருவுஞுவா கனன வருகவே, வஞ்சவுரு நீடுகிர
வுஞசகிரி யூடுருவு வடிவேல வனவருகவே. (உ)

குட்டிமுன் பிரமனைச சிறையிட்ட நினனைக் குறிததவன் றேவி
யனையான், குற்றமா றிபபணடு போலிருக் கப்பல கொழுநதழற் குண்
டமீடுவெட்,—கிட்டியுரு வொனறுபே தாதெண வனநதன் கிடைததுக்
கிளாநதுசரியை, கிரியைமுழு வதுமொருவி யோகத திருத்தலபோற்
கிஞசுகக கேழ்களிநத,—நெட்டித ழலர்நதெழுங் கமலமேல் வெள்ள

• வாரானைப்பருவம்-வருதலைவிரும்பியபருவம். வாரானை-வருதல்.

ன்ன நிரைநிரை குலாவிநிற்கு, நீசெர வணமெனக கூடேபல நிர்த்தர்
நேடிவந் தாடிநேரே,—மட்டிலா வடியவா ணங்கும பரங்கிரியுள
வளரிளஞ்சேய்வருகவே, வஞ்சவுரு நீகிெர வுஞசகிரி யூடுருவு வடி
வேல வன்வருகவே. (௯)

தடித்துப் பருத்துக் கொழுத்தவிள வாளைமீன் சமாபுரிந் தொன்
றொடொன்று, தாவிக் குதித்த தவிள உருமருவு தேனசெழுந் தட்டி
னா ருவியப்பாற்,—றுடித்துக களித்தேக வொருபெருந் தூளையி
ட்ட திருவசக சரங்காப்த, தோன்றமிச செயயதேன றட்டி னா டிழி
யுமது தம்பிபல தொணடை தாக்கப,—பிடித்துக களித்துக் குடித்து
ருசி பார்த்திளம பிடிகட்கு முனனருத்திப, பிறைமருப பிறையுமுளை
யாதமென கனறினைப மினனுணப பெரிதுவந்து,—வடித்துக கொடு
த்திடெ தெனபரங் குனறுறை மழவிளங் குகனவருகவே, வஞசவுரு
நீகிெர வுஞசகிரி யூடுருவு வடிவேல வனவருகவே. (௰)

குளங்களுட் புனலாடி வருமிள மடநதையா குழாமுங குறிஞ்சி
யின்கட், குறவாகள விளைசுதசெந நினையிளங கதிர்கொண்டு கொளளு
நீர் வேட்கைமிகவு,—முளங்சுருகி வந்துபரு கிசசெலுங கரிகளு மொா
ருங்கே யளாவிநாளு முயர்களைச சூழலி னுலாவருத லுமபெலாமுய
யுமொண மாரிபெயதற,—கிளங்கதி ரொறிககினற மினனலக ளுடன
கூடி யெழிலிபல வாரிநீருண், டேழிலெந்து வாரிசூழ் தோற்றமொப்
பாமென்ன வெதிர்கண்ட பேரியமபும்,—வளங்களிசை யும்பரங் கிரி
யிலுயர் தீபமெனு மாணிகக மணிவருகவே, வஞ்சவுரு நீகிெர வுஞ
சகிரி யூடுருவு வடிவேல வன்வருகவே. (௱)

வேறு.

மேவுந் தன்துச் சியின்வடபால் விரும்பித் தோய்வார் வினைமுறை
மெய்யே யுருகும் படிபுரிந்து மிளிர்* சத் தியகூ வமுமேல்பால்

* சத்தியகூவம் - அரிச்சந்திர மகாராஜன் தனனிடத்து மூழ்கு
தலாற் சத்தியவிரதந் தவறுதிருக்கும்படிசெய்த ஓர் தீர்த்தம்.

விரவுந் திரைநீர் மூழ்கியெழு வார்க்கு மேலா மகப்பேறு
வழங்கு மரிய $ புத்திரகூ வமுமேம § பரமன வடிவாகப்
பாவுஞ் சீர்பெற் றிருக்கின்ற பண்பிற் சிறப்பக் கங்கையெனப்
பரிந்து தாங்கும் பரங்குன்றிற் பைங்கார் வரவு பார்த்தெதிரே
கூவும் பசிய மஞ்ஞைமிசைக் குழகா வருக வருகவே.
கொழுத்த மதுரம் பழுத்தவருட் குமரா வருக வருகவே. (௬)

திதிக்குங் கடவு ணிறமுகிலைச் சூழ் செழும்பா லுததி கழுதிசழத்
தேவ ரமுதங் கடையரிதுத் தியமாத் தரமபோற் செய்யமலா
துதிக்கு மடியார் சிவபூசைத் தொழிலுக் குதவுங் காந்திறத்துச்
சோலை சூழ்வெண் சுரைதீர்றிக் துலங்கு மாடஞ் சூழ்நாப்ப
ணுதிக்கும் பரங்குன் றினிலுமடப ருள்ளா தனிலு மொளியாம [க
வெல்ளிருமப் பொருளை வரியளிக ளுழுது மதுவுண் டுறங்கியெழீஇ
குதிக்குங் கடம்ப மலரணிபுங் குழகா வருக வருகவே
கொழுத்த மதுரம் பழுத்தவருட் குமரா வருக வருகவே. (௭)

அடுக்கும் புல்லா யிரங்கோடி யண்டப் பரப்பெல் லாம்படைத்தாய
கச்சர சரமா கியவனைத்து மணிக ளாக வணிந்தவற்றுண
மடுக்கு மிரண மதிடரிது வெளவி யாகச் சூட்டியெங்கு
மருவி வனப்பு நோக்கியுள மகிழ்ம்பி ராவாய வதிந்தாலு
மெலிக்குங் கோலத் தனக்கிசைய யாரு நடிப்ப தியல்பன்றே
விளைஞ்சே பார்க் குழையாதி யியன்ற பணிக ளிட்டழகு
கொடுக்கும் பெருஞ்சீர் பரங்கிரியிற் கொடியோங் காண வருகவே
கொழுத்த மதுரம் பழுத்தவருட் குமரா வருக வருகவே (௮)

$ புத்திரகூவம் ஓர் புண்ணிய தீர்த்தம்

§ பரமன் வடிவாகத் திருப்பரங்கிரி இருக்கிற சரித்திரம்-திருப்பரங்கிரிப் புராணத்துட்காண்க.

ஆறு தாரங் கடந்ததுரி யாதி தமுந்தீரந் தப்புறமா
மகண்ட வெளியி லதந்துவித மாகிப பரமா னந்தமுழுப்
பேறய் விளைந்தவருட்பெருககே பிறழுஞ சமயப பிணக்கறுத்தப்
பிறங்குஞ சைவப பெருமபொருளே பிறவிப் பிணிகளோர் பெரும
மாறுய் வருமும மலவிருளை வாட்டுஞ சுடரே யனபருள [ருந்தே
வைப்பா நிதியே மதியாமன மாவா எவனை வகிரந்திரண்டு
கூறுய விழவே லெடுத்தபரங குனறுய வருக வருகவே
கொழுதத மதுரம் பழுத்தவருட் குமரா வருக வருகவே. (கூ)

முருகா வருக மூவிருமா முகவா வருக முழுஞான
மூலப் பொருட்கு மூலமென மூளைதத முதலே வருகவரி
மருகா வருக கணேசன் மணியே வருக மறைமுடிவில
வளரும பொருளே வருகக்குற மடமான் மகிழு மழலையிளம்
பருகா வமுதே வருகசுவைப பாகே வருக பாவலாதம
பாடற் கிரங்கி யருள்செயுங்கற பகமே வருக பழனமெலாங
குருகா பரங்குன் றுறைவடிவேற் கோவே வருக வருகவே
கொழுதது மதுரம பழுததவருட் குமரா வருக வருகவே. (௧௦)

வாரானைப் பருவம் முற்றிற்று
ஆகப்பருவம கூ-க்கு விருத்தம் (௬௦)

ஏழாவது: அம்புலிப்பருவம்.

ஓங்கும்ப ரவையுள் ளொழுங்குவர லாலும்வா னூர்தரலி னாலு
மென்று, முலகம்ப ரமரங்க ணெனவந்த விருமாத ரொடுநெயந் துறுத
லாலுந்,—தாங்கும்ப லித்ழ்விரியு மிரவலாத முகமலர் தரச்செய்த

அமபுலிபபருவம்- சநதிரனை விளையாட அழைககும்பருவம்.

லாலுமிகுபூந, தண்டாது மேனிவந் திடலாலு மையிலிருந் தவளந்
தழைத்தலாலும,—பாங்கும்பாசூழ்வரு மெம்பிரான றனைனயொப் பா
யென் றறிந்தழைத்தான, பரங்குன றுருநம பரங்குன்று ளேயருள்
பழுத்திடுஞ்சேவற்தருவே,—யாங்குமப முனிவனுக கருளசெயுந தேசி
கனெ டம்புலீ யூாடவ்ாவே, யருட்பிழம் பாகிய தெருட்பழம பொரு
ளுட னம்புலீ யாடவாவே. (க)

(இ-ள்.) ஓங்கும் பரவையுள எழுநது வரலாலும-உயர்
நத கடலினின் றுநதோனறி வருதலினுலும், வான ஊர் தரலி
னுலும்-ஆகாயததினிடத்தே யூாநது செல்லுதலினுலும, என்
றும் - எக்காலமும, உலகம - உயர்நதோா, பரமர் அம கண
என-சிவபிரானுடைய அழகிய நேரததிரமெனறு சொல்லும்
படி,வந்து—,அவிருமமாதாஒடுநயம துறுதலாலும-விளங்கா
நின்ற அழகுடனே நன்மையானது நெருங்குதலாலும்,
தாங்கும-தாங்குகினற, பல் இதழ்விரியும்-பலவாகிய இதழ்
கள் மலரபபடும், இரவு அலாதம முகம அலர்தரச செய்த
லாலும-இராத்திரியினகண் மலர்களாகிய (காவி முதலியவற்
றின) முகஙகளை விரியச் செய்தலாலும, மிகு பூ தண்டாது
மேல் நிவநதிடலாலும-அதிகமாகிய பொலிவு நீஙகாது மேலு
மேலும் உயர்நதிடலாலும, மை இல் இந்த தவளம் தழைத்
தலாலும - குற்றமில்லாத பெருமையுள்ள வெண்ணிறம
விருத்தியாதலினுலும், எனச் சநதிரனுக்கும.

இனி-ஓஙகு உம்பர் அவையுள் எழுநதுவரலாலும்
உயர்ந்த தேவர்களது சபையினடுவே யெழுநதருளி வருத
லாலும், வான் ஊர் தரலினுலும் - (அத்தேவர்கட்குச் சூா
பன்மனுனிழநத) தேவலோகத்தைக் கொடுத்தருளுதலாலும்,

என்றும உலகு அம்பரம் அரம் கண் எனவாத இருமாத ரொடு நயநது உறுதலாலும் - எககாலமும் உலகததா கடல் அமிம் (இவர்களுக்கு) நேத்திரஙகளென்று சொல் லும்படி வாத (தெய்வயானை வள்ளிநாயகியாகிய) இரண்டு பெண்களுடனே விரும்பிய பொருநதுதலினாலும், தாங் கும் பல் இதழ் விரியும இரவலர் தம் முகமலர் தரச் செய்தலாலும-சுமர்கினற பறகளேயும் (மேலகீழ என்னும) இதழகளையுந திறக்கபபடும யாசகர்களுடைய முகமலர்ச்சி யடையுமபடி (வேணடு வனவறறைக்) கொடுததருளுதலா லும, மிரு பூ தண தாரூ மேனி வநதிடலாலும் - (அனபர்க ளாலே சாததபபடும) மிருநத பூககளினது குளிாநத மகரா தஙகள் (திரு) மேனியிலே வநதிருக்கதலினாலும, * மையில இருநதவளம தழைததலாலும மயில் வாகனத்திலெழுநதரு ளியிருநத சிறபபு வளாதலினாலும, எனக குமாரககடவுளுக் கும் பொருளகாண்க.

திருத்தங் கலைத்தலைச் சங்கத்தின் மேலெழுதி செவ்வாம பலஙகொடுக்குஞ், செந்தினகரனபுற மடுத்திடுந் தெய்வங்களுந் திகழுபிராப் பயிர்செழிக்குஞ்,—கருததாத மேதக வுறசகோடி யரியகட கடகத்தி டத்திலமர்ந்தி, காமாரி மேலேறி யோடியும் வருதியக காரணங் கருதி லெல்லாம்,—பெருந்த்தங்க ளும்பொருந் தபபரங் குன்றிலுன் போ லுட் களித்திருந்தான, பொருவில்பல சமயிகளு மறைமிருதி யாசம புராணமும் படிக்கலவருளீ,—ருருத்தங்கள பலவுமொன முகிஙின் றவ் னுடனம்புலீ யாடவாவே, யருட்பிழம் பாகிய தெருட்பழம் பொருளு டனம்புலீ யாடவாவே. (உ)

---

* மயில் - மையில போலி.

(இ-ள்) திருந்தாகு அங்கலை சங்கத்தின்மேல் எழுந்தி-இலக்குமி வாசஞ்செய்யாநின்ற பாற்கடலினிடத்துள்ள சங்கங்கபோல (வெண்ணிறங்கொண்டு) மேலெழுந்து வருகின்றாய், செவ் ஆடபல அங்கு ஒடுக்கும் செம தினகரன் புறம் அடுத்திடுதி-சிவந்த ஆம்பூற பூங்காவனங்கு குவியச்செய்யும் சிவந்த சூரியனிடத்தை யடுத்துச்சேர்கின்றாய், எங்கணும் திகழ் உயிர்ப்பயிர் தழைக்க கருதந்த மேகத்து உறு கோடி-எவ்விடத்தும் விளங்காநின்ற உயிருடனகூடிய பயிர்கள் விளையக் கருவைக்கொடுத்த மேன்மையை மிகக்கொண்டிருப்பாய், அரிய கற்கடகத்து இடத்தில் அமர்தி-அருமையாகிய கற்க வீட்டினிடத்துத் தங்குகின்றாய், கா மாரி மேல் ஏறி ஓடியும் வருதி-சோலையிலு மேகத்திலு மேலேசென்று தவழ்ந்தும வருகின்றாய்-எனச் சந்திரனுக்கும்.

இனி-திருந்து அம் கலை தலை சங்கத்தின்மேல் எழுதல்-திருந்தப்படுகிற கலவியையுடைய முதற சங்கத்தினிடத்து (தாமுமொரு புலவராகத்) தோன்றுதலும, செவ் ஆமபலம கொடுக்கும செந்தில் நகர் அனபு உற மடுத்திடுதல்-செவ்வையாகிய பிரயோசனத்தை (அடியார்களுக்குத்) தந்தருளுந் திருச்செந்தூராகிய தலத்தில் ஆசைமிகக் கலந்திருத்தலும், எங்கணும திகழ் உயிர் பயிர்தழைக்க கருத்து அந்தமே தகவு உற கோடல்-எவ்விடத்தும் விளங்காநின்ற ஆன்மாக்களாகிய பயிர் வளமபெறும்படி (திரு) உள்ளம் அழகையே தகுதிபொருந்தக் கொண்டிருத்தல், அரிய தற்கள் தக இடத்தில் அமர்தல்-அருமையாகிய மலைகடோறும்

தருதியாக உறுதியுடன் றங்கியிருத்தல், காமாரிமேல் ஏறி ஓடியும வருதல்-மன்மதனைவென்ற சிவபிரான் றிருமேனி மேலேறியோடியும விளையாடிவருதல் எனக் குமாரக்கடவுளுக்கும் பொருள்கூறுக.

குறிப்பு:—சூரியனிடத்திலே சந்திரன் போய்ச்சேர்வது தினம் ஒருகலை சந்திரனுக்குக் குறைதலினாலாகக. பயிர்கள் விளைவதற்குச் சந்திரன் கருவைத்தருவது-தொன்று தொட்ட நூல்வழக்கு.

மண்ணி || லிர வறவெழுஞ் செங்கேழிளங்கதிர வயங்குவான புலவனுகி, மனுனுமிவ னீதலை பெருமையா மெனவெண்ணி மலயமுனி யாதிமறரோக,—கெணணிலபல கலைகளும வழங்கிஞ னீயுமோ வேற்பதிகழ வென்றுசற்று, மெணணும லொருமித திரறருதவு கலையெண ணிரட்டியும வாங்குவாயேல,—விணணிவிர வுறவந்து வெளிறியங் கஙகுறைய மேயநிற் கெனனமேனமை, வெணகயிலை நிகா பரங் குன்றிலுனு தினமுனிவா விபுதாமுதல் மேலவாளே,—ரண்ணிலப யாதருங் குமாகுரு பரனுட னமபுலீ யாடவாவே," யருட்பிழம் பாகிய தெருட்பழம் பொருளுட னமபுலீ யாடவாவே. (௯)

பொருவிலரி தாயனு லொருவனிற் கற்றவன் * பொன்மனைவி தாரைதன்னைப், புன்மதி யெனச்சொல்ல தீசெய்த பாதகம் புந்தியினினைந்து புகல,—வெருவியுள நாணுட் கொளீஇயிருந் தனமதுவும் வெள்ளிடை விலங்கல்போல, மேலகீழனைத்தும் தெரிநதெம் மிறையவன் வேதமுதலாயமெய்ந்நூ,—லுருவியலு மொருபரம குருவென வருந்தனக் கொருகுருவு மில்லையென்ன, வோதா துணர்ந்துகுறை

|| இரவு-இருளுக்கும் யாசகத்துக்கும் பொது.

* பொன் அழகு.

யொன்றுமில் லாதுதனை யுள்ளுவார் க்குறைமகற்றி,—மருவிபொழி தரு பரங்கிரியிலுள னிதுசமைய மமபுலீ யாடவாவே, யருட்பிழம பாகிய தெருட்பழம பொருளுட னமபுலீ யாடவாவே. (௪)

எனனைமுழு மதியெனன நாளுககு நாள்வளாந திடுவெனென நீ யிசைததா, லிஃதொக்கு மெனினுமா காணிமா காணியா வேறுமுறை யிழிவையதறு,—உனனைமுழு மதியெனப செகங்கணி தனறியும் மொருவுாம லுட்களங்க, முளளா யிதைசசிறிது முனாளாயகொ லாதலி னுனககிவ னுயாநதவனகாண,—டெனனையிள மைமுகம கரம்பை பைங கன்னலசெந தேனெழுகு தீம்பலாமாச, சேருமடி யாரெனச் சூழும் பரங்கிரிச செவ்வேள சிறநதசெவியி,—டனனைநிக ரினனருள சுராநுசே யாயினு னமபுலீ யுாடவாவே, யருட்பிழம பாகிய தெருட் பழம் பொருளுட னமபுலீ யாடவாவே. (௫)

¶ மறவநது கொணடொரு பெருமபூத மன்றபில வாய்பிளந தணணுமுனனோ, வரையைப பிளநதெடுத தயாகலைப் புலவனுயிர் மாயா தளிததருமபோ,—குறவாகை யேபுனையு மவுணாகுல வேரோ டொருங்கறுத தும்பாகோமாற், குயிரோடு பொன்னுலக முதவியது மன்பிலு மொருகவி யுரைபபவாககும,—பிறவாத வினநத நிலையு ருளு வதுமிவன் பேரருட் சததிவடிவாய்ப், பிறங்குசெங கையே லுன ககுவேண் டுவதுநீ பெறுவதற் கையமின்று,—லறவாணா தொழுது கொண் டாடும் பரங்கிரியி லமபுலீ யாடவாவே; யருட்பிழம் பாகிய தெருட்பழம் பொருளுட னம்புலீ யாடவாவே. (௬)

கண்டவர்க ளிதுவென்று மதுவென்று நனிபெருங் கலகமிடு கீடுவுளெல்லாங், காதையினி லன்றியெதிர் கணடிலே மிக்கொடிய கலியிலோ ராறுமுகமா,—மண்டல மிலஙகவெளி வருதெய்வ மிவனு கு மறைவா யிருபபனென்று, மதியின்மிக் கோசிரட் டுறமொழித

¶ மறம்-வீரம்.

லானமதி மயங்காது விரைசவிர்ரைவில,—விண்டல மதிர்செழுங் கற பகப் பைங்கிளைளை மெனபூவை தங்களுக்கோ, வீடென மலைமகோ தூங் கிடெற்ற் கொழுந்துமிக மேலோங்கு கோபுரச்சி,—ரண்டாபுகழ் தெனபரங் குன்றினில வரந்தருவ னமபுலீ யாடவ்வே யருட்பிழும பாகிய தெருட்பழம் பொருளுட னமபுலீ யாடவாவே. (எ)

முடிபடா நின்றதலை விண்ணவர்கள் கட்குமுன மூளரியங் கடவுண் முனமேனன், முனபட்ட பாடெற் றுயினும்மதிரதிலாய் மூதண்ட முகடுமுட்டும,—அடிபடா நினறபே ரோதைசெய தெழுமவுணர் படுகளங் குறுகியபபாற், பட்டா ரெனுஞ்சொலபுவ னப்பரப் பெங்கணும் பரவியது பாரதிலாய்கொல,—கடிபடா நினறலா கடம்பணி தடம் புயன தைவேலக டாமிவைசகுக, காரணங் காணினறு முடியிலெவ ராயினுங் கந்தனு மிந்தவுந்த,—னடிபடா நிலலைநீ தென்பரங் குன றினி லம்புலீ யாடவாவே, யருட்பிழும பாகிய தெருட்பழம் பொருளுட னம்புலீ யாடவாவே. (அ)

|| ஒப்புறுவ ரேனுமொரு வரையொருவர் வந்துகண் டுளமகிழ்த லுலகியற்கை, யுவர்வொப் பிகந்தவ னழைத்தாலும் வந்திலா யுழு சினங் கதுவிலுனனை,—யிப்புவியில் வரவழைத் திடுவேம்முடி யுமெதென்ன வெண்ணற்க நீயிவன்று, னென்னுமிறை பணியிலொரு பணி யெடுத் தேவிலுனை யீர்த்துவந் தெதிரவிடுக்குஞ,—செப்புவா யப்போ துனக்கென்ன பெருமையிது சிக்கெனத் தேர்ந்துவந்து, சேர்ந்திடிற் றிருவருட் கிடைத்தி யாடவர் திருத்திமட வார்கண்முலைமே,—லப்பு கள பங்கமழ் ப்பரங்கிரிக் குமரனுட னம்புலீ யாடவாவே, யருட்பிழும் பாகிய தெருட்பழம் பொருளுட னம்புலீ யாடவாவே. (௯)

ஒருவனென் பார்தன் பொருள்வேறு கூர்ந்துணர்தி யுறுதுணைவ ரோரிலக்கத், தொன்பதின்ம ருளரவரு ளொருவரண் டங்களை யுடை

|| ஒருவன் - என்பதற்கு வேறு பொருள் ஆட்டுவோகனத்தை யுடையவனென்பது.

த்துடைத் தோடிமீள,—வருவரிவை மூழ்விது முணர்ந்தேனும் வருக் கின்றி வாரா திருததியேனின, மாகாய மேற்றநதை கைம்மா னெடு த்துமுழு மாசுசெய வரவிடுப்பன்,—கருவபங் கப்படுமு னிதுகாறும் வாராக் கடும்பிறழைகள கமியெனறிவன, காலினி லிடும்பணிகள கை யிற் செயககடவை அண்டது விளமபிறேம்யா,—மருவரா தன்பர்பக வுமபரங கிரியிலவந தமபுலீ யூடவாவே, யரும்பிழம் பாகிய தெருட் பிழம் பொருளுட,னமபுலீ யாடவாவே. (௯0)

அம்புலிப்பருவம் முற்றிற்று.

ஆகபபருவம் ௭-க்கு விருததம (௭0)

எட்டாவது: சிற்றிற்பருவம்.

கூடுந தவள மணிமுததங் கொழிததிங் கெடுதுட் குறித்துநீள்
கோட்டை யிட்டு மழுப்பருவங் கோடற் கேறபக குழமிவிளை
யாடும் பரிசு பார்ததெமமோ டளவ ளாவு மப்பருவ
மமைந்து மதறகொல லாயிடையூ றுற்ற லழுகோ வருளாளா
லூடுஞ் சினக்கோங கிளமுலையா ருதைந்துந தணியா தறமகிழ்க
ருளநெக் குருகி யுறுதவிக்கு முபாயம் யாதென் றுணணினைந்து
தேடுஞ் செழிய னட்டரசே சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
தெய்வச சைவப் பரங்குனறுய சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே. (௧)

நிறம்பார்த் தெடுதது பன்மலரு நிரவ விரவி நின்னடியார்
நினக்குத் தொடுதத மாலையென நீல முதற்பன் னிறமணிகள்
புறம்பார்த தவர்கண் வழுக்குறச்செய் புரிசை யரங்கு புறந்திண்ணை
புதுக்கு மருமை பார்த்திலையுட் பொருமை யில்லீர் போற்புகழ்சா
லறம்பார்த் தேனுஞ் சினந்தணிதி யருமைக்குமரா மண்பெண்பொன்

சிற்றிற்பருவம். மகளிர்கட்டி விளையாடுஞ் சிறுவீட்டை யழிக் குஞ் சிறுகுறும்புசெய்து விளையாடும் பருவம்.

றுசை யாலும் பிற்வாழ் மடுக்கு நீதி யாருமென்றுந
திறமபாச் செழிய னட்டரசே சிறியேஞ் சிறறில சிதையேலே
தெய்வச் சைவப பரஙகுன்றுய சிறியேஞ சிறறில சிதையேலே

ஏளைச் சிறுவ ரெனவிவனை யெண்ண லீரென் றிலைப்பதுபோ
லிருகாற் சதங்கை யொலிப்பமறு கிடைநீ விளையாட் டெய்திவர
மேனைக இருகண் மணியாந்தாய் விடுதூா ளெனனத தெரிநதுமெதிா
மேவி யழையே மியாமெனிலுன் மீதோா குறையென் விளருவது
சோனைப் புயனீ ாறிந்துகடல சூழுந திசைக டொறுமவிசையந
தொடஙகி யெழுநதி நநதிகணத தொலலோா வலியுந தொலைததுவரு
சேனைச செழிய னட்டரசே சிறியேஞ சிறறில சிதையேலே
தெய்வச் சைவப பரங்குனருய சிறியேஞ சிறறில சிதையேலே. (௩)

அழிகருங் தொழிலுன் றநலததளக காரூ நினக்கே தவ்னொடுநீ
யபேத மதனுற் செய்யநினைந தாயோ வெமைபபோ லமையாமற
பழிகரும் பிறாசொல வசைகசென்ன பகாவேநதகட்டுப்பகட்டுவரால்
பாய்நது பூக மிடறுடிததப பாறபோயப் பலாமாப பழஙகளையுட்
கிழிகருந தடையாற் கற்பகப்பூங் கிளைமட் டொடுங்கிக கீழ்வருநீாக்
கேணி மலர்த்தேன் பாய்பழனங் களருஞசாலி செழீஇயனொடு
செழிக்குஞ் செழிய னட்டரசே சிறியேஞ சிற்றில சிதையேலே
தெய்வச் சைவப் பரங்குன்றுய் சிறியேஞ சிற்றில சிதையேலே. (௪)

இருவார் கிழிக்குங் களபமுலை யேந்தி யிதண்மே லெழுநகுறமா
னியல்கான் பநல்க ளுழுத்ததழும் பேறி யிருப்ப தேடென்று
மருவார் கலகம் பொருமையினுல் வண்கரு மணட வாணர்முடி
மகுட மணிய ளழுதலினே வாதென் றுலு மலரடியாற் [ய்
பொருவாா திரைப்பூம் பொருனையிரு புறதது மடியாா புரிந்திடுமெய்
பூசை மடமுஞ் சிவாலயமும் பொலிய மலியும் புணணியத்தின்
றிருவார் செழிய னட்டரசே சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
தெய்வச் சைவப் பரங்குன்றுய் சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே. ()

இருகரைங் கணிப்பூந் தருநிழற்கீ ழெழிற்பொற சுண்ணங் கொடிச்சியாக, விடிகருங் கரிக்கொம் பிலச்சைபோ யிசைய விறுகிச் செருகினின்றன,—கருங்கும வெள்ளிக் காமபாக வுயாபொற் குடையொத் தொளிருமிரு, ஒலொழுகுஞ் செந்தே னேடையென வுறவும் பெருகி யோடியயன,—மருசுகந் தளவாயச சியாமுலைலே னெஞ்சூழ் பாய வளர் சாமை, வரகு விளைவுற வுசவுந்திர வானோ பிறவி மாதியுளஞ்,—செழுங்குன்று செழிய நாட்டரசே சிறியே சிற்றில சிதையேலே, தெய்வச் சைவப் பரங்குன்றாய் சிறியேஞ் சிற்றில சிதையேலே. (௬)

நெய்யுந் தயிரும பாலுநவ நீத மோடு நிதநதிருடி
நெடுமா லுண்டா னூங்கியமென் னிகழுந்த தென்று நிரைவளைகைப்
பெய்யுங் கவிஞ ராயமினோ பிறங்கு மிசதுப் பெயாசகேற்பப்
பேணியவையா வையுஞ்சுமந்து பெரிய விலாபழ பெறக்கொடுபோ
ய்யயுந தமதூர் குறிஞ்சிமுலைலையோங்கு மருதத் தூடருவோ
டுருவா மூரதநி களையாட்டி யூட்ட நலகி யயாசருமஞ
செய்யுஞ் செழிய நாட்டரசே சிறியேஞ சிற்றில சிதையேலே
தெய்வச் சைவப பரஙகுன்றாய் சிறியேஞ சிற்றில் சிதையேலே. (௭)

ஓங்கு பொழின்மேன் மேல்வளர வேரா ழிதத்தே ரூர்புரவி
யுடைபப வொழுகு பலாககனிததே னுணடு வண்டு பெடையுடனே
தாங்கு கமலா சனததிருந்து தனிபா டிசைகே தகைமலரிற்
றங்குங் குருகு நெடுங்காயாத தருதனு னிழலைத் தன்னடியுள்
வாஙகு மமைய்த் தாஙகெழுந்து வருங்கான் வாழ்க்கை காரணமு
மகிழ்ந்து கேட்ப விடைநிலைத்தீ வகமபோற் செல்லு மருதவளர்
தேங்கு செழிய நாட்டரசே சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
தெய்வச் சைவப் பரங்குன்றாய் சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே ()

கூறு மடற்கே தகைமலரிற் குளிர்வெண் டாது கொண்டலஞ் னிக், கொண்டு பூட்டு விற்பொருள்போற் குறிஞ்சி யோய்க்கார்க் குஞ்

சரத்தை,—யேற்றும் வெண்குஞ் சரமெனமெய் யெங்கும் போதிய வித்து வாரேறு, ரிறைவன் களிறெனு நீணணியினிலு மிரணடு கொய்புக் கொந்தவினை,—யூறு வந்த தெனவிரங்கு வோராமுன் சணிபபூ வொழுக்கியதே, ஞுடலங் கழுவப் பணைடையுரு வுறுமட் போதங குணமைகண்டு,—தேறுஞ செழிய ஞட்டரசே சிற்யேஞ சிற்றில் சிதையேலே, தெய்வச் சைவப் பரஙகுனறுய சிறியேஞ சிறறில சிதையேலே. (௬)

ஒரூர் தலம்பே ரொருவுமினப ருளககோ யிலிலு மோராறு
 றுச்சி மீது மறைமுடியு முலகம படைத்தோ ஞெளிரசலையுங்
காரூர் மிடற்றெம் மிறைமாாபுங கௌரி மடியாங கவினறவிசுங்
 ககன வாழ்சகை யமரரிறை கதிராமா முடியுங களபமுலை
வாரூா தெயவ யானைவள்ளி மலைபபொற் கரமும பூதியினன்
 மாசு படுமே யாதலினுை மறைநா ப்ரபபொன மலாடியாற்
றேரூர் செழிய ஞட்டரசே சிறியேஞ சிற்றில சிதையேலே
 தெயவச சைவப் பரஙகுன்றுய சிறியேஞ சிறறில சிதையேலே. ()

சிற்றிற்பருவம் முற்றிற்று.

ஆகப்பருவம் ௮௦ விருத்தம் ௮௦.

ஒன்பதாவது: சிறுபறைப்பருவம்.



அரும்புமலர் காய்கனி யகததடக கிப்பருவ மாங்கெய்து போதிலொவ்வொன், றுகவெளி யிட்டுயர்ந தோங்கியொரு நிலைநிற்கு மரியகற் பகநிகர்ப்ப,—விருமபுசத் தியநிரி சுமசதவண மொடுபிரம விட்டுணுத் துருவமேன்மை, மிக்கசும ராபுரி யெனுந்திருப் பெயர்களைவிடாதுள் ளமைத்துமேன்மேல்,—வரும்புதிய யுகமீ ரிரண்டிற்குமுறையேவழஙகுமான் மியமிகுந்த, மாதலமி தென்றுவக் தஞ்சலித்

சிறுபறைப்பருவம். சிறியதோற்கருவி தட்டிவிளையாடும் பருவம்.

தெதிர்நிற்கு மன்பனேயும் வானுளோர்கள,— திருமபுதல் செயாவருள்
புரிந்திடுங் கந்தவேள் சிறுபறை முழக்கியருளே, திருப்பரங் கிரியினில்
விருப்புறுங் குருபரன சிறுபறை முழக்கியருளே (௮)

மணிப்பொதிர் பொருதகுவா மாளத தொலைத்தமரா வாழ்வுதவு
தற்குரினனை, வரவிட்ட வாசலடைத் தம்பிரானை கண்ணழலகண மன்
னுமொரு வடிவமாகிய,—தொணடிசையு முதவிபல நிறசும்ந் தாற்றத்
துணிந்துவரு தேர்நிறுமொப்பத, தூயநா ரதமுனி மகத்தெழுந் தண்
டச சுவாததலுங் கிடுகிடென்ன,—வெணடிசையு வெடிபட்டுநெடு
நடுங் சக்கிரிக ளொட்டுமெட் டுகசரிகளோ, டினறுந திடுக்கிட் டொளி
பபவெழு கடலபுரண டிடவொரு முழுககமிடுசீர,— திண்டிறன்
மிகுஞசெயய தகரேறு சேவகன சிறுபறை முழக்கியருளே, திருப்
பரங கிரியினில் விருப்புறுங குருபரன சிறுபறை முழக்கியருளே. ()

வேதங்க ளாகம புராணவிதி காசங்கண மிருதிகண முழங்கமுனி
வா, வேதியா மகத்தழன் முழங்கநா லைஞ்ஞூறு வெள்ளந் திரணடெழு
ந்த,—பூதங்க ளெமபெரும பூதவலி பெற்றெழு புணரியிற மிகமுழங்
கப, போந்துகிர வுஞசமெனும வஞசமலை யங்கைவேல போகப்
பிளந்தறக்கண,—மாதங்க நிசாவீர வாகுமுத லியதுணை வரைககண்டு
சிபபியொனறை, வகிாநதுவிலை மதியா வரம்பெற்ற பனமணி மகிழ்ந்
தெடுப் பவரைமானச,—சேதங்கள வரா தெடுத்தருள் செயுங்கட
வுள் சிறுபறை முழக்கியருளே, திருப்பரங் கிரியினில் விருப்புறுங்
குருபரன் சிறுபறை முழக்கியருளே. (௰)

அடிக்கடி பெருங்கலக் கிடுமெசுரா· மேற்சின மடங்காது மேரு
வும்போ, ராற்றவரல போல்வருஞ் செம்பொனுற் றிருவுரு வமைந்த
தே ரதனின்மேரு,— ¶ முடிககடி மிதித்தேறு மணிமிடற் றெந்தை
யோன் றோதுற விவர்ந்துவெறறி, முரசுகண் முழக்கிடும மலவிருள்

¶ முடிக்கு - உருபுமயக்கம்.

பிளக்கின்ற முழுஞான மொாபபவொருகைக,—நொடிக்கடி கையிற சென்று கயமுகத தாருகனை நூறிஇரு கூறுசெய்து, நதிவே லெழுத தனைய தாருகன மனைவியரை நுகழுன முழங்கநோன மைச,—செடிக்கடிகொண் மெய்யவுணா குலவே ரறுப்பவன சிறபறை முழகி யருளே திருப்பரங் கிரியினில விருபபுறுங் குருபரன சிறுபறை முழக்கியருளே. (ச)

தாருகா சுரனுரங் கிணைடுசெங குருதித் தடஙகட வியற்றுமேலுர், தருவாகுமு முழுவிசு மறச்செயுங கோடவேங தழலபொங்கு தனைய செய்ய,—போருகா தொளிறுகூா வேலிறுற சரவணப பொய்கை யுண் டாக்கியதனுட், புனலபடிங தாடுவாா தருமமே யாதிநாற் பொருள்பெறத் தருதுபொன்மா —மேருகாா முகமெனக் கொணடவிறை யினிலுமிவன் மேலெனா விளங குமாறு, மெனமுக மலாநதனச லீரென்று முப்போது மேவுபு விடாததன்னை ச,—சேருகாவலனுதி யர்க் கபய மீவள்ளல சிறுபறை முழககியருளே, திருப்பரங் கிரியினில விருப்புறுங குருபரன சிறுபறை முழககியருளே. (டு)

வேறு.

பீடுறு திருமால் பெற்றிடு மருமைப் பேதை யொருத்தியைநீ
பெருவா னிறைமக ளாகென் றேவிப பினனு மொருததிதனை
வேடுவர் பாலொரு சிவமுனி மகளாய் மேவென றுயததவினை
விளைவா லவணமுலை யளைமா மயலுற வெங்கா னிற்றேடி
வாடுத லெய்தி யிதண்கீழ் நினறரு மறைகண முழகுதல்போல்
வந்தனை செய்தெனை மருவுக வெனறித வசனம் பற்பலவாய்
மூடுத லின்றி முழகிய முருகன் முழக்குக சிறுபறையே
மூவிரு தலையன் மாபர மலையன் முழக்குக சிறுபறையே. (சு)

அதிர்வன் புரவை வருமபரி செனவரு முசுரத் தலைவரையங்
கபெய வரையீ ராறிலு மலாகுர வலரிற் றேனுண்டு

பிதிர்பொன்பயின்மென் பொறிவிரி சிறையளி பெடையைத் தொழுதி
மேய்ச்சு துனிதவிர் போது புணர்ந்திடல் பிரிவுற் றேடாழே[ன்சொற்
கதிாதன் றியகிணை கிணிகண முழங்கிய கமலச் சிறடியாய்
கதிதரு தருளும துரையம பதியமா கழகத தினிலேறி
முதிர்செந தமிழை முழககிய முருகன முழக்குக சிறுபறையே
மூவிரு தலையன மாபர மலையனு முழக்குக சிறுப்றையே. (எ)

அநதியி னமபிறை தங்கிய செஞசடை யததனை நிசமருவி
யன்பினி றைஞசிய கநதெளி யுநதவ மறறவ ரெனுமருவி
யிநதிரன வெநதுய ரமபடவெனறிடு மெதகனை யசுராசரு
மெஞசுபெ ருஞசெரு வொனறுசெ யுமபடி யிசதல மதிலுவெஞ்
சந்திர னுந்தவ ழும்பொதி யமபயில சததியமுனி யருளசெய்
தணடமி ழெனறும ளாநதெழு தென்றலி னதொடு பரவுமெழின
மூநதிய செநதிலின வநதுறை யுமபனமு ழககுக சிறுபறையே
மூவிரு தலையன மாபர மலையனமு ழக்குக சிறுபறையே. (அ)

வேறு

குலமறை யிற்கிளா மணிமகு டததினை நிகரெனவே
குவிர்கிரி யீசசிக டொறுமுறை யறபுத முழுமணியே
கலகமி டறகெழு மவுணவி ருட்கிடா புரிசுடரே
கடவுண்ம டபபிடி மருவிய வைணதிடு பழகளிறே
யலகிலு யிர்தொகை முழுதும ளிததருள செயுமசலே
யரைநொடி யிற்புவி பலமுறை சுறறிடு மயிலிறையே
பலசம யததொரு கடவுண்மு ழக்குக சிறுபறையே
பரமலை யிற்பொலி முருகனமு ழககுக சிறுபறையே.

மடம யிலைப்பொரு குறமக ளுசகெதிர் பயமுறவே
வளரும ருப்பொடு பதமுமி ரட்டுற வெழுகவுனா
கடகளி றுக்கிளை யவனென வுற்றொளிர் தருகுமரா
வயிலைம லைக்கிறை விழியினு தித்தருள் சிறுமதலாய்

தடமலை மத்தக மொடுபொரு பொற்பினா மிழ்குழகர்
தமிழ்ைர்வ ளர்தநத வியபுல வர்க்கொரு குருபரனே
படாடட வீரதவன் மருகமு ழக்குக சிறுபறையே
பரமலை யிற்பொலி முருகமு ழக்குக சிறுபறையே. (௧௦)

சிறுபறைப்பருவம் முற்றிற்று.

ஆகப்பருவம் ௯-க்கு விருத்தம் (௯௦)

பத்தாவது சிறுதேர்ப்பருவம்.

உட்பகை புறப்பகை யினுமபெரிய தென்றுமுன் னோருரைக
கினறவுரைபொய, யோர்சுகி லெனனவெந தாருகன் முதலோரி னுள
முருகி யுறுகணமிகு—விட்பயிலும் வாழ்வரசி ஞெடிழுந் துருமாறி
மேருமலை மேவியகண, மெலிவாய் மறைநதிருக கினறவிந திரனு
மேலைவா னுடர்வெளிவந—தெட்பகவு நோபகை மிலலா துள
ளித திரவிகதிர செலனுமிடமெங், கெஙகுமவ ரவாமணிப் பொற்
றுருட்டுதற் கெண் டிசையி னெலலைமுழுதந—திட்புறிகு தெய்வத்
திருத்தே ருருட்டுமீ சிறுதே ருருட்டியருளே, திருவளா பரங்கிரியு
ளருள்பொழி தருகுகன் சிறுதே ருருட்டியருளே. (௧)

மென்றேூல்பொதிநதசெந தசையுடம பென்னிலுண மேவிப்
பிளக்குமற்றை, வீராவேல போலாது வயிரக கருங்குனறும விளளப்
பிளக்கும்வேலே—யனறோ தரஞ்சூழுந நமமேல விடுததலபோ லாண
டலைத் துவசனின்னு மந்தோ விடுக்கிலதை யாறறுவார் யார்கொ
லென் றஞ்சியவ னீச்சுமநது—நினறே மெனிறபயமி லென்றே கரு
ங்கட னினைநதோ ருருத்திரண்டு, நேர்வநது நிறறல்போ னிற்கும

சிறுதோப்பருவம - பருவததுககேறற கைததேருருட்டி விளையா டும் பருவம்.

பஞ்சதோகை நீண்முதுகி லிவர்ந்துநிதநஞ்—சென்றோகை யுடனன்பா
லெதிர்சிக்க வருபவன் சிறுதே ருருட்டியருளே, திருவளர் பரங்கிரியு
ளருள்பொழி தருங்குகன சிறுதே ருருட்டியருளே. (௨)

ஆயிரத்தெட்டண்ட மரசுநூற் றெட்டியுக மாண்டிநின யமைதி
த்தோ, ளுகமிரு பாகமா கப்பிளா டெறியுகின ன்றகைவே லற்பவாழ்
நாட்—பாயிரத தநதமிய லறியாத பிறரையென பாடுகள படுகதுமோ
யாம், பார்த்திலோம் கேட்டிலோ மெனறெனற ,போரககளம பயில்
பொருநா பாடவசுரா—வாயிரத தநககக லூளைருட ரெனபுதோல்
வளர்கரம பாதிசரிய, மணடுசிறு குண்டகட் டுகளும பேயுணடு மகிழ்
பறந தலைவழுகளுரு—சேயிரத தமபடிந தெழுந்த ருருட்டுநீ சிறுதே
ருருட்டியருளே, திருவளா பரஙகிரியு ளருளபொழி தருஙகுகன சிறு
தே ருருட்டியருளே. (௩)

ககருசெங குருதிகட லாகவவு ணப்பிணக காடுபோரக களமெ
லாஞ்சூழ், கரையாக வமபொன்னி ஞற்செயுங காயபரற கைகருவட
ளா கதிர்விடுஞசெம்—மொசகுளா வெளளெனபு முறிசளகயன் முத
லான மூரிமீ னுமுழுததோ, முறறுமுடை பட்டதட் டுடஙகுநா வா
யென்ன மெரியிப்பமீ காமஞக—வெகஞருடா வீங்கநிண முணடுகூ
ளிகளதி லிவாநதுவிளை யாட்டியற்ற, வெஃகமொடு பதினொரா யுதமு
மொவ்வோரசையி லெடுத்திரும் போர்செயதெட்டுத—திசகுமுழு
விசையுஞ்செய மயிலேறு சேவகன் சிறுதே ருருட்டியருளே, திரு
வளர் பரங்கிரிய ளருள்பொழி தருஙகுகன் சிறுதே ருருட்டியருளே.()

மன்றல்கம ழுங்குழற் காடுகொண் டெழுகுறவர் மடமா னிலங்கு
மாடயில், வைத்துச் சுமககும்பொன் மலையிரண்டொடுதெய்வ மாத
ங்க மார்பிலேறநதி,—நின்றகன கக்குவ டிரண்டினும பழகலா னீடுபெல்
வரைகளெல்லா, நெறுநெறென் றேமுறி தரப்பொரு புயாசல நெரு
ங்குமீ ராறின்மேலு,—மன்றலர் கடம்பமலர் மாலையொரு காலத்தி
லணிவதொரு காலத்தினுக், காகாத தாமிதெக் கால்ததி லும்புனைய

லாகுமென் றன்பாசாதகந்,—தெனறமிழ்ப பாயினலே யேவியாக தண்ப
வன சிறந்த ருருட்டியருளே, திருவளா பரங்கிரியு ளருளபொழி தரு
ங்குகன சிறுதே ருருடடியருளே. (௫)

குட்டைக கருங்கூளி கொட்டுக கிசைநதுசெங் குருசிக கொழு
நசழுறகட்., குருதியொழு கவுணாதலை குறையுடற கட்டைகை கோத
துத துணங்கையாட,—நெட்டைப் பருங்கருங கையெடுத தறுதலைக
ணிரைசெருகி யகதைமுனனா, நீளவிரன முறுந்துநோ நிறபப பதித
ததி னெடுந்திர ணீரமபுசுற்றுங,—சட்டைத திறமபா திறககிநின
றுபாபூத கணநாதா கைகளவருடிக, களமபாடி விளையாடி மகிழும
பெருமபிணக காட்டொடு கலனகிடந்த,—திட்டைக சடந்தேறு தே
ருருட டுஞ்செலவ சிறுதே ருருட்டியருளே, திருவளா பரங்கிரியு ளரு
ளபொழி தருங்குகன சிறுதே ருருட்டியருளே. (௬)

ஆவலங கொடியா மனத்தகுவ ரணடங்க ளாயிரத தெட்டும
னறி, யப்பாலிருநதிடற கணகொட் டறகுவிழி யாயிர மலாததலபோ
னீ,—மீவலங கொடியான முற்றேறு போதவெளி விரிபசுந தோகை
மிளிரு, டெனமயிலின மீதுமர கதவெறபின மாணிகக வெற்பிருந்
தென்னமேவிக,—கேகலங் கொடியசெய லெனறுகரு தாதுமிகு கே
டுசூழந்தவசுரா, கிளையெனுங் களையற வெறிநதுதெய் வபபயிா கிளை
க்கசசெய கிருபையுறற,—சேவலங் கொடியங்கை யுளவைத தெழுங
கடவுள் சிறுதே ருருட்டியருளே, திருவளா பரங்கிரியு ளருள்பொழி
தருங்குகன் சிறுதே ருருட்டியருளே. (௭)

தக்கனார் வேள்விக கிசைநதபழி மிகுதலாற் றம்பதி தவிர்ந்து
திரியத, தாமோ தரன்பிரம னிநதிரன் முதற்றேவா தாந்தா மடைந்த
துன்பம்,—புக்கதிவன் வழியாக வென்றெண்ணி யோபிழை பொறு
த்துநீ போதநல்கப், போரககளத் திற்சூர பன்மனொரு சேவலும் பொ
ருவிலொரு மயிலுமாகி,—மிக்கவறி யாமையோ டெம்முடல் பிளந்தி
ட்ட வேற்கிறைவ காக்கவென்று, வேணடவொன றைககொடி யெ

கலைகவைஃ தொ. ரா விமானமா மீதிவாசது,—செக்கரரு வாமி
திரென விருபதவன சிறுதே ருருட்டியருளே, திருவளா டரங
ளருளபொழி தருங்குகன சிறுதே ருருட்டியருளே. (அ)

கலைமுழு துணாதுசுவை முதிருந தமிழ்ப்புலனம கனியுநீ யாத
றசங, கததமாம துறைநகை கவியினிற குறறானி கறபிதத கலை
லானே,—மலைமுழையி லொருகுற ளடைநதிடும போதுமன மதி
ாது பசியதோகை, மயிலேறி யவனெதி ரெழுநதுசிறை மீட்டருள
ரமபல வழஙகுநின்சீர்,—நிலைமுழு தறிநதுநன எழுபபடுத தறபொ
ணிரம்புநதி யாகவவனவாய, நிகழுததுபிர பநதம படிததவா நீனை
கவை நீடுபெறு வரமுநலகுநு,—சிலைமுழு வெனுந்திரட் பன்னிரு
பாசலன சிறுதே ருருட்டியருளே, திருவளா பரஙகிரியு ளருள்பொழி
நுஙகுகனு சிறுதே ருருட்டியருளே. (கூ)

விலவச சிறபபுறற மாலிசைதத தம்பிரான் வெகுளிக் கிலககா
றோ, வியா ரியாரென்று நினையாது விணணவரை வேதனைக குட்
படுததுந்,—தொலவச சிரததேக முறவொருவ ராலுந தொலைககரு
ாறறமெயதுஞ, சூரப்பகை தடிநததனை யூாதியங துவச்முஞ சொல
வதிாதோன றிநின்று,—நலவச சிரபபடைப் புருகூத னுககுவிண
ரசும் வாழ்வுகலகி,நாடோறு மனபதைக ளீடேற மன்பதை நய
ளம வியநதருட்செஞ்,—செலவச சிறபபுடன பலவூழி வாழ்ப
சிறுதே ருருட்டியருளே, திருவளா பரஙகிரியு ளருளபொழி தருங்
ன் சிறுதே ருருட்டியருளே. (௧௦)

சிறுதேர்ப்பருவம் முற்றிற்று.

ஆகபபருவம் ௧௦ - க்கு விருத்தம் (௧௦௦)

காப்புச்செய்யுள் ௧ - ஆக விருததம் (௧௦௧)

திருப்பரங்கிரிப் பிள்ளைத்தமிழ முற்றிறறு.

வேலுமயிலுநதுணை.

ஆண்பாற்பிள்ளைக்கவியினிக்களாம்.

இரண்டாமாதத்திற் காபபுக் கூறுதலும், ஐந்தாமாதத திற செஙகீரை கூறுதலும, ஆறுமாததத்திற சொல்லுவதைப பழகுதலும, எட்டாமாதத்திற் தாலாட்டுதலும, ஒன்பதா மாதததிற சப்பாணிகொட்டலும, பதினொராமாததத்தில் முத் தங கூறுதலும, பன்னிரண்டா மாதத்தில் வாரானைகூறுத லும், பதினெட்டா மாதததிற சநதிரனை யழைததலும, இர ண்டாமாண்டிற சிறுபறை கொட்டலும், மூன்றுமாண்டிற் சிற்றிற்சிதைததலும, நாலாமாண்டிற சிறுதே ருருட்டலு மாம. இவவாறு பிஙகலநதையிற கூறபபட்டது.

பிழைதிருத்தம்.

திருப்பரஙகிரிப புராணவசனம.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
உக	உரு	ன்னே	ம்மை
சச	உகூ	மாமதானபுராம்	மாதானபுரமாம்
ருரு	க0	மெடுததுக்	மெடுதது
·சூ	·உச	களிளெ	களிலெ

திருப்பரஙகிரிப் பிள்ளைத்தமிழ்.

பக்கம்	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
ச	க	பிள்ளை	ளைளை
க0	உரு	அ	கூ
கக	கூ	கூ	க0
உ0	ரு	புதல்வர்	தல்வா